
25
orpus
quartet

Köszönetünket fejezzük ki
tanárainknak, családtagjainknak,
korábbi kamarapartnereinknek és támogatóinknak,
akik szeretetükkel és áldozatos munkájukkal
segítettek bennünket sikereink útján.

Támogatásuknak köszönhetően büszkén tekinthetünk
vissza az elmúlt 25 év eseményeire és eredményeire,
amelyeket ebben a könyvben idézünk fel.

A kötetet írták a Corpus Harsona Kvartett jelenlegi és
egykori tagjai, zenésztársaik, támogatóik és barátaik.

A könyvet gondozta és szerkesztette:
Pálfyné Dénes Gabriella

Minden jog fenntartva.
Budapest, 2026

Előszó

Régi mondás a harsonások között, hogy egy harsonahangnál csak az a szebb, ha több harsona szól. Négy harsonát együtt Schütztől Wagneren keresztül egészen a jazz különböző korszakáig számos helyen lehet hallani, de az már ritkaság, hogy egy együttes a puszta létével közel 25 zenemű születését ihlesse.

A harsona, mint szólóhangszer valahol a brácsa és a tuba között helyezkedik el, de ha megjelenik, akkor mindent visz – elég Mozart Requiemjének Tuba Mirum tételére gondolni. A klasszikus zenekari felállásban a harsonaszólamot a mélyrezesek csoportjába sorolják, ritmikailag középtempójú játékra predesztinálva.

A Corpus Kvartettet hallgatva kiderül, hogy sem mélységben, sem magasságban, sem tempóban nincs határ. Az együttes a hangszer adottságait 100 százalékban kihasználva, sőt adott esetben még azt is jóval túlszárnyalva szólaltatja meg, így nem véletlen, hogy játékuk újabb és újabb lehetőségeket nyit meg a zeneszerzők számára.

25 évig csak úgy lehet fenntartani egy együttest, ha valami varázslat fogja össze a tagokat. Ez a varázslat a hangzás maga. Persze ahhoz, hogy ez létrejöjjön, a legfelsőbb fokon kell ismerni és uralni a hangszert. A Corpus Kvartettnél a varázslat összetevői mind megvannak – teljességükre pedig az emberi kapcsolatok teszik fel a koronát.

Gőz László

Bevezető

25 év… Az érzés hasonló, mint mindenkinek: “Hová tűnt ez az idő?”

Az biztos, hogy visszagondolva gyorsan elrepült, de oly sok tartalommal megtöltöttük ezeket az elröppenő éveket, hogy valójában minden pillanata előttünk van, bennünk él. És majd, amikor a kedves olvasó is forgatja kezében ezt a kiadványt, talán megkaphat valamit abból a sok történetből, amiken ez idő alatt keresztül mentünk. Én ott vagyok a kezdetektől, és mivel nehéz 25 év minden eseményére emlékezni, bevallom, az én ötletem volt eme könyv létrejötte.

Mint ahogy a művészi etikett kimondatlan szabálya mondja- “csak azt vidd közönség elé, amit te is szívesen hallgatnál, olyan színvonalon, olyan minőségben, ahogy azt hallgatóként te is szívesen vennéd” - úgy az idáig vezető út hosszas, ám örömmel és nem fáradságos munkával, hanem szeretettel teli, felhőtlen szabadidős foglalkozással röpített ide minket, 25 évvel később. Gondolom, nem titok, ha azt mondom: senkinek nem volt teher, vagy nyűg együtt kamarazenélni, hiszen mindannyiunknak lehetősége volt már a konzis tanulmányai alatt megtapasztalni, milyen jó dolog is a társas zenélés.

Mint korábban írtam, ott vagyok az első lépésektől, így talán egy átfogó. betekintést tudok adni az olvasónak. Tulajdonképpen az a 25 valójában 27… De ne szaladjunk ennyire előre!

1994-1998 között voltam konzis, és mondhatom: a kamarazene már ekkor meghatározó volt az életemben, sőt, már zenekarban is játszottam ezekben az években. Konzis éveimbem ismerkedtem meg Gyetvai Péter barátommal, akivel barátságunk mai napig tart. Mi a Szent István konzi növendékei voltunk, és 1996-98 között rendszeresen voltak közös harsona tanszaki koncertjeink a Bartók konzis növendékekkel. Tudni kell, hogy ekkor még nem igazán ismerkedtünk más konziban tanulókkal, Peti barátom, basszusharsonás lévén mégis összebarátkozott a Bartókos basszusharsonással, Wagner Csabival. Miután találkoztunk, a fiúk egyből felvázolták egy leendő közös kvartett tervét. Nyilván jól esett megkeresésük, és mivel szerettem a kamarazenét, szívesen mondtam igent. Viszont a következő kérdés az volt: ki legyen a negyedik tag?!

Wagner Csabi ötlete nyomán Veér Matyi barátját dobta be lehetséges negyedik emberként. Elfogadtuk javaslatát, jól is vette ki magát, hogy két “Bartókos” és két “Istvános” áll össze egy négyessé. Innen felpörögtek az események (a fiatalabb olvasók kedvéért leírom, abban az időben még lassabban pörögtek az események szerencsére), jó pár szakmai megbeszélés (egyértelműen sörözés) után 1999 januárjában el is kezdtünk dolgozni.

Aki idáig eljutott az olvasásban joggal kérdezheti, hogy ‘99-ben??? Nem 2001-ben?! Nos a válasz igen, 1999-ben indult el valami, ami igazából 2001-ben vált Corpus Harsona Kvartetté. Néhány próbát követően akkor még Gyetus (Gyetvai Peti) barátom nem vette túl komolyan a dolgokat, ezért megváltunk tőle. Ekkor - sikeres felvételi után - már Sztán Tivadar “istállójában” folytattam tanulmányaimat Budapesten, a Zeneakadémia Tanárképző Intézetében a Semmelweis utcában. Félreértés ne essék ez nem önéletrajzi leírás, csupán személyes sorsom alakulása is hozzátartozik eme történet tényszerű elmeséléséhez.

Szóval ‘99 őszén járunk, új tag kellett a csapatba, aminek ekkor még neve sem volt. A tanárképző harsona tanszakán azt láttam, hogy a két évfolyammal felettem járó Fetzer Peti reggeltől estig gyakorolt, ezért bedobtam a kalapba a nevét, egy rövid ismerkedés

után teljes értékű tagjává vált kvartettünknek. Ekkor már jó pár felkérésünk volt, és mivel szerettünk együtt játszani, sokat is lógtunk együtt. Ez azt eredményezte, hogy előbb-utóbb nevet is kellett választani együttesünknek. Sok hülyeség eszünkbe jutott, de végül a Corpus név lett a befutó.

2001-ig Fetzer Peti, Veér Matyi, azóta már Herr Wagner Csabi és jómagam alakítottuk kvartettünket. 2001-ben -és ezért is datáljuk magunkat innen- éreztünk magunkban annyi erőt, hogy beneveztünk életünk első nemzetközi versenyére, a Passau város által meghirdetett nemzetközi rézfúvós kamarazenei versenyre. A jelentkezést -ha jól emlékszem- 2001 júniusában adtuk be, majd augusztusban Fetza (Fetzer Peti) bejelentette, hogy szemptembertől egy fél éves szerződést írt alá egy Karib-tengeri hajóra, ahová mint muzsikus leszerződött. Véleménye szerint versenyezni máskor is mehettünk volna, de szerencsére mi hárman (Veér Matyi, Wagner Csabi és én) ezt máshogy gondoltuk.

Ekkor elindult a fejtörés: hárman mégsem mehetünk versenyezni kvartett darabokkal… Szóval mielőbb megoldást kellett találnunk, sürgetett az idő. Akkor már Veér Matyi barátom is a tanárképző hallgatója volt (Wagner Csabi ellenben zeneakadémista volt, de szinte több időt töltött velünk a Semmelweis utcában, mint a Liszt téren), így jól ismertük harsonás szaktársainkat, szinte mindenkivel jó barátságban voltunk az ott tanulók közül. Így született meg az ötlet: hívjuk magunk közé Micit (Sütő Andrást), aki kizárólag a versenyig vállalta velünk a közös munkát. A verseny utáni folytatás így nyitva maradt…

Szerencsére zeneileg is hamar egymásra hangolódtunk. (Mint már leírtam, minden tanárképzős harsonással jó baráti kapcsolatban álltunk, rendszeresen együtt jártunk könyvtárba, kiolvastunk minden könyvet...) Na, de visszatérve a lényegre: komoly három hónap felkészülés indult az immár Sütő - Pálinkás - Veér - Wagner négyes életében. Heti 7-8 próbánk volt, sokszor Sztán Tivadar Tanár úr felügyelte munkánkat, jó tanácsokkal, ötletekkel ellátva minket segítette felkészülésünket. Az öröm hatalmas volt, hiszen három hónap felkészülés után helyezést nem értünk el, viszont a verseny különdíját mi nyertük.

Ez 2001-ben ezer német márka volt, amit teljes mértékben kottavásárlásra használhattunk fel. Ez egy hatalmas löket volt kvartettünk életében, még Mici számára sem volt kérdés, hogy folytatja tovább velünk.

Mivel ez az eredmény hatalmas elismerés volt számunkra három hónap intenzív munka után, mindannyian elgondolkoztunk egy komolyabb folytatáson. Innen datáljuk munkásságunkat, mert ez meghatározó élmény és emlék volt számunkra.

URKUNDE

Preis der
Europa-Stadt Passau

Internationaler Wettbewerb
für Blechbläser-Ensembles

Urkunde über die Teilnahme am 7.
internationalen Wettbewerb für Blechbläser-Ensembles
(Quartett bis Sextett, beliebige Besetzung)
um den Preis der Europa-Stadt Passau vom
31.10. - 4.11.2001

Budapest Corpus Quartett
mit sehr gutem Erfolg
Förderpreis 1000,- DM

Willi Schmöller
Oberbürgermeister

Vorsitzender der Jury

Stadt Passau, Rathausplatz 2, 8390 Passau

Rövid bevezetőm után fogadják olyan szeretettel az elmúlt 25 évünket bemutató könyvünket, amilyen szeretettel összeállítottuk!

Pálinkás Péter

Sztán Tivadar

Ő volt a nagybetűs TANÁR!

Volt??? Nagyon nehéz múlt időben beszélni róla, hiszen élete utolsó 25 évében mindennapjaink része volt. Kedves, kitartó, alázatos munkájával minden növendéke gyenge pontjait alapul véve fejlesztette tudásukat. Egyedülálló hozzáértése, problémamegoldó képessége és derűs, barátságos személye tette őt népszerűvé növendékei körében.

Sztán Tivadar egy kis, határ menti falu melletti tanyavilágban született 1937. november 25-én. Földműves család egyetlen gyermeke, akit korán megérintett a zene.

6 évesen a kétegyházi tűzoltózenekarban kezdte zenei pályafutását tenorkürtön. Később, mikor harsonára váltott, sikeres felvételi után növendéke lett a békés-tarhosi zenei iskolának, amely intézményből számos, később híressé vált zenészt neveltek.

Sajnos a Rákosi korszakban, 1955-ben bezárt az intézmény, így Tivadar a debreceni konziban folytatta középiskolai tanulmányait Pehl András (a Magyar Állami Operaház legendás első harsonása) tanár úrnál.

1962-ben egy sikeres próbajátékot követően (még végzős zeneakadémiai hallgatóként) felvételt nyert a Ferencsik János vezette Magyar Állami Hangversenyzenekarba, ahol 1989-es nyugdíjazásáig, 27 éven át aktív tag volt. A zenekarral megnyílt előtte a világ. Ne felejtsük el, hogy a kommunizmus éveiben külföldre csak jó esetben három évente utazhatott az ember.

Ferencsik mellett jobbnál jobb vendégkarmesterek keze alatt tanulta a szakmát, és rendszeresen turnézott Nyugat-Európa szerte az ÁHZ tagjaként. Eközben, a ‘60-as évek végétől megalapította a VI. kerületi zeneiskola rézfúvós tanszakát, olyan növendékek kerültek ki a keze közül, mint Gőz László vagy Préda László. 1983-ban aktív zenekari munkája mellett Pehl András tanár úr szerencsétlen halálát követően megnyerte a tanári pozíciót a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem Budapesti Tanárképző Intézetében.

Igaz, csak másfél évtizeddel később, de itt csatlakozik majd Tivadar élete a kvartett munkásságával. 1998-ban előbb Mici (Sütő Andris, aki csak 2001-ben lett Corpus tag) kerül be az intézménybe irányítása alatt, ‘99-ben én, majd 2000-ben Veér Matyi is csatlakozott sikeres felvételit követően növendékei közé.

Akkoriban még nem tudtuk, lehet, nem is értékeltük, mekkora kincset kapunk a kezünkbe Gingi (ekkor már Tivadart magunk között így hívtuk) személyében. Addigi, hiányos szakmai ismeretünket, tudásunkat szinte hangról hangra tanár úr szétszedette, majd újra összerakatta velünk. Nyilván, ez a fajta munka csak szere-

tettel adható, hogy azt a növendék is köszönettel fogadja.

Úgy érzem, én elég hamar felismertem az automatikusan kialakult kölcsönös szimpátiát tanár úr és a növendékek között, ezért (szórakozni szerető emberként) rávettem, hogy tanévek végeztével kerti partin lazítsuk le a feszített munkát. Ebben Gingi, no és persze harsonás kollégáim is partnerek voltak, ha jól emlékszem 2000 nyarán szerveztük meg az elsőt tanár úr kertjében, ahová a volt növendékeit is elhívtuk. Az utolsó ilyen összejövetelt 2022. június 18-án tartottuk, a kezdeti Ida utcai helyszínhez képest Tivadar harmadik házának kertjében. Sajnos, a későbbi leromlott állapota nem engedett több ilyet megrendezni, de kórházi tartózkodásai alatt is rendszeresen látogattuk, segítettük mindennapjait, és halála napjáig tartottuk vele a kapcsolatot.

Érdekes, hogy főiskolai szakmai fejlődésünk egyenes arányban volt kvartettes kezdő lépéseinkkel. Erre most nem térek ki részletesen, hiszen bevezetőmben leírtam a kezdeti szárnypróbálgatásainkat. Mindenesetre egyéni szakmai fejlődésünk amit elsősorban Gingi szeretetteljes okításának köszönhettünk elvezetett minket oda, hogy 2001-ben beneveztünk első versenyünkre Passauba.

Ekkor már rendszeres közreműködői voltunk a Sztán istálló tanszaki koncertjeinek is, nyilván Gingi - látva kitartásunkat és eltökéltségünket - is egyre komolyabban vett minket és nem egyszer ellátott jótanácsaival. A versenyünk eredményét abszolút sikerként éltük meg, és az első versenyünk után a kvartett próbák tekintetében a gázra léptünk. Sokszor önszorgalomból Gingi is munkája végeztével velünk maradt és segedelmével egyengette utunkat.

Persze ez most nem egy részletes leírás, de fontosnak tartjuk, hogy emlékeinkben tovább éljen, és rajtunk keresztül az utókorhoz is eljusson munkássága amit mindig önzetlen szeretettel végzett. Természetesen a tőle kapott szeretetet igyekeztünk visszaadni, meghálálni, és kitartóan visszük tovább a tőle tanultakat. Memóriánkba beégett, a mai napig sokat merítünk emlékeinkből. Őt nem csak szakmailag, hanem emberileg is példaképünknek tekintjük.

Hála és köszönet egykori drága tanárunknak, Sztán Tivadar professzor Úrnak, kinek emlékét örökké szívünkben őrizzük!

Pálinkás Péter

Három dolgot tartottunk szem előtt: a harsonát, a sört és a lányokat... néha cigiztünk is, de ezt nem sokan tudják!
Így van ezzel az ember, amikor még 20 éves sincs.

1998-ban több-kevesebb sikerrel, de leérettségiztünk... leesett az egyik legnagyobb (ha nem a legnagyobb) szikla a lényünkről, és jött a határtalan szabadság. Ez így rendben is volt, de mégis kellett valami, egy irány, amerre tartani akartunk. Persze a főiskolás évek alatt, vagy után nagyjából kialakul, hogy kinek merre visz az útja, de a legelején még egyáltalán nem biztos semmi sem. Jártunk (vagy nem jártunk) órákra, voltak vizsgák és koncertek, kamarazene és egyéni egyaránt, kisebb-nagyobb haknik, és persze voltak versenyek is mint előttünk álló nagy lehetőségek, hogy megmérettessünk a világ előtt.

Egy átlagos nap úgy nézett ki számunkra, hogy reggel bementünk a Fősulira, elkezdtünk harsonázni, voltak közben ilyen-olyan órák is, de estig le sem tettük a hangszert! Sülve-főve együtt voltunk, nem külön termekben gyakoroltunk, hanem egymás hegyén-hátán, egy teremben, mert a többi termekben tanítás volt délutánig. Ez volt az élet. Aztán délutánra, vagy estére elfogytak az órák, kiharsonáztuk magunkat, de nem széledtünk szét, ellátogattunk "könyvtárakba" (több is volt), hogy az elméleti tudásunkat is gyarapítsuk....aki ott volt az érti, aki nem érti annak meg úgyis mindegy!

Egy ilyen látogatás alkalmával Gyetvai Péter és Pálinkás Péter barátommal annyira sikerült megokosodni, hogy kitaláltuk a jövőnket: "harsona kvartettezni akarunk! Csináljunk egy harsona kvartettet!"

Harsona kvartett = harsona négyes, mi hárman voltunk. Miután megállapítottuk ezt a tényt, egyetértettünk abban, hogy kell még egy ember. No de ki legyen az? Próbajátékot nem hirdettünk, viszont felhívtuk Veér Mátyás barátunkat, elmeséltük, hogy mi a terv, és

ő csatlakozott az elképzelésünkhöz, négyen lettünk. Terveztünk, gyakoroltunk, mentek a dolgok a maguk útján. Próbálni is kellene. Jó, de mit? Voltak innen-onnan, kották, de alapvetően nem nagyon tudtuk, hogy mit és hogyan építsünk fel. Emlékszem, hogy nem volt könnyű, mert idő és hely szempontjából is meglehetősen korlátozottak voltak a lehetőségeink.

Közben elkezdett híre menni, hogy kvartettezünk, lettek felkérések, az első 1999 október elsején, a zene világnapja alkalmából, a Nemzeti Múzeum lépcsőjén. Az időegyeztetés nehézségei miatt Gyetvai Peti végül kivált az együttesből. Az ő helyét Fetzer Péter vette át. Ő mindig a főiskola második emeleti körfolyosójának korlátján ülve harsonázott. Soha sem esett le, úgyhogy vele ment tovább az együttes. Elkezdtünk kamaraórákra járni, szerencsére nagyon jó kezekben voltunk az iskolán belül és kívül is! Nagyon jó érzés volt, hogy amikor a velünk dolgozó tanárok és diáktársaink látták, hogy mennyire akarjuk ezt csinálni, milyen sok potenciál van bennünk- egyéni tehetségtől és háttértől függetlenül- hittek bennünk és támogattak minket! Elkezdtek jönni a felkérések, egyre több lehetőségünk lett. Csináltunk promóciós anyagot, egy felvételt is.

2000-ben meghirdették a Passau-i nemzetközi rézfúvós kamaraversenyt. Kvartett-től szextettig bármilyen formában várták a jelentkezéseket. Mi is jelentkezünk és elkezdtük a készülést. 2001 májusában Fetzer Peti szólt, hogy aláírt egy szerződést és szeptembertől hat hónapot a Karib-tengeren fog hajón zenélni. Így a részvétel számára szóba sem jöhetett, mert a verseny pont 2001 szeptemberében volt. Tudomásul vettük a döntését, de mi nem akartuk feladni! Éppen Veér Matyival “olvasgattunk” a Római Parton. Kisütöttük, hogy hívjuk fel Sütő András Mihály barátunkat, aki fel is vette a telefont - pont megzavar-

tuk “olvasás” közben- és nagyon nyitottnak bizonyult! Valahogy így:

-Mici, jössz velünk Passauba versenyezni?

-Ok!

És letettük a telefont. Nem beszéltük túl a dolgot, hiszen már mindannyian megfelelően “olvasottak” voltunk. Eltelt pár nap, és találkoztunk. Pálesz, Mici, Matyi és én. Három hónapunk volt, hogy felkészüljünk a versenyre. Elkezdtük a munkát és nem kíméltük magunkat!

Gyakorlatilag egész nyáron reggeltől estig harsonáztunk! Jártuk külön kamara órákra is. Mindig megkértünk valakit, hogy hallgasson meg minket. Nagyon intenzív időszak volt!

Wagner Csaba

Bumm, bele a közepébe!

De hát én is így kerültem be a csapatba...

Egy szó, mint száz, elkezdődött a közös munka és közös út. Az első próbák egyikét Matyiék csillaghegyi házuk nappalijában tartottuk. Édesanyja (Edit asszony) gondosan a lábunk elé tett 4 darab felmosórongyot, hogy arra engedjük ki a vizet. De a próba nem tartott túl sokáig, ugyanis Gershwin Portrait-jának alapos átjátszása után közöltem, hogy én mára „elfogytam”... (ansatzilag). Azóta sikerült némi kondira szert tennem, és egy 1,5-2 órás koncertet is végig harsonázok ha kell...

Sütő András

Valahol ott kezdődött minden, amikor négy fiatal – tele önbizalommal, naivitással és sör iránti mély tisztelettel – elhatározta, hogy majd megváltja a világot.

Passau: a híres rézfúvós verseny, ahol Hidas Frigyes volt a zsűrielnök. A Corpus Harsonakvartett még csak formálódott, de mi már akkor is biztosak voltunk benne, hogy legalábbis valami nagy dologra születtünk. Az nem volt garantált, hogy profik leszünk, de valahogy mindig úgy éreztük, hogy egyenes az út, és mindenki el fog tudni helyezkedni majd a szakmában. A lelkesedésünk határtalan volt. Egyikünk sem gondolta komolyan, hogy díjjal térünk haza életünk első megmérettetéséről – legfeljebb néhány üres üveggel és jó történettel. Akkoriban a nemzetközi rézfúvós világ számomra valami távoli, megközelíthetetlen dolognak tűnt: szupersztárok, akikről csak legendákat hallani. Azt mondták, ők is vízzel főznek – de én ezt valahogy nehezen hittem el. Őszintén szólva, mindig is kissé leértékeltem magam. Azt gondoltam, hogy amit én tudok, az valahol a „lelkes amatőr" és a „még van hova fejlődni" között mozog, miközben külföldön mindenki valószínűleg hibátlanul intonál, és álmából felkeltve is tökéletes Bolerót fúj.

A felkészülésre nem volt túl sok időnk; volt egy gyors tagcserénk is – ekkor lépett hadrendbe Micike. Hamar kiderült, hogy még egy „gyengébb képességű" csapat is meglepően jól tud szólni. Én őszintén egyikünkről sem gondoltam volna, hogy szólista alkat vagy világklasszis. Még csak húszévesek voltunk, és ha akkoriban valaki próbajátékot nyert, hát mi inkább buliztunk egyet a tiszteletére. Mondjuk Csabit felvették az operába, Mici pedig bekerült a Dohnányi Zenekarba. Tisztelet a kivételnek.

A szocializálódás fogalma nálunk akkoriban a „barátok + alkohol + zene" szentháromságát jelentette. De hát ki ne akarná fiatalon jól érezni magát – főleg, ha közben harsonázni is lehet?

Eljött a nagy nap: irány Passau. Pálinkás Petivel ketten viszonylag jól mozogtunk a pályázatírás és szervezés terepén, így sikerült pénzt szerezni az útra. Nem is emlékszem pontosan, hogyan intéztük a szállást az internet előtti világban. Nem volt okostelefon, se Google Maps, se mesterséges intelligencia, se YouTube, se Spotify. Csak mi, egy térkép, és Pálesz valamelyik rokona, aki valahogy elintézte, hogy legyen hol aludnunk. A kommunikációra Mici gyerekkorában felszedett némettudása volt kijelölve, mint „fő fegyver". Mi, többiek inkább a nonverbális kommunikációban jeleskedtünk – a nemzetközi testbeszéd egyik formájában, amit úgy hívnak: mosoly + sörrel kínálás.

Akkoriban, valamikor 2001 táján, a főiskola alagsorában lévő hangszerjavító műhelyben sokat lógtunk. Ott vettem meg Órendi Jánostól, OJ-től életem egyik legnagyobb kincsét: egy Fiat Tipót. Szívódízel, kevés fogyasztással. Az év autója volt – csak még az előző évezredben. Négyen bepréselődtünk a kocsiba a hangszerekkel együtt, és elindultunk Passau felé. Már az első pár kilométeren kiderült, hogy a gépjármű csúcssebessége 110 km/h – széliránytól függően. A bécsi hegyeknél ez leesett nyolcvanra, de cserébe tényleg alig fogyasztott. Megérkeztünk, elfoglaltuk a szállást, és azonnal elmentünk a legfontosabb helyre: a Getränkemarktba. Ott fejenként vettünk négy rekesz sört és néhány üveg rövidet.

Csabi ivott egy sört a forduló előtt, mert az „lazítja a szájat". Én nem mertem kipróbálni ezt a módszert, akkoriban még tapasztalatlan voltam. Az első kör után kaptunk egy különdíjat – ami akkor számunkra kb. egy Oscar-díjjal ért fel. A hangzásunk persze még kiforratlan volt, de a lelkesedésünk mindent vitt. Maradtunk még, meghallgattuk a többieket, és persze minden este buliztunk.

Őszintén: ha ott nem kaptunk volna semmit, valószínűleg az egész Corpus-történet véget ér Passauban. De kaptunk, és ez a kis lökés elég volt ahhoz, hogy azt mondjuk: oké, csináljuk tovább, komolyan. Mindenkinek megvolt a maga nehézsége. Csabi és Mici voltak a biztos pontok, Pálesz és én pedig szépen ellavíroztunk középen.

Ami számomra igazán meglepő volt: hogy gyengébb képességű emberekből (akkoriban tényleg így gondoltam) ilyen jól tud szólni egy kamaraegyüttes. Nem lenézésből mondom, inkább abból a felismerésből, hogy a zene nem az egyéni tökéletességről szól, hanem arról, hogyan tudsz együtt lélegezni másokkal.

A különdíj mellé kaptunk egy rakás kottát is – egy fél világnyi új zenét. Onnantól kezdve nem volt kérdés, hogy továbbmegyünk.

És valahol ott, Passauban, egy Fiat Tipóval, négy sörszagú húszévessel elkezdődött valami,
ami aztán tényleg megváltoztatta az életünket.
Veér Mátyás

HARSONÁS - TUBÁS - MERKUR 7. oldal

Hírek, tudósítások röviden

A fiatal harsonásokból álló Corpus Quartett a Passauban (D) rendezett versenyen elnyerte a zsűri különdíját, 1000 DM-t. Gratulálunk, és további sikereket kívánunk!

A Corpus Quartett balról jobbra: Sütő András, Veér Mátyás, Wágner Csaba, Pálinkás Péter.

Passau után eltelt két év. Két lassú, ráérős, „minek kapkodni?” év. Minket legfeljebb a nagyanyám hajtott, aki kitartóan kérdezgette Micit: „Fiam, miért dohányzol?” Akkoriban sokat próbáltunk nálam, Csillaghegyen, a házunk pincéjében. 35 fok, 100% páratartalom – több mint ideális. Csabi egyszer szellentett egyet Mici mellett, és akkor elszakadt a cérna. Mici tajtékzott, kiment cigizni, de hamar visszajött, mert Morcos, a kissé idegsérült kuvaszunk támadó pozícióba vetette magát.

Gyakoroltunk tovább, koncerteztünk, és közben titokban arról álmodoztunk, hogy egyszer a világ legjobb harsonásai között állunk majd a színpadon, és úgy nézünk le a közönségre, mint valami félistenek.

Veér Mátyás

Közben mindenkinek lett munkahelye is, amely újabb nehezítő körülménynek bizonyult a kvartett próbák beosztását illetően, de nem adtuk lejjebb! Sokszor volt olyan, hogy egy verseny, vagy fellépés miatt reggel 7 órától próbáltunk két órát, utána mindenki ment a dolgára. A létező összes szabad órát, amikor nem kellett zenekarban játszani, vagy órára menni, kitöltöttük harsona kvartett próbákkal!

Wagner Csaba

Mindez az egyéni teljesítményekre is óriási pozitív hatással volt! Sokkal könnyebben és gyorsabban vettük a Zeneakadémiai „akadályokat”, szóló feladatokat. Szó szerint egész nap a szánkon volt a hangszer, így például a zenekari munka (én 2000-től BDZ tag vagyok) kifejezetten a pihentető kategóriába tartozott, és tartozik azóta is.

Sütő András

2003-ban három versenyen vettünk részt.

Ebből kettőt megnyertünk!

Tavasszal Mulhouse-ban (Franciaország) részt vettünk egy ott megrendezett kamaraversenyen. Itt a fuvola-hárfa duótól a vonósnégyesen keresztül a harsona kvartettig bárki, bármilyen formációval jelentkezhetett. A második fordulóig jutottunk! Sikernek könyveltük el, mert tudtuk, hogy egy ilyen versenyen, ahol a zsűriben talán csak egy kürtös, mint rézfúvós ül (nem is biztos, hogy volt, már nem tudom) egy harsona kvartettel extrém dolog bármit is elérni. Mi már annak is örültünk, hogy ott voltunk, annak meg végképp, hogy a második fordulóban is játszhattunk!

Utána a hotelben összeismerkedtünk kettő szabadnapos francia rendőrrel. Nem tudom, hogy ők mit kerestek ott, de nagyon aranyosak voltak, egy-két “könyv elolvasása” után remekül értettük egymás nyelvét, és a verseny harmadik fordulójának az anyagát is eljátszottunk nekik. Ezzel meg is nyertük ezt a versenyt is!

Wagner Csaba

Versenyek itthon és külföldön

Corpus Harsona Kvartett eredményeiről

Idén márciusban sikeresen kijutottunk Molhouse-i /Franciaország/ Nemzetközi kamaraversenyre. Ezt a versenyt immár 13. alkalommal rendezték meg és idén32 kamaraegyüttes indult a világ minden részéről. Sikeresen fújtunk az első körben és bejutottunk a második fordulóba a 9 legjobb együttes közé. A második körben ismét kihoztuk magunkból a maximumot, de a döntőbe sajnos csak 3 francia együttes jutott be.

CD felvétel kiküldése volt amely elbírálása után értesítettek minket, hogy 2 amerikai kvartettet és minket hívtak ki az augusztus 5-9 megrendezendő ITA fesztiválra Helsinkibe.

Ez a fesztivál döntője a versenynek és itt lehetőségünk van a legjobb harsonaquartettnek járó fesztivál nagydíjat megszereznünk.

Idén márc. 16-17. között *Pálinkás Péterrel* részt vettünk a debreceni Országos Rézfúvós-

Fent: Sütő András, lent (balról jobbra): Pálinkás Péter, Christian Lindberg, Wagner Csaba, Veér Mátyás

Lelkesedésünk szerencsére nem lankadt, mert a legjobb eredményt elért rézfúvós együttesként itthon felkérést kaptunk 2 egész estés hangversenyre amelyek közül az elsőt április 16-án tartottuk meg decemberben, és a következőt május 2-án Kiskunfélegyházán.

Idén januárban beneveztünk az ITA harsonaquartet versenyére. Az első forduló egy 2 számból álló versenyen ahol a 3. helyezett *Boros Ádám*, a 2. helyezett Pálinkás Péter, és az I.helyezett osztottan *Vörös József* és jómagam lettünk. Ezenkívül sikerült kiérdemelnem a Debreceni Egyetem különdíját is.

Ui.:A kvártett megnyerte Helsinkiben az ITA versenyt,
Szeretettel gratulálunk!
(A szerk.)

Donald Beyer verseny

Lezajlott a Donald Beyer kazettás tenorharsona verseny, melynek fődíja 100,000 forint volt.

A nemzetközi zsüri *Zwickl Ágoston*-nak ítélte az első helyet. További sorrend: 2. *Kelemen Lajos* és *Horváth Szabolcs* megosztva; 3. *Veér Mátyás*. Gratulálunk!

Zwickl Ágoston

Mélyrézfúvós Verseny

2003. május 4-én zajlott Kiskunfélegyházán az Országos Zeneiskolai Mélyrézfúvós Verseny. A zsüri elnöke FEJÉR ANDRÁS, tagjai SIMON ISTVÁN (Szeged), KOVÁCS ATTILA (Budapest), NAGY ZSOLT (Szeged), BEKÉNYI JÓZSEF (Zeneiskolák és Művészeti Iskolák Szövetsége), JANKOVSZKI FERENC (ig. Kiskunfélegyháza) voltak.A négy korcsoportban zajló verseny legjobbjának a MAHATUSZ felajánlotta, hogy felléphet a jubileumi hangversenyen.

A zsűri balról jobbra: Jankovszki Ferenc, Kovács Attila, Fejér András, Simon István, Nagy Zsolt

Mielőtt tag lettem volna, már volt egy emlékezetes találkozásunk. Zeneiskolásként Kiskunfélegyházán versenyeztem, anyukám kísért zongorán. A gálakoncerten a kvartett játszott az alapító felállásban. Éjjel a kollégiumi szobában aludtunk, amikor hirtelen berontottak hozzánk – sürgős céllal. Később derült ki: a férfi WC jelzés „véletlenül” a mi ajtónkra került. Talán az érkező vendég (Wagner Csabi) lepődött meg a legjobban, amikor felkapcsolódott a villany. Valahol itt kezdődött az én történetem a kvartettel.

Gáspár Olivér

4. Csernov Miklós (tenor)
1989. 09. 19.
Békéscsaba
Tanára: Szűcs Csaba
Zongorakísérő: Szabóné Banner Zsófia
Paudert: Arie
Barat: Andante et Scherzo
5. Göncz Vivien (tenor)
1989. 12. 20.
Devecser
Tanára: Ormándlaky Péter
Zongorakísérő: Ihász Irén
Diabelli: Szonatina I., III. t.
Schubert: Szerenád
6. Gyarmati Álmos (tenor)
1989. 12. 01.
Debrecen
Tanára: Kerekes Ilona
Zongorakísérő: Illyésné Szűcs Zsuzsanna
Loeillet: Largo e Allegro
Haydn: Menüett
7. Kolozsvári Erik (bariton)
1990. 05. 06.
Szihalom
Tanára: Nagy Attila
Zongorakísérő: Ferencz Gábor
Marcello: F-dúr szonáta I., II. t.
Clerisse: Théme de Concoures
8. Markgruber Bence (tenor)
1990. 09. 05.
Budapest XX. ker.
Tanára: Kolossa András
Zongorakísérő: Porzsolt Györgyné
Hacsaturjan: Kardtánc
Gedicke: Koncert etűd
9. Moldovány Bence (tenor)
1990. 05. 03.
Budapest XI. ker.
Tanára: Foltyn Péter
Zongorakísérő: Bali Cecília
Fitzgerald: Angol szvit III. t.
Kamrath: Három epizód
10. Molnár Bence (bariton)
1990. 12. 05.
Mohács
Tanára: Hahner Róbert
Zongorakísérő: Dobosné Horesnyi Mónika
Kamrath: Három epizód
Albinoni: Esz-dúr concerto III., IV. t.
11. Pálfy András (tenor)
1990. 12. 11.
Balatonfüred
Tanára: Csincsi Ferenc
Zongorakísérő: Kiss András
Scselokov: Koncert
Telemann: F-dúr szonáta II., I. t.
12. Uri-Kovács József (bariton)
1990. 02. 07.
Szob
Tanára: Mayer József
Zongorakísérő: Illyésy Miklós
Loeillet: Largo; Haydn: Allegro
Marcello: Szonáta I., II. t.

HARSONA
1. Bodnár Gábor (harsona)
1989. 06. 12.
Tiszafüred
Tanára: Balla Tibor
Zongorakísérő: László Márta
Pergolesi: F-dúr sinfonie I., II. t.
Gedicke: Koncert etűd
2. Lévay Dávid (harsona)
1990. 05. 07.
Kiskörös
Tanára: Fuchs Attila
Zongorakísérő: Farkas Berta
Scselokov: Gyermekkoncert
Bach: Air
3. Mester Ádám (harsona)
1989. 07. 27.
Törökszentmiklós
Tanára: Balázs Zsolt
Zongorakísérő: Márta Irén
Bogár I.: Szonatina II., III. t.
Vivaldi: a-moll szonáta III., IV. t.

Ezen a versenyen különdíjas lett Pálfy Andris - akkor még tenorkürtön -, aki 2025-től tagja a Corpus Harsona Kvartettnek.

A nagy cél az International Trombone Festival volt.
Nemcsak a verseny miatt, hanem Helsinki miatt is.
A Nyugat! A szabadság! A sziklás metróalagút!
Veér Mátyás

Helsinki is egy szép emlék marad örökre. Korábban csak kazettáról (esetleg CD-ről) ismert sztárharsonások garmadával találkozhattunk. 2003 augusztusában élőben láthattuk-hallhattuk Joe Alessi-t, Dave Taylor-t, Jay Friedman-t, Christian Lindberg-et, Michel Becquet-t, Nils Landgren-t és Conrad Hervig-et hogy csak a legismertebbeket említsem.

Ez a Nemzetközi Harsona Szövetség (ITA) évről évre megrendezett fesztiválja (ITF). Alapvetően ez egy kazettás verseny, ami úgy működik, hogy a jelentkezők beküldik a versenyszabályzatban kiírt darab felvételét, ezt egy nemzetközi zsűri elbírálja, és ha az adott versenyző a legjobb háromban van, akkor lehetőséget kap, hogy élőben elbíráltassa magát. Volt szerencsém később ebbe jobban belelátni, hiszen több kazettás versenynek voltam zsűritagja, párszor pedig még a döntőben is ülhettem Chris Houlding vagy Scott Hartman mellett, amikor épp az adott helyszínen voltam. Ennek a versenynek az első fordulója tulajdonképpen egyszerűnek mondható, hiszen a négy fal között készült felvétel nem jár magas stresszfaktorral.

Pálinkás Péter

A felkészülésben nagy segítségünkre volt Dzsindzsi, azaz Sztán Tivadar. Beküldtük a felvételt, vártunk, vártunk… majd jött az értesítés: a legjobb három között vagyunk. Ott már hálát adtunk a passaui különdíjnak – a kottáknak. Sőt, mi kitaláltunk egy kis trükköt, amivel gyakorlatilag megdupláztuk a készletet. „Kreativitásnak” hívtuk. Mások „csibészségnek”.

Az utazás maga volt a nagybetűs kaland. Anyám szendvicsei, egy rúd parizer, pacalos konzervek, egy üveg Unikum, némi euró és ötezer forint – teljes fegyverzettel indultam neki a nagyvilágnak.

A reptéren 15 euró repült ki a kezemből a tax free-ben, de lett helyette egy üveg 60%-os orosz vodka, ami négy napra elegendőnek bizonyult. Helsinkiben a sofőr úgy vezetett a szállásig, mintha a gázpedált gumiszalaggal kötötte volna az üléshez – majdnem Róka koma is velünk jött a kisbuszban.

Veér Mátyás

2003 INTERNATIONAL TROMBONE FESTIVAL

helsinki conservatory — helsinki, finland

ITA Trombone Quartet Competition

First Prize

this certificate presented to:

Corpus Trombone Quartet

on the 5th of august, 2003

Nathaniel Brickens, President
International Trombone Association

Vern Kagarice, Coordinator
ITA Competitions

És igen, az első 1. hely. Eufórikus érzés volt!!!

Sütő András

A verseny első fordulója tehát gyakorlatilag egy előre eljátszott felvétel beküldését jelenti. A nehezebb része viszont az élő, döntőben való részvétel. Hiszen kizárólag első díjazott van, a másik két döntőbe jutott hoppon marad.

Szerencsénkre ezt az érzést nem kellett átélnünk, elsők lettünk életünkben nemzetközi versenyen először. Eufórikus érzés volt. Pláne azért, mert az akkori kamaratanárunk, Makovecz Pali ott volt a nézők soraiban, és -végighallgatva mindhárom döntős csapatot- a verseny után semmivel sem bíztatott minket, hiszen a másik két (amerikai) kvartett erős ellenfélnek bizonyult. Sokat nem agyaltunk a döntő után, elindultunk Pali sógornőjének esküvőjére muzsikálni a város főterén lévő Helsinki Székesegyházba. A sikeres esküvő után, a megérdemelt habos italaink elfogyasztása mellett erőteljesen elkezdtünk tanakodni: ki is fogja megnyerni a versenyt. Mivel jósok nem voltunk, megpróbáltuk elterelni gondolatainkat, és hangszer próbálgatással ütöttük el az időt. Ekkor találkoztunk először a később jobban megismert Michael Rath Trombones névvel és készítőjükkel, Mick-kel.

Az aznap esti koncert előtt kihirdették a szóló versenyek eredményeit és legvégén a kvartett versenyt is. Leírhatatlan, mit éreztünk akkor.... Egy kis ország ifjú kvartettje a világ harsona-színpadán a legjobbaknak mutathatta meg magát. És nyert!

És aki korábban nem hallotta volna a nevünket, az is meghallgathatta a másnapi gálakoncerten, hogy méltán állhattunk a dobogó legfelső fokára. Érdekesség, hogy a gálakoncerten a szólista győztesek (több kategóriában volt szóló harsona verseny is) és mi közösen előadtuk Sibelius: Finladia szerzeményét egy rövidített kiadásban, 8-10 harsonára átírva, amit Jay Friedman vezényelt. Aki ezt a nevet nem ismerné, annak leírom, hogy ő több, mint hatvan évig volt a Chicago Symphony Orchestra CSO) szólóharsonása.

Pálinkás Péter

A fesztivál alatt az akasztós kártyánkra ráírtuk:
„Winner” és „1st Prize”.
Nagyon büszkék voltunk magunkra.
Ueér Mátyás

Na, de evés közben jön meg az étvágy!

2003 novemberében máris az egyik legrangosabb versenyen találtuk magunkat Franciaországban a Philip Jones Nemzetközi Rézfúvós Kamaraversenyen. Itt már nem csak harsonások mérték össze a tudásukat, tercett-től a sextettig bármilyen felállásban indulhattak a rezes jelentkezők.

Sütő András

Most valahogy a büszkeségemet félretéve kéne fogalmaznom... Nem gondoltunk arra, hogy ezt a versenyt is simán megnyerjük majd, de a Helsinkiben szerzett élmények adtak annyi önbizalmat nekünk, hogy szinte biztosak voltunk abban, hogy a három fordulós verseny mindhárom fordulójában ott leszünk.

Fogalmunk sem volt hova megyünk, olyan messzinek tűnt autóval, és érdekes mód mégsem foglaltunk magunknak előre szállást. Ha jól emlékszem, ez a tény otthonról kicsit merész volt, mert a 14-15 órás autóút után nem akartunk órákat tölteni szálláskereséssel, de mint mindig, ebben is szerencsénk volt. Egy vidéki kastélynak kinéző panzió parkolójába begurulva hamar kiderült, hogy van két üres szoba számunkra, nem is olyan elrugaszkodott áron, tökéletesen megfelelt akkori kényelmünknek.

Másnap indult a verseny, regisztráció, versenyzők sorrendje, több magyar együttessel összetalálkozás, nyüzsgés. Arra emlékszem, hogy viszonylag hamar lefújtuk az első fordulót, és bízva a kiírásban, elmentünk csavarogni, kicsit bejártuk a környéket. A kiírt időpontban visszatérve senkit sem találtunk, felhívtuk az egyik magyar kollégánkat, aki telefonon közölte, hogy hamarabb volt eredményhirdetés, a Corpus bekerült a második fordulóba. Másnap szintén a mezőny elején játszottunk, és mielőbb visszavonultunk a versenyhelyszínről, semmi agyalásra nem vágytunk. Tisztán emlékszem, hogy a középdöntő eredményét a szállásunkon pihenve tudtuk meg, ugyanis Tímár Berti tubás

kollégánk értesített minket telefonon. Itt sem kellett izgulni a továbbjutást illetően. Most már tisztán emlékszem, hogy a kamraverseny mellett tuba verseny is volt, ezért volt ott több magyar tubás is. Ráadásul Vida Robi barátunk hozta el a második díjat!

A kamaraverseny döntője elég érdekes volt számunkra. Guebwiller-ben egy használaton kívüli templom volt berendezve koncertteremnek. Akusztikailag remek választás, viszont azt nem gondoltuk, hogy belépős koncert lesz a döntőnk. Képzeljünk el egy templomot, ami csordultig van emberrel… Szerencsére az akkori idegállapotunkra nem emlékszem tisztán, viszont akkoriban is volt egy olyan jó tulajdonságunk, hogy téthelyzetben még jobban teljesítettünk.

Mi és a másik két döntős kamaracsapat (rézfúvós kvintett és trombita kvintett) adtuk a koncert első felét, szünet után pedig a híres German Brass adott egy fél estet. Lenyűgöző teljesítményükre csak fél füllel tudtunk figyelni, hiszen belül mindannyian a végeredményt latolgattuk. Mondanom sem kell, hogy nem sok dolog ragadt meg bennünk a German Brass aznapi koncertjéből, viszont a koncert végén zavar támadt a fejünkben, mert elkezdték sorolni franciául a verseny különdíjasait, majd harmadik, második helyezettjeit és sehol sem hallottuk a nevünket. A mostani leírásom közben is előjön az az eufória amit akkor éreztem amikor kimondták, hogy

”prömié prí Kvatör Cörpüsz”

(premier prix Quartet Corpus),

vagyis első díjas a Corpus Kvartett!

Ez egy olyan verseny eredmény amit ritkán szokott megnyerni harsona kvartett pláne egy magyar harsona kvartett. Elképesztően nagy dolog, hogy ezt akkor ott mi négyen nyertük meg, magunk mögé utasítva jobbnál jobb kamaracsapatokat.

Az eufóriából felocsúdva azon kaptuk magunkat, hogy a világhírű German Brass tagjai jöttek gratulálni nekünk, megismertük Enrique Crespo harsonást is, akinek több hangszerelését azóta is játszuk.

Aztán amikor elcsendesedhetett volna körülöttünk a zsibongás visszamentünk szállásunkra ahol szállásadónk épp egy privát partit tartott, amibe vígan becsatlakoztunk mi is.

Ez volt az a pillanat, ami időtlen maradt bennem. Életem egyik legnagyobb élménye!
A nyereményt viszont... hát... elhagytam.

Veér Mátyás

Első díjunkat készpénzben, euróban kaptuk meg. Az esti ünneplés után Matyi úgy döntött, hogy eldugja a nyereményt, nehogy egy besurranó tolvaj aznapi fogása legyen. Igen ám, de reggelre kialudta magából azt az infót, hogy hol is van ez a hely! Mosolyunk így duplán nem volt őszinte az előző napi pezsgőmennyiség és az „elhagyott" nyeremény miatt. Végül egy óra közös, megfeszített kutatómunka eredményeként előkerült Matyi öltönytáskájának soha nem használt zsebéből az összeg.

Sütő András

A fiúk majdnem meglincseltek. Csabi találta meg végül a borítékot, még épp időben ahhoz, hogy ne kelljen új kvartettet keresnem magam mellé.

Veér Mátyás

Hazafelé a csomagtartó szabad helyeit kibéleltük helyi vörösborokkal, egy négyzetcenti űrt nem hagyva hátul. Azt még nem írtam, hogy Édesapám újonnan vásárolt kocsiját adta kölcsön ehhez az utazáshoz. Örömünk alább hagyott amikor hazafelé Linz magasságában az autópályán hirtelen egy stauzone-ban találtuk magunkat. Sikeres megállásomat mögöttem egy sikertelen kísérte, hátulról belénk jött apu Land Rover-ét kölcsönkapott friss jogsis kislány. A későbbi rendőri helyszínelés szerint 80-nal. Az nem semmi, egy álló autóba. Az enyhe kifejezés, hogy nem örültünk neki. Amikor négy ereje teljében lévő fiatal férfi kiszáll egy magyar rendszámú autóból az osztrák kislány nem tudom mit gondolt, de autójába bezárkózva rendőrért kiáltott. Ki is jöttek és még majdhogynem minket akartak meghurcolni ezért az incidensért.

Rövidre zárva 80-nal hazagurultunk Linzből! Mert az autó abban az állapotában többre nem volt képes. Végül Matyiék csillaghegyi kertjébe érkeztünk, és csak ott derült ki (mivel a csomagtartó az ütközés után nem nyílt) miután felfeszítettük, hogy sem a hangszerek nem sérültek, és minden üveg bordeaux-i nedű érintetlen maradt.

Pálinkás Péter

2004-ben a Bach-Fon Trade támogatottjai lettünk

Nem kicsit nőtt az önbizalmunk, de okunk is volt rá! Sok-sok dolgunk lett! Felvételek, koncertek, játszottunk például zeneakadémiai rendezvényeken, verseny megnyitókon, vagy versenyek alkalmával meghirdetett esti koncerteken, élő közvetítéseken a Magyar Rádió Márványteréből.

Wagner Csaba

Márványtermi koncertünk. Közreműködött: Nagy Zsolt

Első márványtermi koncertünk plakátja

2004 tavasza... A München-i főiskola és a Zeneakadémia között akkoriban volt egy csere kapcsolat, innen küldtek oda tehetséges hallgatókat, majd kintről ide a németeket. Így alakult, hogy 2004 tavaszán lehetőséget kaptunk a Corpussal, hogy egy fél estet játszunk Hitler egykori müncheni főhadiszállásán, ami ma zeneművészeti főiskolaként működik. A koncert első felében az ének tanszak akkori növendékei mutathatták meg tehetségüket, második felében pedig mi, néhány számban Hőna Guszti közreműködésével.

Az út jól indult, Csabi és Matyi az énekesekkel utaztak egy kisbuszban, Mici és én pedig Gusztival és feleségével, Nórával Gusztiék kocsijában. Meglepetésünkre a hátsó ülésen kettőnk között egy rattan kosár dugig piával foglalt helyet, amit nyilván az útitársaink maguknak hoztak, de szerencsére minket is megkínáltak készleteikből... Szóval a mi utunk jó hangulatban telt.
Amikor vidáman megérkeztünk müncheni szállásunkra Guszti egyből a híres Hofbrauhaus-ba kalauzolt minket. A jól sikerült este után hazaérve a szállásra kiderült, hogy nem minden szeszesital készletet fogyasztottunk el az úton, még egy láda pezsgő várt ránk a szálláson. El lehet képzelni milyen állapotban feküdtünk le aznap este. A másnap (a koncert napja) nem indult valami jól, reggel vonatok zakatoltak fejünkben. Nem kellett volna már a pezsgő este, gondoltuk...

Mindenesetre hamar felépültünk betegségünkből, estére már kutya bajunk nem volt.
A sikeres koncert után Mici még interjút is adott németül (!) a helyi rádiónak.

Pálinkás Péter

Az előadás után odajött hozzánk egy hölgy, hogy tudjuk-e hogy ez év végén itt rendezik meg a Jan Koetsier Nemzetközi Harsonakvartett Versenyt?! A válaszunk igen volt, sőt, már jelentkeztünk és jövünk is! A hölgy erre elmosolyodott, és azt mondta: „a többieknek akkor felesleges jönnie, mert úgyis maguk nyernek”. Szavai 2004 novemberében beteljesültek!!

Sütő András

Müncheni koncertünk plakátja

A Nemzetközi Eufónium- és Tuba Konferenciát (ITEC) 2004-ben Mazura Jancsi szervezte meg Budapesten. Steven Mead akkor már elismert és ismert virtuóz eufónium szólista volt. Megírta néhány hónappal a fesztivál előtt, hogy szüksége van egy harsona kvartettre szólókoncertjéhez.

Mivel akkoriban mi már több versenyt nyert kvartett voltunk, Mazura nekünk szólt. Sajnos Micit épp elszólította zenekari munkája, de a felkérést és a lehetőséget nem akartuk elszalasztani, Magyar Peti kollégánkat hívtuk meg erre a koncertre. Hónapokig próbáltunk, hogy mire Mead mesterrel találkozunk, ne maradjunk szégyenben. Felkészültünk tisztességesen, de Steven ördögi tempóira nem számítottunk. Mindenesetre vele is eljátszottuk néhányszor, mire megszoktuk a kéréseit, és úgy gondolom, nem vallottunk szégyent a koncerten. Azóta szép emlékként tekintünk erre a lehetőségre, és Steven Mead-del minden későbbi találkozásunkon együtt elevenítettük fel közös emlékeinket.

Pálinkás Péter

Great Hall 16:00

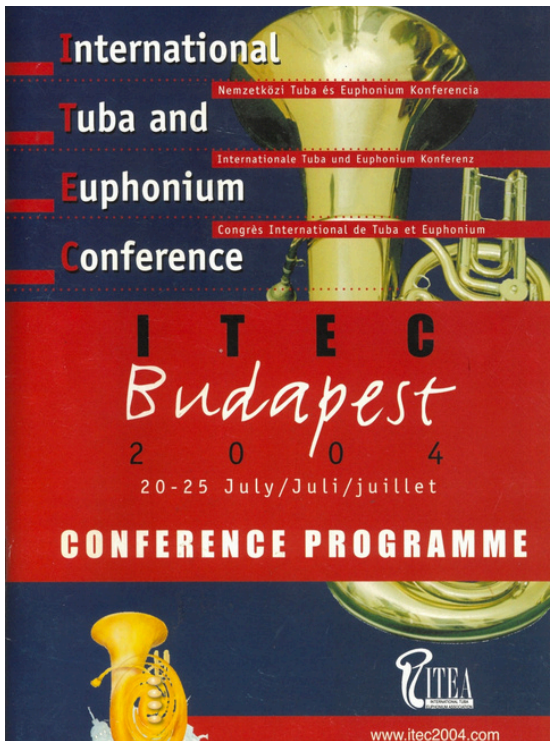
"Singing and dancing with Steven Mead"

Steven Mead – euphonium (GB)
Maki Yamamoto – piano (J)
Corpus Trombone Quartet and Brass ensemble (H)
Italian Army Band (from CD)

1: G. Giordani (arr. A Bona): Caro Mio Ben... (Italian A.B)
2: Yasuhide Ito: A la Suite Classique (M. Yamamoto)
3: V. Bellini (arr. A. Bona) : Vaga Luna Che Inargenti (Italian A.B)
4: C. Hohne : Slavische Fantasie (M. Yamamoto)
5: G. Bizet (arr. Bale) : Gypsy Dance (Corpus T.Q.)
6: E. Toselli (arr. T. Ruedi) : Serenata (Italian A.B)
7: G. Puccini (arr. Bale) : Recondita Armonia from Tosca (Corpus T.Q.)
8: Pcelinka - Hungarian dance, (arr. Stueckelscweiger) (Corpus T.Q.)
9: P. Wilby (arr. S. Mead): Zeibekikos (Corpus Brass Ensemble)

Talán az egyetlen koncert, amin nem vettem részt a 25 év alatt. Dohnányi turnéra mentem. Ezen az úton “mélyült el" a kapcsolatunk Ágival! 22 év... Megérte!!! ❤️

Sütő András

Ez a 4. díj nagyon keserű volt, de tanultunk is belőle, aminek hamarosan meglett a gyümölcse.

2004, megint Passau város nemzetközi rézfúvós kamaraversenye. Akkoriban két évente rendezte meg a város eme rangos eseményét, de 2003-ban olyan áradás sújtotta őket, hogy elnapolták versenyüket. Az első forduló után egyértelmű volt a döntőbe kerülésünk, és a másnapi városháza béli fújásunk után úgy éreztük: ez is dobogós helyezés lesz. Akkor belülről úgy gondoltuk (és később mások is megerősítettek ebben), hogy CD minőségben fújtuk a döntő anyagát is, egyetlen hiba nélkül. Ezt csak azért írom le, mert sajnos a végeredmény kihirdetésekor lemaradtunk a dobogóról. Ez akkor, és talán azóta is a legnagyobb szakmai törés volt az életünkben. Még a helyszínen tanakodtunk, hogy mit ronthattunk el, nem értettük a zsűri döntését. Itt elvesztettünk minden hitet egy pillanatra abban, hogy jó az, amit csinálunk. Olyannyira, hogy elment a kedvünk minden további versenylehetőségtől. Ekkor is Gingit hívtuk elsőként és semmilyen vigasztalása nem segített rajtunk. A sikersorozat megszakadt, és valami bennünk is.

URKUNDE

Preis der
Europa-Stadt Passau
Internationaler Wettbewerb
für Blechbläser-Ensembles

Urkunde über die Teilnahme am
internationalen Wettbewerb für Blechbläser-Ensembles
(Quartett bis Sextett, beliebige Besetzung)
um den Preis der Europa-Stadt Passau vom
27.–31. Oktober 2004
Professionals

Corpus Trombone Quartet
Mit hervorragendem Erfolg
Finale

Oberbürgermeister

Vorsitzender der Jury

Stadt Passau, Rathausplatz 2, 94032 Passau

Pálinkás Péter

Nem voltunk tapasztaltak, nehéz volt a helyén kezelni a csalódást. Pedig nem volt bonyolult a helyzet. A legjobbak voltunk, csak ezt a zsűri másképp látta. Van ilyen. A mai eszemmel sokkal jobban örülnék más sikerének, mint akkor.

Wagner Csaba

Nem maradt sok időnk szomorkodni, mert egy hónapra rá már mentünk is Münchenbe, a Jan Koetsier harsona kvartett versenyre. Nyerni mentünk, de már más önbizalommal.

Wagner Csaba

Ha jól emlékszem ez is egy három fordulós verseny volt, a nemzetközi zsűriben maga a névadó zeneszerző, Jan Koetsier is helyet foglalt. Talán 92 éves volt már ekkor, tolókocsiban láthattuk, de kvartettre írt művei lenyűgöztek minket.Természetesen a versenyprogramban is szerepelt több Koetsier darab, és szívesen tanultuk meg ezeket.

Pálinkás Péter

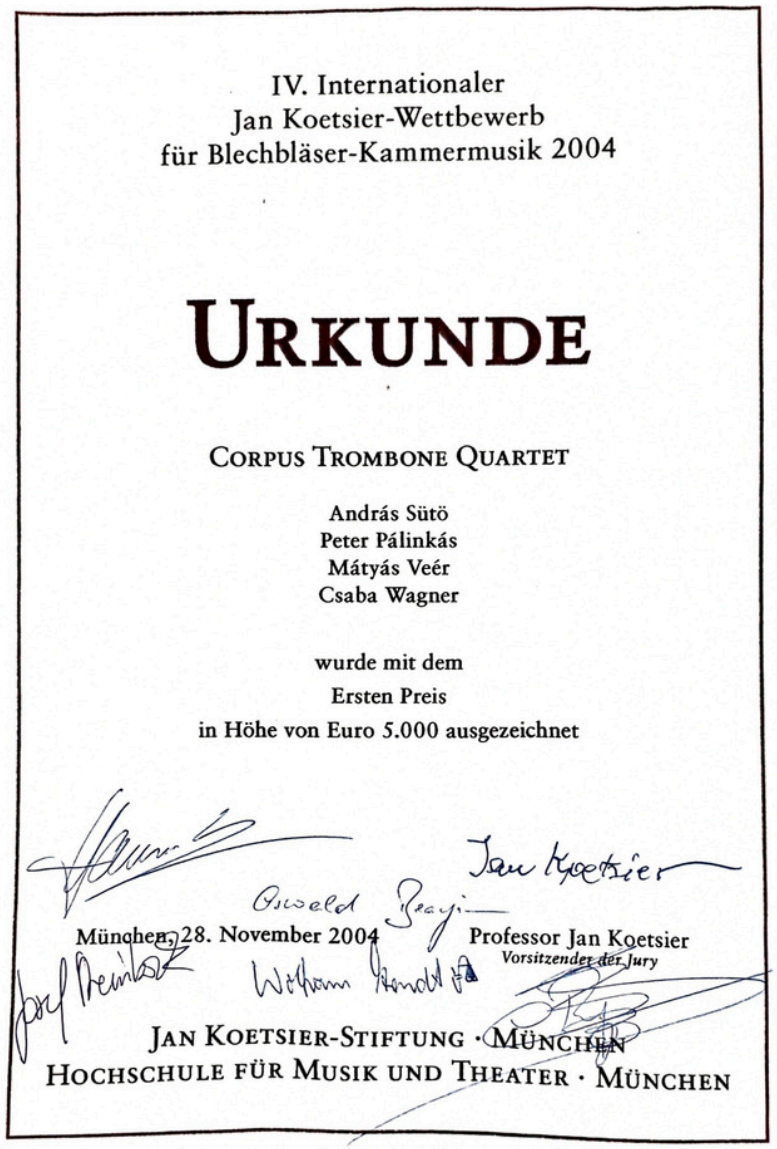
Ezt végre megnyertük.

Furcsa mód, valahogy könnyebbnek tűnt ez a verseny, kevésbé volt benne dráma. Az eredményhirdetést persze lekéstük. Ezúttal azért, mert Pálesz ceruzaelemet akart venni a fényképezőgépbe.

Mire visszaballagtunk, fejenként fél doboz cigi és egy kis ital is elfogyott, és már a lépcsőházban gratuláltak nekünk. A bulira utána nem emlékszem – valószínűleg nagyon jól sikerült.

Veér Mátyás

IV. Internationaler
Jan Koetsier-Wettbewerb
für Blechbläser-Kammermusik 2004

URKUNDE

CORPUS TROMBONE QUARTET

András Sütö
Peter Pálinkás
Mátyás Veér
Csaba Wagner

wurde mit dem
Ersten Preis
in Höhe von Euro 5.000 ausgezeichnet

München, 28. November 2004

Professor Jan Koetsier
Vorsitzender der Jury

JAN KOETSIER-STIFTUNG · MÜNCHEN
HOCHSCHULE FÜR MUSIK UND THEATER · MÜNCHEN

Nyertünk! Lemaradtunk az eredményhirdetésről, mert viszonylag az elején játszottunk és még sok együttes volt utánunk. Addig elmentünk egy “könyvesboltba könyveket” vásárolni... Amikor visszaértünk, már a bejáratnál szóltak, hogy mi nyertünk!

Nagyon boldogok voltunk, de az már más volt! Egy sokkal komolyabb és mélyebb dolog. Kicsit mintha felnőttünk volna? Már nem voltunk 18 évesek. 24 évesek voltunk.... A két szám között nem a korkülönbséget kell érteni! Az nem nagy! Azt a 6 évet kell érteni, amit végigdolgoztunk! Az viszont nagyon nagy dolog!

Életem legjobb 6 éve volt!

Azt hiszem, mind a négyen egyetértünk abban, hogy ebben a hat évben tanultunk legtöbbet!

Wagner Csaba

Úgy gondolom, minden művészben/együttesben ott van az igény arra, hogy időről időre kép- vagy hangfelvétel formájában lenyomatot hagyjon a munkásságáról az utókornak. Mi sem voltunk ezzel másképpen 3 versenygyőzelem után. Emlékszem, nagy lelkesedéssel vágtunk bele a dologba. A lemezborító fotóját a budai várban, a Halászbástyán készítettük. Megadtuk a módját! Frakkban feszítettünk, kezünkben kristály pezsgős poharak és benne persze pezsgő! Ünnep volt ez nekünk, hiszen az első lemeze készült a Corpusnak.

Szűkös anyagi lehetőségeink sajnos nem tették lehetővé a stúdiófelvételt. De nem estünk kétségbe, hiszen volt annyi jó minőségű élő koncertfelvételünk, hogy össze tudtuk ollózni a lemezanyagot. A felvételek a Zeneakadémia Kis- és Nagytermében, illetve a Pesti Vigadó dísztermében készültek. A hangzásvilág közös nevezőre hozásában Bárány Gusztáv volt a segítségünkre, mint hangmérnök. Remek munkáját ezúton is köszönjük!

Első lemezünk címe

The Hungarian Corpus Sound lett.

Sütő András

2005-ben -már három nemzetközi versenygyőzelemmel a hátunk mögött- több zeneszerző is megajándékozott minket műveivel. Így juthattunk kvartettünk sikerei révén Hollós Máté zeneszerző figyelmébe is. Ő akkoriban a Hungaroton lemezkiadó igazgatója is volt, így nyilván ismerték a szlovákiai fesztivál szervezői is, és őt kérték meg, hogy ajánljon magyar fellépőket a fesztiválra. Azt gondolom, így kaptunk mi is meghívást oda. Nagy sikerű telt házas koncertünk a zsolnai színházban volt, álló tapsvihar kísérte

.

Pálinkás Péter

Koncertünk nyitószáma Prokofjev: A három narancs szerelme c. operájának nyitánya volt. Kitaláltuk, hogy meglepjük a közönséget azzal, hogy a hátuk mögül vonulunk be! Ehhez átvágtuk magunkat a koncertterem pincerendszerén. És talán az egyetlen alkalom volt hogy fejből játszottunk egy nótát...

Sütő András

Jó pár napot ott töltöttünk, a koncertünk után ugyanis mesterkurzusra is felkértek minket. Az egyetlen negatívum az volt, hogy a koncert utáni sörözésünket egy helybéli tuskó megzavarta “k*rva Madarski” bekiabálással, amire fiatal, tettre kész emberek lévén egyből felugrottunk söreink mellől. Nem lett belőle balhé, de érdekes volt, hogy a Felvidéket 85 évvel ezen eset előtt elrablók még mindig ránk, magyarokra haragudtak ahelyett, hogy bármikor is köszönetet mondtak volna az elrabolt területekért. Szomorú dolgok ezek...

Pálinkás Péter

2005-ben eljutottunk Svájcba is, méghozzá Saint-Imier városba, ahol a híres Longines óragyár is székel. A hotelünk ablakából rá is láttunk a gyárra. Emlékszem, hogy a fesztivál szervezője zsivány volt, mindent (is) megígért, aztán a szállást és az útiköltséget nem fizette ki… Élmény volt, hogy a város utcáin kiplakátolva láthattuk viszont a Corpus Quatour nevet, illetve az is, hogy koncertünk után az étteremben, ahová vacsorázni mentünk, még egyszer megtapsoltak minket… Valószínűleg abban a kisvárosban az volt az egyetlen étterem, ahol a komolyzenére szomjazó közönség koncert után kikapcsolódhatott.

Összességében minden verseny- és koncertélmény emléke nosztalgikusan él bennem, ahol a Sütő-Pálinkás-Veér-Wagner alkotta Corpus Kvartett járt. Talán ez azért is van így, mert azok az évek meghatározóak voltak együttesünk alakulásában.

Pálinkás Péter

2005-ben a zeneakadémia, az amerikai nagykövetséggel karöltve hirdetett egy pályázatot a hallgatóinak, mely szerint a nyertes lehetőséget kaphat a részvételre egy tengeren túli rendezvényen. Örömünkre szolgált, hogy mi nyertük meg.

Harsonásként mi más is érdekelt volna minket jobban, mint a nemzetközi harsona fesztivál?!

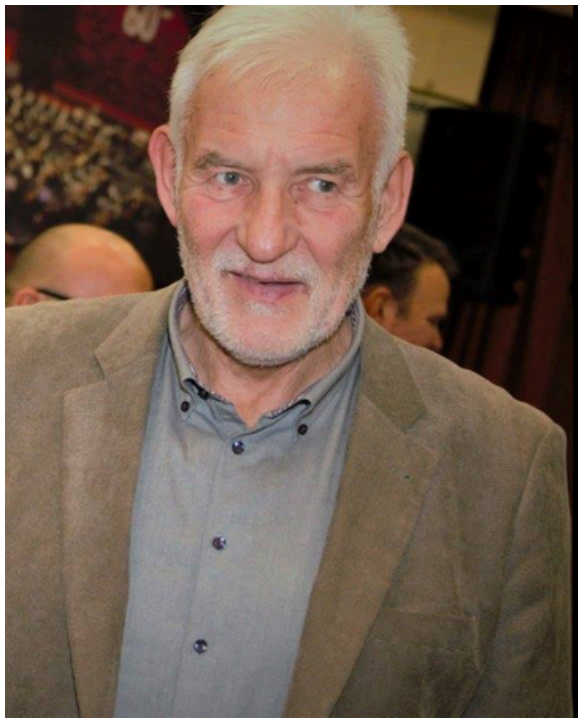
Abban az évben New Orleans, Louisiana adott otthont az ITF vándorló fesztiválnak. Hatalmas tettvággyal és mindennapos próbákkal "edzettünk" amerikai bemutatkozásunkra. Egy olyan világtalálkozóra érkeztünk, ahol európaiként másodmagunkkal vettünk részt. A másik együttes a mára ikonikussá vált New Trombone Collective volt Hollandiából.

Koncertünket siker kísérte, megismerhettük holland kollégáinkon kívül a neves amerikai harsonaművészeket is. Itt találkoztunk először a méltán híres Joe Alessi-vel. Hatalmas élmény volt őt élőben hallgatni. Részt vehettünk a legendás Cramer Choir koncertjén, az Amerika zenei egyetemeinek tanáraiból alakult együttesben hatalmas élmény volt közreműködni. Az együttest John Marcellus vezényelte, aki azóta sajnos már elhunyt. Még egy fontos nevet meg kell említsek, ő volt Doc Irv Wagner, akivel szintén itt találkoztunk, és egészen pár évvel ezelőtti haláláig rendszeresen tartottuk vele a kapcsolatot.

Hőna Gusztáv, egykori tanárunk, aki a Zeneakadémia tanára is, egy legendás harsonás volt a maga idejében. Neve fogalom a szakmában, ő volt ugyanis az első magyar harsonás, aki a vasfüggöny mögül kijutott nyugatra, az Amerikai Egyesült Államokba szakmai fejlődés céljából. Ez a ‘70-es évek végén, ‘80-as évek elején történt, és akkor már a Magyar Rádió Szimfonikus Zenekarának tagjaként kétszer is kapott engedélyt, hogy a Floridai Állami Egyetemen nyári szemesztereken tanulhasson William Cramer harsonaprofesszornál. Az ott megszerzett tudását hazahozva olyan információkat tudott átadni az itthoni harsonásoknak, ami a rendszerváltás előtt máskülönben elérhetetlen lett volna.

Az elnyert ösztöndíj kapcsán ő is eljött velünk New Orleans-ba, sőt mi több, ha már ott jártunk, autót béreltünk és egy laza hat órás vezetéssel elutaztunk Tallahassee városába, a fent említett egyetemre, ahol megnézhettük Dohnányi Ernő tantermét is, aki a 2. világháború elől menekülve haláláig ott tanított.

Na, de vissza Gusztira és a közös történeteinkre…

Már New Orleans-ban - mivel pár nappal hamarabb értünk oda - történtek olyan dolgok amik nem mindennaposak. A megérkezésünk utáni napon a legendás helyi villamos vonalán elindultunk gyalog, hogy megnézzük a helyszínt, ahol a harsona fesztivál lesz. Hozzá kell tennem: fillérekbe került a villamosjegy, de Guszti azt mondta, sétáljunk, jó lesz az. Elképzelheti a kedves olvasó, hogy Amerikában két villamosmegálló között nem akkora a távolság, mint itthon, a Nagykörúton. Egy darabig kitartóak voltunk a májusi 30 fokban, 98 százalékos páratartalom mellett, de amikor fél óra gyaloglás után még csak félúton jártunk, akkor elbizonytalanodtunk. Guszti erőltette: menjünk még, de ehhez tudni kell, hogy a fesztivál előtt egy belvárosi hotelben laktunk, ami még egy órás gyalogút a Loyola Egyetemtől. Normális időjárási körülmények között ez nem probléma, de életünkben először jártunk ilyen magas páratartalmú helyen. Öt perc után tocsogtunk a saját levünkben, spriccelt a homlokunkon a víz. Úgyhogy visszafordultunk, ezúttal már villamossal.

Másnap úgy gondoltuk, ebben a melegben béreljünk egy autót, és menjünk le a tengerpartra. Miután feltankoltuk készleteinket hideg hűsítőkkel, elindultuk a Mexikói-öböl egy csendes strandjára. Megérkezvén, rajtunk kívül csak fekete gyerekek játszottak arra. Amikor meglátták, hogy Guszti világos piros fecskében -miután a Mickey egeres törülközőjét leterítette- bemegy a vízbe Veér Matyi mellett, akin szintén fecske van, a gyerekek odamentek hozzájuk, és naívan megkérdezték Gusztitól, hogy:
- Are you married? (Házasok vagytok?)
Erre Matyi kezdett el magyarázkodni:
-No, he is my teacher. (Nem, ő a tanárom).

Erre a gyerekek röhögve szaladtak el.
Gusztit és Matyit ez ott sokként érte, hiszen valamennyien a női nemhez, illetve a női igenhez vonzódunk, de miután visszatérve közénk elmesélték, mi történt velük, napokig fogtuk a hasunkat a nevetéstől.

Pálinkás Péter

2005-ben fordult komolyabbra a kapcsolatom a Corpus Harsona Kvartettel, amikor a fiúk és én is meghívást kaptunk a New Orleans-i International Trombone Workshopra. Akkor határoztuk el, hogy játszunk közösen is valamit. Játszható anyag 5 harsonára volt, meg lett is! Andrew Fox: Fanfar for Trombones c. műve adott volt, kezdésnek jó lesz... Hogy legyen még valami -esetleg magyar-, Czidra Lászlótól kaptam a Régi Magyar Táncok a XVII. századból című három kis tételt, amit "átraktam" 5 harsonára. Ha jól emlékszem, így kezdődött a közös munka. Ezeken a Workshopokon mindig van hangszerbemutató, különböző cégek jelennek meg. Egy addig ismeretlen cég, a Michael Rath Trombones is jelen volt, mint utólag kiderült, először. Nézegettük a hangszereit, egyszer csak Wagner Csabi kézbe vett egy dupla tolókás (slide) basszusharsonát, megszólaltatta, és olyat tett vele, hogy a hatalmas bemutatóteremben megállt a levegő.

Hőna Gusztáv

Wagner Csaba barátom a Rath harsona kiállítóterében megfújt néhány ‘zsíros’ hangot, mire Mick (Michael Rath) szeme felcsillant és megkérdezte:
-Honnan került ide ez az UFO?

Rövid beszélgetésbe elegyedtek, és Csabi már azzal a hírrel jött oda hozzánk, hogy próbáljuk ki a Rath harsonákat, mert a tulaj szeretne minket támogatni a hangszereivel. Noha akkor már Hőna Guszti és Csider Karcsi (Fon Trade) jóvoltából a Bach cég szponzoráltjai voltunk, megtiszteltetésnek éreztük, hogy egy fiatal harsonagyártó manufaktúra felkínált egy ilyen lehetőséget nekünk.

Pálinkás Péter

HARSONÁS - TUBÁS - MERKUR 5. oldal

Élménybeszámoló Münchenből és az USA-ból

KOETSIER KAMARAVERSENY MÜNCHEN:

2004 novemberében a Corpus Harsonakvartettel részt vettünk a Jan Koetsier Nemzetközi Harsonakvartett versenyen. A verseny anyaga Jan Koetsier: 5 Empromtus volt és 20 perc szabadon választott anyag. A kötelező anyagon kívül többek között előadtuk Vivaldi a-moll kettősversenyének 1. tételét, Márta István: Per Quattro Tromboni és Goff Richards: Suite for Trombones c. nagyszerű művét is. A zsűri tagja volt Michel Becquet és híres német harsonaművészek is. A verseny sikeresen zárult, így a dobogó legfelső fokára állhattunk.

A Corpus Harsonakvartett: Pálinkás Péter, Wagner Csaba, Veér Mátyás, Sütő András és Jan Koetsier

AZ AMERIKAI VERSENY ÉS A 2005-ÖS HARSONAFESZTIVÁL - NEW ORLEANS

2005 májusában lehetőségem nyílt részt venni a Van Haney Philharmonic Price basszusharsona versenyen New Orleansban. A verseny első fordulója egy CD lemez kiküldése volt. Az Amerikai Nagykövetség és egyéb támogatóink jóvoltával ötödmagammal (Corpus Harsonakvartett és Hőna Gusztáv) indulhattunk neki a nagy amerikai kontinensnek, ahol együtt és külön is sikeres koncertet adtunk. A verseny Vaughan Williams: Tuba Concerto 1. tételéből állt és 10 gondosan összeválogatott zenekari állásból Haydn: Teremtés-től Kodály: Háry Szvitjéig. Külön örültem, hogy a versenyen volt magyar zenekari állás is. A két másik döntős versenyző közül az egyik a Julliard School on tanult a másik az Eastman School-on.

Nagyon izgultam a verseny kimenetelétől mert egy nagyon jó Holton basszusharsona volt a tét. Szerencsére egy 1. díjjal és a kiszemelt hangszerrel együtt térhettem haza.

A Corpus Harsonakvartettel sikeres koncertet adtunk a fesztiválon, amelyen sok kortárs magyar művet is eljátszottunk. A hangversenyen érdekességként eljátszottuk Másik János : Déli banya című művét is Hőna Gusztáv és két helyi ütőhangszeres hölgy közreműködésével.

A fesztiválon többek között meghallgattuk David Taylor, Joe Alessi és a New Trombone Collective hangversenyét.

Nagyon sok élménnyel gazdagodtunk és sok mindent tanultunk szakmailag.

/Veér Mátyás/

Én a Díjátadás közben

Hőna Gusztáv, Joe Alessi és a Quartett

A Quartett a Fehér Ház előtt

2005-ben Nemzetközi Harsonaversenyt rendeztek Budapesten, Guszti volt a szervezője és a zsűri elnöke is. Abban az időben már többször jártuk a világot együtt, a verseny előtt utoljára New Orleans-ban és Tallahassee-ben jártunk. Mi örömmel vettük Guszti társaságát, hiszen általa sok nemzetközi ismertségre tehettünk szert, és szerintem ő is jó srácokként ismert meg minket. Talán természetes is volt nekünk, hogy a 2005-ös nemzetközi harsonaverseny nyitókoncertjére minket kért fel. Nagyon szívesen vállaltuk el, ha emlékeim jók, vele is játszottunk ott egy-két műsorszámot. Mindig élmény volt a Zeneakadémia Nagytermének színpadán játszani, még szólóban is (a diplomakoncertem is ott volt). Korábban Mici és Csabi diplomáján is ott játszottunk, hatalmas, eufórikus élmény volt.

KÖZREMŰKÖDIK:

A CORPUS HARSONA KVARTETT ÉS A SMALL BRASS QUINTETT

MŰSOR:

G. Verdi: Nabucco - nyitány (Hangszerelte: Wagner Csaba)
Előadja a Corpus Harsona Kvartett

W. Brandt: Erstes Konzertstück op. 11, f-moll
Előadja: Richter Gábor, trombita

G. Farnaby: Szvit - Old Spanoletta, Tell me Daphne, New Sa-hoo
Előadja a Small Brass Quintet

Dubrovay L.: Szóló No 12
Előadja: Wagner Csaba, harsona

K. Turner: Ricochet for Brass Quintet
Előadja a Small Brass Quintet

G. Richards: Suite for Trombones
Előadja a Corpus Harsona Kvartett

Ekkor már tudtuk, hogy az év novemberében megyünk Yorkshire-ba, hiszen Mick Rath már támogatásáról biztosított minket. Gusztit is meghívta, ám ő ekkor még nem tudta, hogy ő is kap majd egy hangszert…

Pálinkás Péter

Volt egy kis komplikáció a budapesti repülőtéren az indulásnál. Münchenen keresztül repültünk volna kora reggel, de törölték a járatunkat és át akartak foglalni minket egy későbbi gépre, de ezzel már nem értük volna el a müncheni járatot, ezért ez nem jött szóba. Nem estünk pánikba, gondoltuk: majd lesz valahogy! Lett is! Azt mondták, hogy várjunk, majd szólnak a hangosbemondón, hogy a hasonlóan járt utasokkal együtt mi lesz a teendő. Beültünk egy sörre, és vártunk.

Wagner Csaba

Guszti belejött a sztorizásba, régi történeteket mesélt szaftosan kiszínezve, és annyira magával ragadott minket, hogy a hangosbemondót sem hallottuk meg, pedig háromszor is hívtak minket a már átfoglalt géphez. Ezt is elszalasztottuk... Aztán kicsivel később számunkra is kezdett gyanús lenni a helyzet, ezért másodszor is odamentünk az információs pulthoz, hogy érdeklődjünk a gépünk indulása felől. Itt közölték, hogy “azt már lekéstük”. Szép kis nap, délután 1 óra volt, eredetileg ekkor már Nagy-Britannia talaját kellett volna koptatnunk, és mi még csak Ferihegyen várakoztunk... Reggel 7 óra óta. Mellékesen megjegyzem, hogy ennyi idő várakozás egy rézfúvós életében akkoriban (is) italozást jelentett. Képzelheti a kedves olvasó, hogy a reptéri kantinban szó szerint sörös hordót kellett cserélni ennyi időre magukra hagyott harsonások miatt. A lényeg az, hogy a harmadik géppel délután 4 körül el is indultunk Budapestről Manchesterbe egy átszállással.

Képzeljék el, hogy a Rath manufaktúra munkatársa - aki akkoriban Chris Beaumont volt - délután 1 órától várt minket a manchesteri reptéren. Egészen este 8-ig, amikor is végül megérkeztünk... Beültünk az autóba, ahol még egy órás út várt ránk, és mily meglepő, a Red Lion kocsma előtt álltunk meg egy órácskával később. Gondoltuk, nem baj, szeretjük a kihívásokat. Ebben az állapotunkban találkoztunk újra Mick-kel és feleségével Nikkivel.

Kiderült, hogy ők is délután 1 óta a Red Lionban várták érkezésünket, nem málnaszörpöt szürcsölgetve... Az első pillanattól megtaláltuk a közös hangot.

Pálinkás Péter

A szállásunk egy igazi angol kocsmában, a Red Lionban volt, ami egyben egy kis panzió is volt. Másnap elkezdődött a látogatás egy kb. 10 fős manufaktúrában. Az volt a megállapodás, hogy minden tag választhat típust félkész harsonákból, és ízlése szerint összeállíthatja a fő részeket: milyen ötvözet legyen a corpus, a tolóka (slide), a befúvócső (leadpipe), fúvóka méret, stb.
A fiúk voltak a leendő Michael Rath harsonával játszók, én csak próbálgattam, azért összeállítottam egy nagyszerű hangszert. Beindult az együttműködés! Pár nap múlva elkészültek a hangszerek, és szerveztek egy kis turnét, hogy népszerűsítsük ott, Angliában a fiatal Rath céget, a Rath harsonákat. Manchester, Glasgow... Vittük a hírt egy kis koncerttel egybekötött hangszerbemutatóval.

Utolsó nap este Michael megkért bennünket, hogy játsszunk egy kis koncertet ott, a Red Lion-ban a cég munkatársainak, barátoknak, támogatóknak. Teltház lett a kocsmában, összeállítottunk egy jó kis műsort. A siker nem maradt el, ami a hangszereknek és a zenénknek is szólt! A fiúk megkapták a hangszereiket, amiket postán küldtek el, én meg megköszöntem Michaelnek, hogy én is itt lehettem, hogy összeállíthattam egy nagyszerű hangszert. Elmondtam neki, hogy az lenne a kérésem: erre a típusra, ha lehet, írják rá, hogy “Gusztáv Hőna modell”. Erre ő: -Do you like it? (Szereted?)
Mindent mondtam: -Nagyon szép a hang, jó az intonáció...
Közbevág: -Szereted?
-Nagyon jó a ventil, a tolóka is szuper... -A szemembe nézett, hangosabban, szinte kiabálva kérdezte:
- Szereted???

Kinyögtem: -Igen!
A válasz döbbenetes volt: -It's yours! (A tiéd!)

Könnyek a szemekbe, egymás nyakába borultunk, és bőgtünk mind a ketten. Felejthetetlen pillanat, este volt!

Később tudta csak meg, hogy ez lett
az első saját hangszerem!
Hőna Gusztáv

Képzelje el a kedves olvasó, neki ez 57 éves korában adatott meg először, ehhez képest mi 25 éves ficsúrokként egy manufaktúra szponzoráltjai lettünk. Örökre belénk égett a pillanat, amikor Guszti elérzékenyülve elfogadta élete első saját hangszerét. Mai napig hálásak vagyunk ezért Mick Rath barátunknak!

Zenekari munkáink mellett mindig előtérben foglalt helyet közös kis együttesünk, és nagy becsben tartottuk új hangszereinket, amik mindennapjaink elengedhetetlen szerszámai voltak… És a mai napig azok.

Mindkét oldalról figyeltünk arra, hogy évente legalább egyszer találkozzunk. Hol mi mentünk, hol ők jöttek, és időről időre találkozásaink megerősítették barátságunkat. Igazából Mick nem csak a hangszereket adta ajándékba, de ha egy nevesebb fesztiválra utaztunk, az útiköltségünket is állta. És mivel tettre készek voltunk, utaztunk bőven.

Mick segítségével eljuthattunk több ízben az Egyesült Államokba, Japánba, Franciaországba, Olaszországba és Máltára is, ahol ráadásul a járat törlése miatt kétszer kellett megvennie repülőjegyeinket. Előfordulhat, hogy valaki úgy gondolja, hogy talán érdemtelenül jutottunk ennyi segítséghez, de például 2012-ben Párizsban, amikor az ITF-en játszottunk, koncertünk után egyből három megrendelést is kapott a Rath harsonagyár. 2005-ös találkozásunk előtt Magyarországon senki sem ismerte ezeket a harsonákat. Talán nekünk is köszönhető, hogy olykor használt, de akár új hangszereket is megkaphattak a magyar harsonások.

Aki most szeretne egy új harsonát tőlük, annak minimum egy éves várólistára kell feliratkoznia. Nem csak azért, mert növekszik a megrendelésük, hanem Mick álláspontja az, hogy több megrendelés esetén sem bővíti a gyárat, hiszen hozzáértő munkaerő sem terem minden Yorkshire-i fán.

■ **SHOP FLOOR:** Brass instrument maker Michael Rath (front) with the Corpus Trombone Quartet (from left) Andras Suto, Matyas Veer, Csaba Wagner and Peter Palinkas. Inset: The Red Lion at Jackson Bridge (5561-1-05)

Egy biztos: ő egy arany ember, akinek segítsége nélkül biztos máshol tartanánk. Mick és Nicola Rath mára szinte családtagjaink. Mick, Nikki, köszönet mindenért!

Pálinkás Péter

Az életem 2006-ban irányt váltott.

Próbajátékok időszaka kezdődött. Külföldre kerültem. Ez egy nehéz döntés volt, mert mindent, amit itthon felépítettünk, hátra kellett hagynom. De így döntöttem! Ez a búcsú természetesen nem végleges búcsú volt. Megmaradtak a barátságok, az élmények, és nem utolsó sorban: a tudás!

Wagner Csaba

2006 tavaszán a Duna Televízió meghívott egyik műsorába, híres magyarokról volt benne szó, és a fiatalokat is felkarolták. Szerintem Guszti ajánlott be oda minket, hiszen harsona kvartettként ritka dolog volt egymás után három nemzetközi első díjat elhozni a versenyekről.

Arra emlékszem, hogy a műsorban fújtunk is és beszélgettünk is Kalocsai Andrea riporter hölggyel, és Guszti is ott volt velünk. Beszélgetésünk alatt meg is lepődtünk, amikor egy Duna TV által alapított díjat, a Magyar Csillag Díjat adták át nekünk.

Előttünk pedig egy magyar híresség interjúvoltak, Dr. Anisits Ferenc gépészmérnök 1956-os menekültként Münchenben telepedett le, és a BMW autógyár dízelmotorjainak kifejlesztője és feltalálója volt. Élmény volt kezet rázni vele!

Pálinkás Péter

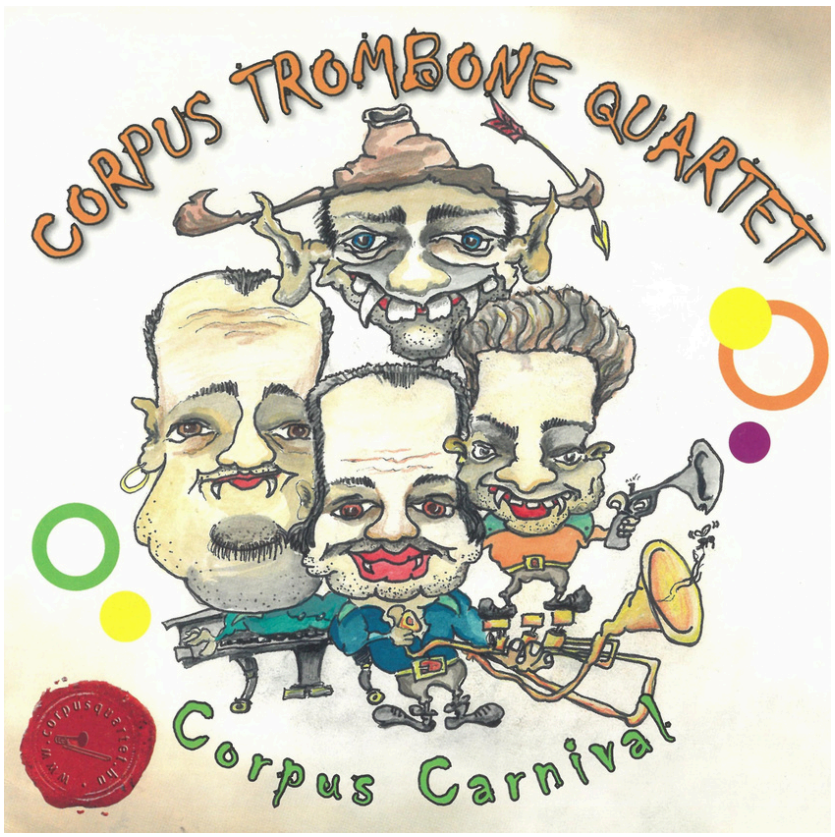
Egy sötét narancssárga ing volt rajtam, ami a stúdió hátterével együtt úgy vibrált, hogy csak na!

Sütő András

Második lemezünkre meglepő módon nem is kellett sokat várni, hiszen a 2004-es őszi müncheni verseny első díja mellé egy lemezfelvétel különdíjat kaptunk a Lipcsei Rádióba. Erre a felvételre 2006-ban került sor, amire már Káip Robival készültünk fel, mivel Wagner Csabi Berlinbe ment dolgozni és sajnos kilépett a kvartettből. Nagy volt bennünk az izgalom, mert mégis ez volt az első profi stúdióban és magas színvonalú körülmények között rögzített hangfelvételünk.

Az egyetlen kikötés az volt, hogy a lemezen szerepelnie kellett Koetsier mester 5 Impromptu című darabjának, ami amúgy a verseny döntőjében is kötelező mű volt! Mi ennek nagyon szívesen tettünk eleget, hisz egy pazarul megírt darabról beszélünk.

A kiutazásnál a csapat ketté vált. Először Pepi és Matyi utaztak ki felderíteni a terepet, mivel Robi és én éppen Rost Andrea művésznő lemezén dolgoztunk a Rádió Zenekarral. Tehát szó szerint stúdióból stúdióba, a budapesti 6-osból a lipcseibe csöppentünk. A két napos munka nagyon flottul ment – megjegyzem a későbbiekben is akárhányszor állt a csapat mikrofon elé, nagyon összeszedetten és profi módon dolgozott. Ennek több hangmérnök hangot is adott! Lemezünk címe Corpus Carnival lett. Borítója egy karikatúra rólunk a Macskafogó c. rajzfilm gringóinak stílusában.

Sütő András

Vannak olyan barátságok, amelyek a földi élet végéig, talán azon túl is megmaradnak.

No, ilyen az én barátságom az idén 25 éves Corpus Harsona Kvartett tagjaival. Az alapító tagokkal, Pálinkás Péter és Sütő András harsonaművészekkel már több, mint 20 éve kezdődött a barátság, amikor talán még ifjú zeneakadémistaként megjelentek a Muzsikál az erdő erdei színpadán. Ma is emlékszem az arcukra, amikor Kazáron kiszálltak a személyautóból öltönyben, lakkcipőben elegánsan, mosolygósan, beültettem őket a terepjáróba hangszerestül, és nekiindultunk a hegynek. Meg sem álltunk a Riolittufáig, ahol egy keskeny hegyormon kellett kiegyensúlyozni a harsonákkal a „színpadra”. Amikor az erdei séta végére a közönség elfoglalta a helyét a sziklaperemeken, akkor művészeink már befújták magukat és harsonaszóval fogadták az extrém élményre érkezőket. Elképesztő akusztikája volt a helyszínnek, igazi különleges élmény, ahogyan a klasszikus zene megszólalt a vadonban. Aki ott jelen volt, annak örök élményt jelentett. Glatz Ferenc, a Magyar Tudományos Akadémia akkori elnöke, nyitotta meg a rendezvényt.

Azóta a Corpus bejárta a Muzsikál az erdővel az országot és a Kárpát-medencét. Koncertjeiket áthatotta a harsonák elementáris hangzásvilága, a jókedv, a barátság. A klasszikus zene és a harsonaművészet nagyköveteiként elképesztő minőséget adtak a legvadabb erdei környezetben is.

A Muzsikál az erdő szellemisége, értékrendje formálta a zenekar tagjainak szemléletét, művészetüket, ahogy a Corpus művészete, a tagok személyisége is formált engem, ill. a

Muzsikál az erdőt.
A Corpus Harsona Kvartett aktívan bekapcsolódott a Muzsikál az erdős összefogásba, egyben szerepet vállalt abban a jövőépítő útkeresésben, melyben a Muzsikál az erdő próbálja társadalmunkat egy környezeti szempontból is fenntartható élet irányába fordítani az erdő és a zene erejével.
Az erdei koncerteken az erdő ősi energiái az illatokon, a színeken, a hangokon, a bőrünkön keresztül nemcsak a hallgatóságra, hanem a zenészekre is elemi erővel hatnak. A fák lombkoronája, törzse egy térbe fogja össze az odaérkező művészeket, résztvevőket. A fák, a zenészek, a résztvevők, az erdei lények egy együtt lélegző, érző szellemi-ökológiai egységgé válnak a zene ritmusára az erdei koncert alatt. Ez az élmény, az erdei életközösség részévé válás, a különleges erdei akusztika erős motivációt jelent a művészeknek. Új lehetőségek tárulnak fel az erdővel és más művészekkel történő kapcsolódás során.

A Muzsikál az erdő rendezvénysorozat állandó fellépője Szokolay Dongó Balázs és a Corpus Harsona Kvartett. A Corpus - Dongó alkotások, a létrejött lemezek élő példái annak, hogy a „Muzsikál az erdő” megtermékenyítő, természetes közegében teljesen újszerű zenei dimenziók nyílnak meg. A zenészeink találkozása során a népzene és a klasszikus zene házasságából egy új zenei világ bontakozott ki.

Úgy történt, hogy Budapesten a Kossuth rádióban egy stúdióbeszélgetésre két kiváló művészbarátommal jelentem meg, ahol Pálinkás Péterrel a klasszikus zene és Szokolai Dongó Balázzsal a népzene „Muzsikál az erdő” -n történő kiteljesedési lehetőségeiről beszélgettünk élőben a rádióhallgatók előtt. A beszélgetés során az együtt megélt közös élmények hatása alá kerültünk. Az izgalmas, csapongó, egybefonódó gondolatáramlás nem fejeződött be a stúdióbeszélgetés végén, hanem egy közeli kávézóban folytatódott.

Dongó és Péter között fellángolt a közös alkotás vágya. Megszületett az ötlet, az elhatározás, a művészeti keret egy közös lemez elkészítéséhez. Ennek a különleges zenei gyümölcsét élvezhetjük ma már.

Köszönöm, Barátaim, hogy támogattok, szerepet vállaltok a jövőépítő mozgalomban, melynek eredményeként harmónia alakulhat ki ember és természet között. Éljen, a Corpus Harsona Kvartett, éljen a barátság, éljen a magyar összetartás!

Szabó Lajos erdőmérnök,
a „Muzsikál az erdő” főszervezője

2007-ben ismét meglátogattuk a Rath családot, Yorkshire-ben adtunk koncertet.

Majd az évet a Fon Trade karácsonyi bulijával zártuk, sok fantasztikus művész társaságában.

Harmadik lemezünk felvételére 2008-ban került sor a Magyar Rádió 22-es stúdiójában. Zenei rendezőnk itt is a kiváló Bárány Gusztáv volt. A lemez témája: a kortárs magyar harsonakvartett művek. És itt meg kell álljunk egy kicsit. A Corpus mindig is kiemelkedően fontosnak tartotta, hogy szülessenek új kvartett művek, saját magunk és a közönség szórakoztatására egyaránt. Ahogy megszületik és kialakul egy új darab, az mindig egyedi és megismételhetetlen pillanat. Két fajta szerzővel dolgoztunk együtt. Az egyik egy beszélgetés után visszavonult, és idővel jelentkezett a kész darabbal. A másik végig kontaktált velünk az alkotói folyamatban. Kérdezett, eljött a próbáinkra és együtt finomítottunk mindenen. Például, hogy kinek mi áll jól a harsonán, mi az erőssége – magasság, mélység, technika stb.

Nyilván az első kényelmesebb, a második viszont annál izgalmasabb folyamat. Erre az útra Hőna Guszti terelt minket, akinek – sok minden más mellett – a kortárs zene iránti elkötelezettségünket is köszönhetjük. Ő mondta mindig, hogy egy művésznek szinte kötelessége együttműködni a zeneszerzőkkel és pontos korlenyomatot hagyni az adott időszakról!

Remélem, Guszti azóta is büszke ránk, hogy

„visszük tovább a lángot”!

Jelen kiadvány írásakor 25 magyar szerző dedikálta művét a Corpusnak és további 3-4-gyel folynak az egyeztetések. Érdekességképpen megemlíteném, hogy utazásaink során kötött barátságokból is születtek új művek. Így például Eugeni Irshai szlovák, Guido Mancusi osztrák, Ruben Pace máltai és Jean-Francois Michel francia szerzők is írtak nekünk darabokat. De a sort 2003-ban Meskó Ilona nyitotta meg FO(U)R Corpus című művével, ami a lemez névadója is lett egyben. Ilivel a barátságunk azóta is töretlen, és soha nem felejtjük el, hogy Ő volt nekünk az első!

Ezt követte Fekete Gyula Karácsonyi Kvartettje, majd Dubrovay László zseniális Ördögűző

című kompozíciója. Tanár úr annyira személyesen ránk szabta ezt a művet, hogy minden eljátszás után „felrobban” a nézőtér! Sok újítást és effektet dolgozott ki a fúvós hangszerekre, és ez mindig osztatlan sikert arat a hallgatóságban. Mi mindig is szenvedéllyel álltunk a kortárs zene ügye mellé, és túlzás nélkül állíthatom, hogy szinte kivétel nélkül minden koncerten játszunk is belőlük valamit!

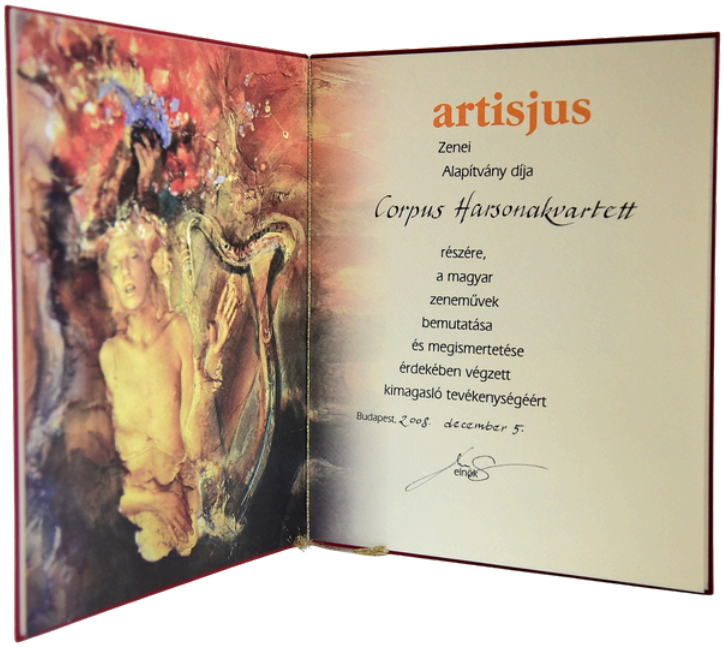
Kortárs lemezünkön helyett kapott még – a fent említett 3 szerző mellett – Kocsár Miklós, Hortváth Balázs, Durkó Péter és Legány Dénes egy-egy műve is. A kvartett művek mellett írattunk szóló harsonára is az évekig megrendezett Országos Corpus Harsonaverseny számára. Többek között Vukán György, Malek Miklós, Wolf Péter és Hollós Máté tisztelt meg minket műveivel.

Sütő András

2008-ra tehát már nyolc kortárs szerző dedikált számunkra műveket, és ha emlékeim nem csalnak, az év elején vettünk fel egy lemeznyi anyagot a Magyar Rádió felkérésére, úgynevezett “Z” felvétel keretében.

Mivel általában év végén van az Artisjus-díj átadás, úgy gondolom, vagy ezért a felvételért terjesztettek minket fel rá, vagy valamelyik szerző személyes közbenjárása lehetett a felterjesztés. Mivel ezekről a háttérinformációkról nincs tudomása egy jelöltnek, nem találgatok tovább… Inkább leírom, hogy ezen kívül még két alkalommal kaptuk meg a díjat, 2011-ben és 2021-ben. Illetve az is büszkeséggel tölt el, hogy az elmúlt 25 évben 25 szerző tisztelt meg bennünket jobbnál jobb alkotásával.

Mindig is fontos volt számunkra, hogy új mű szülessen négy harsonára, így különösen büszkék vagyunk erre. Azt, hogy néha ezt díjazzák is : csak hab a tortán.

Pálinkás Péter

A holland harsonaiskola hasonlóan magas minőségű, mint a magyar. Nagyon jó harsonások kerülnek ki iskoláikból, és talán a legnagyobb különbség, hogy ők sokkal jobban összetartanak, mint mi. Náluk alakult meg a New Trombone Collective harsona együttes, jobbnál jobb tagokkal. Ők szervezik az Európai Harsona Fesztivált, a Slide Factory-t minden második évben. Hasonló az ITF-hez a felépítése, de sokkal több európai előadóval.

Így történt, hogy 2009-ben meghívtak minket is. Akkor már Wagner Csabi nem játszott velünk, így a Sütő-Pálinkás-Káip-Veér összeállításban mentünk. Mivel Csabihoz ragaszkodtak, ezért egy jó kis műsort összeállítottunk, ahol ő szólóban fújt egy-két darabot, majd a közös koncert végén öt fősre bővítettük kvartettünket. Emlékszem: Matyi meghangszerelte a híres kürt kvintettet, a “Casbah of Tetuan”-t öt harsonára. Itt Csabi megvillanthatta kontrabasszus harsona tudását is, amit akkoriban a holland Brandt Attema barátunk is magas szinten művelt. A nagy sikerű koncert után egy úgynevezett “Clinic” órát kellett tartanunk 200 lelkes közönség előtt. Nyilván a titkot szerették volna megtudni, hogy miért van ennyi remek magyar harsonás a világban szétszóródva jobbnál jobb zenekarokban.

Természetesen, mi inkább fújtunk nekik, és egy-két befújási gyakorlaton kívül mást nem mutattunk. Matyi megmutatta, hogyan szokott fúvókázni, de valószínűleg ő sem gondolt arra, ami ott történt…. Szerintem nem tisztíthatta ki már több éve az ominózus eset előtt a fúvókáját, és amikor egy nagy levegővételt követően belefújt, a hozzá legközelebbi, első sorban ülő ázsiai érdeklődő homlokán csattant a fúvókából kiszabadult több éves juice. Kemény volt röhögés nélkül kibírni, nem is nagyon bírtuk. Természetesen a "szerencsés nyertes" mozdulni sem mert. Összességében egy sikeres fesztivál volt, ahol megmutathattuk magunkat, és kiváló tanárunknak Sztán Tivadarnak hála, mindig 150%-os felkészültséggel mentünk minden hasonló rendezvényre.

Pálinkás Péter

Még ebben az évben kijutottunk Japánba. Na, ez volt az egzotikum csúcsa. Robikát jéggel dobáltuk álmában a saját szállodaszobájában, ő pedig úgy ugrott fel, hogy majdnem eltörte a lábujját. Másnap a recepcióssal ordibált, hogy ki engedett be minket a szobájába – oszt' mi csak néztünk nevetéssel tarkított bűnbánattal. Nagyon ciki volt.

A koncertek után viszont olyan tiszteletet kaptunk, amit európai zenész ritkán él át. Oszakában az „all you can drink" helyen két literes korsóban hozták a sört dupla whiskey-vel. Rövid életű program volt, de annál emlékezetesebb. Valószínűleg nem magyar huszonéves harsonásoknak találták ki ezt az ajánlatot – aznap biztos veszteséges volt a hely. Egy vidéki koncert után a helyi traktoros legényekkel szkanderoztunk, énekeltünk és kézzel- lábbal kommunikáltunk. A sütögetős bácsi minden ételt totál szenesre égetett, de mi boldogan ettük. A végén Pálesz még egy gyakorló szamurájkardot is kapott. Hihetetlen!

Veér Mátyás

A Slide Factory után Matyi is elhagyott minket, felvették az újonnan alakult qatari zenekarba.
Nagy Viktor Dani (Sly) csatlakozott hozzánk.

Abban az időben újabb kihívásokat kerestünk, és mivel korábban még nem sikerült megnyernünk a Passau-i versenyt, így 2010-ben beneveztünk az az évi versenyükre. Rossz nyelvek szerint korábban azért nem nyerhetett ott magyar kamaraegyüttes, mert Hidas Frigyes - aki a passaui verseny zsűrijének elnöke volt - így biztosította be jelenlétét és helyét a zsűritagok között. Lehetett a dologban valami, hiszen előttünk is számtalan magyar rézfúvós kamaraegyüttes próbálkozott, és aki tisztában van azzal, milyen minőséget képviseltek ezen együttesek, más magyarázatot nem találhat arra, miért nem nyert ott korábban magyar csapat.

Hidas sajnos 2007-ben elhunyt, azonban a verseny szempontjából ez új reményekre adott okot. Mi körülbelül egy hónappal a verseny előtt tudtuk, hogy az első fordulót reggel 9-kor kezdjük. Így a korábbi befújási gyakorlatainkat átgondolva, azt felülírva mindenki kialakított magának egy 8-10 perces befújást, ami segített a reggeli kezdésben. Másrészt reggel csak úgy teljesít jól egy együttes, ha erre felkészül. Mivel ezekben az években már mindannyian zenekari zenészek voltunk, reggel 8-9 óra között tudtunk készülni a korai versenykezdésre. Ez, mint utólag kiderült, sikeresen működött. Ám, már a kiutazásunk is tartogatott meglepetéseket.

A fiatalabbak kedvéért leírom, hogy 2010-ben még útlevél kellett Németországig eljutni. Mivel úgy időzítettünk, hogy az utazás napján is próbálunk reggel 8-9-ig (hiszen másnap kezdődött a verseny) és csak utána indulunk el a kb. 6 órás útra, rendkívül elszomorodtunk, amikor Sly 8:10-kor hívott, hogy otthon maradt az útlevele, ezért muszáj hazamennie érte. 9 körül meg is érkezett, szóval próba nélkül indultunk...

Nem voltunk túl boldogok, hiszen másnap mi kezdtük a versenyt. Erre a reggeli összezördülésünkre még Dani rátett egy lapáttal az úton, és mire Passau-ba értünk, mi hárman balra mentünk, ő jobbra. Abban a pillanatban arra tudtam csak gondolni, hogy szétestünk, vége a remélt első díjnak. Ám lám csodát, másnap reggel hibátlanul teljesítettük az első fordulót, már délelőtt 10-kor újra jó barátokként ittuk sörünket... Kicsit mindenkit helyre tett a versenyszellem, és onnantól csak arra összpontosítottunk.

Egyértelmű volt a döntőbe jutásunk, de mivel sok jó kamaraegyüttes volt ott rajtunk kívül, latolgatni sem tudtuk, mi lesz a másnapi döntőben. Az a momentum már kicsit gyanús volt, amikor a verseny döntőjének napján bementünk a csodálatos passaui városházának a közös gyakorlójába... A külföldi együttesek, mikor megtudták, kik vagyunk mi, szomorúan magunkra hagytak a gyakorlóban. Ezt akkor még nem tudtuk mire vélni, még a sikeres második fordulót követően is bizonytalanul várakoztunk az eredményhirdetésre. Akkor lettünk csak izgatottak, amikor nem hallottuk a nevünket a 3. és a 2. helyezettnél sem. Ugyan az In Medias Brass -szintén magyar- kvintettel megosztva, de első díjasok lettünk.

zene-Kar
internetes folyóirat
BEJELENTKEZÉS felhasználónév
Elfelejtett jelszó
2010. NOVEMBER 24.
Hírek Kiemelt cikkeink Műhely Zenetörténet Zenekar újság Művészeti szervezetek Partn
Magyar siker a XI. Nemzetközi Rézfúvós Kamarazene Versenyen
XI. Nemzetközi Rézfúvós Kamarazene Versenyen elsőprő magyar győzelem született. A kétfordulós megmérettetésen - amelyen a három, hazánkból érkezett résztvevőn kívül amerikai, francia, cseh, német, lengyel és osztrák rézfúvós együttesek vettek részt - Az In Medias Brass rézfúvós kvintett a Corpus Quartettel megosztva úgy nyert első díjat, hogy a zsűri nem adta ki a második helyezést.
>> tovább
1 2 3 4 5

Pálinkás Péter

Ezzel a 4 nemzetközi versenygyőzelemmel tudomásunk szerint a Harsona Quartet kategóriában egyedülállóak vagyunk a világon! A versenyzésről megoszlanak a vélemények a szakmában. Igaz, hogy pillanatképet ad csak, de a kapcsolatok, a világlátás, a pozitív hozadékok és persze a felkészülési időszakok úgy összekovácsoltak minket emberileg és szakmailag is, hogy mi mindenképpen inspiráló emlékekként gondolunk rájuk!

Sütő András

Szomorú ezt leírni, de 2011-re eléggé megromlott a viszony Káip Robi és Nagy Viktor Dani között. Ez túlzás nélkül kihatott az egész csapatra is. Igen ám, de felkérések jönnek-mennek, lehetőséget kaptunk 2011-ben is eljutni az ITF-re, ami abban az évben Nashville-ben volt. Hogy miért pont ott? 1971-ben ott indult a Nemzetközi Harsona Fesztivál, és a 40. alkalmat oda akarták vinni a szervezők. Jon Bohls volt abban az időben az ITF elnöke, sokat segített mindig nekünk, akkor már jó ismerősként üdvözölhettük.

Hárman indultunk el, Dani ugyanis abban az időben sokszor kisegített a Fesztiválzenekarban, és aznap, mikor mi elindultunk, neki még koncertje volt velük. Kalandosan sikerült amerikai útjaink ezúttal is kalandokat tartogattak számunkra. 17 óra utazás után megérkeztünk a Nasville-i egyetemi kampuszra, ahol nem várt minket senki. Szerencsénkre a Chicago-i átszálláskor a reptéri mosdóban összefutottunk, és akkor már jó barátként üdvözöltük egymást Mick Rath-tal, és fiával, Olival. Szóval Nashville-ben a számunkra ismeretlen világ közepén Mick-et tudtuk csak felhívni, hogy segítsen: hova menjünk.

Szerencsénkre (általában mindig szerencsénk volt, van és lesz) épp Jon Bohls társaságában poharazgatott barátunk, így hamar megoldódott problémánk, megtaláltuk a szállásunkat. Dani másnap csatlakozott volna hozzánk, de mivel Chicagóban épp tornádó tombolt, így a reptéri bőröndkiadó szalag tetején aludt, és csak egy nappal később érkezett meg hozzánk. Sok új embert, azóta jó barátot ismertünk meg Nashville-ben is. Sikeres koncertünk után elindultunk a belvárosba szórakozni. A country zene fővárosa Nashville, minden sarki kocsmából élő zene szólt. Azon mégis meglepődtünk, hogy a női viselet kivétel nélkül farmer szoknya és western csizma volt… Ahogy bevetettük magunkat a belvárosi éjszakai hangulatba egyszer csak egy aranyos - feltehetően helybéli - pár figyelmeztetett minket, hogy eddig és ne tovább, innentől már nekünk nem biztonságos. Ezt is furcsálltuk, itthon ilyet sosem tapasztaltunk…

Pálinkás Péter

Amikor a MÁV Zenekar tervezte a 2010-2011-es évadát, állandó vendégkarmesterük, Irwin Hoffman kérésére egy új harsona kvartett + szimfonikus zenekar mű bemutatása is bekerült a programjukba. Irwin Hoffman akkoriban már bőven túl volt a 80-on. Korábban asszisztens karmester volt Solti mellett a CSO-ban (Chicago Symphony Orchestra). 2011-ben ő volt a főzeneigazgatója a Costa Rica-i Filharmonikus Zenekarnak. A művet is onnan hozta, egyik klarinétosa zeneszerző is volt, és a Costa Rica-i Harsona Kvartett számára írt egy Concerto-t szimfonikus zenekari kísérettel.

A MÁV-ban akkor tudták, hogy Mici is bőszen kvartettezik ezért minket kértek fel erre a nemes feladatra. Szívesen vállaltuk. Dani akkor még velünk volt, hiszen utódja, Hegyi Gabi csak év végétől tudott csatlakozni hozzánk. Sajnos ott is ellenérzéseket váltott ki (főleg a korosodó karmesterből), hogy Dani nem tudott minden próbán ott lenni. Ennek ellenére a MÁV Zenekar Lukács Miklós bérletének részeként 2011 februárjában nagy sikerű koncertet adtunk. A mű szerintem eladja magát, latinos harmóniáival, ritmushangszereivel egy egzotikus darab nálunk. Azóta örömünkre még számos zenekarral sikeresen eljátszhattuk.

Pálinkás Péter

2011 szeptemberében lettem tagja a Corpus Kvartettnek.

Főiskolás korom óta figyelemmel kísértem az együttes munkásságát - nem lehetett nem figyelni rájuk, hiszen halomra nyerték a nemzetközi versenyeket, és koncertjeiken olyan bravúrokat lehetett hallani, amiket korábban csak a legjobb nemzetközi szólistáktól hallhattam, de a rézfúvós (pláne harsona) kamarazenében addig ismeretlen minőséget teremtettek. A muzikalitás, a hangminőség, a végletekig kiművelt artikuláció, a kottahűség is lehengerlő volt, de ami a mindenkori közönséget teljesen lenyűgözte, az a tökéletes együttjáték. Mintha nem 4 ember játszana 4 hangszeren, hanem egy ember játszana 4 szólamban. És mégis mindenki megmutatta az egyéniségét, a játékuk soha egyetlen pillanatig nem volt sem sablonos, sem mesterkélt. Szóval olyan zenei minőséget, olyan élményt teremtettek, ami sokunk számára példaképpé emelte az akkor még huszonéves fiatalembereket.

A főiskola utolsó évében elkezdtem dolgozni a Vám- és Pénzügyőrség Zenekarában. Bő 2 év után azonban úgy éreztem, szakmailag többre vágyom és szerettem volna szimfonikus zenekarban dolgozni. Nagy szerencsém volt, mert 2009-ben a Dohnányi Zenekarban kiírták a próbajátékot basszusharsonára. Elnyertem az állást, így kerültem Sütő András és Pálinkás Péter mellé a zenekarba. Ők akkor már rutinos zenekari és kamaramuzsikusok voltak, az én zenekari rutinom szinte jelentéktelen volt hozzájuk képest. Rengeteget köszönhetek nekik, tudásukkal, szakmai hozzáállásukkal felfelé húztak engem is, nagyon könnyű dolgom volt szakmailag beilleszkedni! Nagyon hálás vagyok ezért!

Aztán felgyorsultak az események, időközben lediplomáztam a Zeneakadémián is, ahol a diplomakoncertemre felkértem közreműködőnek a Corpus Kvartettet. Egyrészt szerettem volna játszani közöttük kamarazenei műfajban is, másrészt kézenfekvő volt, hogy Őket kérjem fel partnernek a diplomakoncerten kötelező kamarazenei produkcióra.

Nemsokára felkértek a fiúk, hogy beállnék-e a Corpus Kvartettbe? Természetesen igent mondtam. Ez 2011-ben volt, ősszel, az együttes fennállásának 10 éves jubileumi koncertjén már hivatalosan is én voltam az újdonsült basszusharsonás tag. És akkor elindult valami, elkezdődött egy olyan időszak az életemben, amit minden muzsikus kollégámnak csak kívánni tudok. Önmagamnak is csak annyit kívánhatok, hogy ez az időszak soha ne érjen véget!

Még most, 2026-ban is őszintén kijelenthetem azt, hogy a szakmai fejlődés töretlen. A koncertjeinken mindig jelen van a jóleső bizsergés, a zenei élmény, az együttjáték öröme és az a sugárzó öröm és siker, amit a közönségtől kapunk! A bel-és külföldi turnék, lemezfelvételek, gyermekeknek tartott hangszerbemutatók, televíziós és rádiós szereplések, megszámlálhatatlan próba, tanárainknak-kollégáinknak szervezett születésnapi koncertek és megemlékezések, földön-vízen-levegőben együtt eltöltött sokszázezer kilométer, a világ legjobb harsonásaival, karmestereivel egy színpadon muzsikálni - olyan mennyiségű élmény, amiből lehetetlen bármit is kiemelni. Azt kívánom, hogy a Corpus Kvartett tovább szárnyaljon, még több és több embernek okozzon felejthetetlen zenei élményt, hiszen mi magunk is ebből taplálkozunk, ez élteti az együttest.

Szeretnék köszönetet mondani valamennyi volt Corpus-tagnak, tanárainknak, zeneszerző barátainknak, főnökeinknek, családtagjainknak és mindenkinek, akik a Corpus Kvartett mindenkori működését segítették, örök hálával tartozunk Nekik és szeretettel gondolunk rájuk!

Hegyi Gábor

Megalakulásunk 10. jubileumát természetesen koncerttel és egy azt követő fogadással ünnepeltük meg. Meghívtuk angol barátainkat is, Nikki és Mick Rath is megtiszteltek jelenlétükkel. Mivel addigra már sok tagcserén mentünk keresztül, terveink szerint minden felállásban muzsikáltunk. Mivel én a kezdetektől itt vagyok, minden számban játszottam.

Először a '99-es kezdő csapat játszott, a Veér-Pálinkás-Gyetvai-Wagner négyesből 2011-ben rajtam kívül már mindenki basszusharsonázott, kitalálták, hogy mind a négyen fújjunk basszus hangszeren. Remek ötlet volt, nagyon jól szólt a kezdő fanfár... Vagy mégsem...

Ez után a Fetzer-Pálinkás-Veér-Wagner összeállítás következett. Ebben a felállásban sem muzsikáltunk 10 éve. Ezt követően megnyugtató volt az (általam csak ős-kvartettnek hívott) Mici-Pálesz-Matyi-Csabi négyessel muzsikálni. Ezt követte a Sütő-Pálinkás-Káip-Veér összeállítás, majd a Sütő-Pálinkás-Káip-Nagy Viktor négyes. Végezetül a még friss Sütő-Pálinkás-Káip-Hegyi kvartett. Jó móka volt, minden addigi felállásban játszottunk egy művet.

Ez után - szokás szerint - nagy buli kerekedett, de már sokkal szolidabban, mint 10 évvel előtte. Végül is, 10 évvel komolyabban éltünk... Illetve, semmivel sem komolyabban, csak rock zenészeket megszégyenítő bulizásaink finomodtak kissé...

Pálinkás Péter

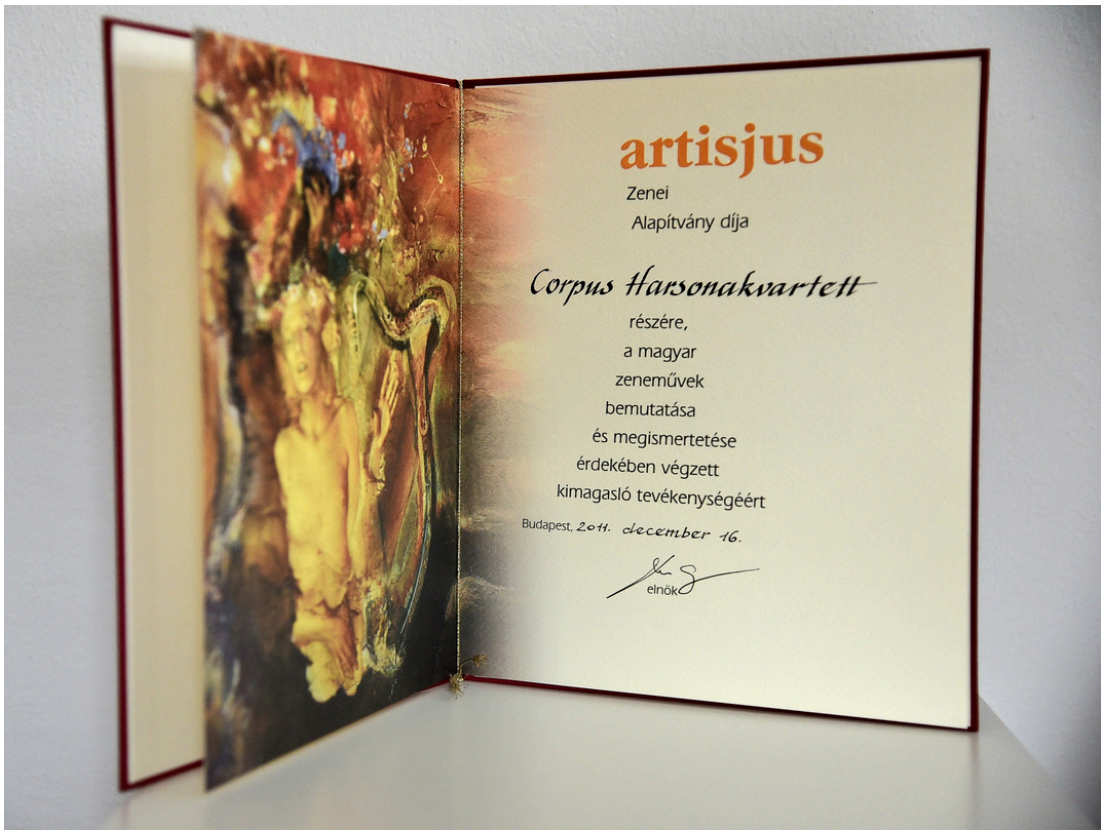
2008-as Artisjus-díjunk óta további kortárs darabokkal növekedett repertoárunk. Egyrészt egyik fő feladatunknak éreztük a számunkra írt darabok rendszeres előadását, másrészt szívesen illesztettük bele időről időre klasszikus repertoárunkba is. Ezt értékelhették második Artisjus-díjunkkal a zeneszerzők 2011-ben.

Érdekesség, hogy úgy alakult, hogy a díjat Mici tudta átvenni mindannyiunk nevében, hiszen mi éppen dolgoztunk az átadás estéjén.

Pálinkás Péter

A Mészáros utcai székházban vettem át, utána rohantam a ZAK-ra, MÁV koncert, Mahler I... És én vittem el az akkori főnökömnek, Kollár Imrének az ő Artisjus-díját is.

Sütő András

2012 év elején történt, hogy a már meghirdetett Balogh-Zilcz harsonaverseny financiális problémák miatt megszűnt. A növendékek már felkészültek, az akkori év kötelező darabja Vukán György műve volt.

Mi abban az időben már gondolkodtunk, hogy az aktív kvartettezésen kívül létre kellene hoznunk valamit, ami kicsit visszaad az utánpótlásnak, a nálunk fiatalabb - még tanuló - harsonás generációnak. Így, amikor a Balogh-Zilcz verseny kudarcát meghallottuk, kapóra jött, hogy átvegyük azt.

És elindult valami, amit

Corpus versenynek hívtunk.

2012-ben még semmin sem változtattunk, örültünk, hogy a korábbi versenykiírás szerint le tudtuk bonyolítani a versenyt. Kizárólag a zsűritagok változtak, már az elején koncepció volt, hogy Corpus verseny lévén mi négyen legyünk a zsűriben, Gingit hívtuk magunk közé zsűrielnöknek és Vukán Gyurit is megkértük, vegyen részt a zsűri munkájában. Sikeresen zárult, több mint 20 jelentkező eljött. Az első verseny után összeültünk, hogyan tudnánk jobbá tenni, színesebb nyereményekkel csalogatni a jövőben a további növendékeket.

A Balogh-Zilcz versenyből két dolgot vettünk át: szülessen minden évben egy új szólódarab kortárs szerzőtől, és az előző évi győztes ne indulhasson újra. A következő években sikerült elérnünk, hogy szponzorunk, Michael Rath minden évben egy új harsonával támogassa versenyünket. Így egy hangszer lett a fődíj.

Lehet, hogy sokan azt gondolják, mi ennek a versenynek a szervezésével anyagi javakhoz jutottunk, ám az igazság ennek ellenkezője. Saját jövedelmünkből fizettük a zsűri munkáját, a zongorakísérőt, a zsűri elnökét a zeneszerzőket és a pénzjutalmakat is. Volt még egy segítségünk, egy magánember is segítette a munkánkat.

Évről évre új szólóművek születtek, komponált és zsűrizett velünk Malek Miki, Hollós Máté, Sugár Miklós és Wolf Péter is. A kezdetek után néhány évvel kibővítettük a versenyt zeneművészeti szakközépiskolások részére is. Így a verseny időtartama hosszabb lett, de szélesebb rétegeket tudtunk megszólítani.

Egyik fontos támogatónk volt Hollerung Gábor a Budafoki Dohnányi Zenekar főzeneigazgatója is, aki évről évre díjmentesen biztosította számunkra a zenekar próbatermét a verseny problémamentes lebonyolításához.

2017-2018-ban a Hungarian Trombone Bootcamp nemzetközi harsonafesztiválba épült be versenyünk, és nemzetközivé vált. A magyar harsonás tábor segítségével a táborba jelentkezőknek is lehetősége adatott versenyünkön indulni, illetve - mivel a saját oldalukon is hirdették - a táborra jelentkezés kötelezettsége nélkül külön a versenyre is jelentkezhettek.

Ezután 2019-ben a BMC segítségével és támogatásával próbáltunk az eredeti versenyünkhöz visszatérni, immáron a BMC nagytermében került megrendezésre. Nekem személyes szívfájdalom, hogy ekkor már egy ilyen szóló harsonaverseny három főiskolás és négy konzis növendéket érdekelt annyira, hogy el is jöjjön a versenyre.

2020-ban a koronavírus “elmosta” a versenyt. A későbbiekben (2022-2023-tól) több ízben gondolkodtunk, hogyan tudnánk újraéleszteni, de nagyon sok tényező megváltozott ahhoz, hogy folytathattuk volna. De ez már egy másik történet...

Pálinkás Péter

Hiánypótló harsonaverseny

KOMOLY

Kiss

Hiánypótló kezdeményezésbe kezdett tavaly a Corpus Harsona Kvartett: országos harsonaversenyt hirdettek, s az idén a hét végén szurkolhatunk a jelentkezőknek a folytatáson. A kvartett muzsikusai – *Sütő András*, a MÁV Szimfonikus Zenekar és a Budafoki Dohnányi Zenekar első harsonása, *Pálinkás Péter*, a Budafoki Dohnányi Zenekar tagja, a zuglói Szent István Zeneiskola tanára, *Káip Róbert*, az MR Szimfonikusok első harsonása, a Debreceni Egyetem tanára és *Görög-Hegyi Gábor*, a Budafoki Dohnányi Zenekar tagja, az Aelia Sabina Zeneiskola tanára – azután döntöttek a találkozó meghirdetése mellett, hogy négy jelentős nemzetközi versenyt megnyertek és számos hazai elismerést szereztek.

A ma és holnap tartó, főiskolásoknak szóló verseny már a második a sorban, az azonban újdonság, hogy a támogatóknak köszönhetően külön kategóriában a zeneművészeti szakközépiskolások is részt vehetnek rajta. A Budafoki Dohnányi Zenekar próbatermében (Budapest VIII., Kerepesi út 29/B) rendezett vetélkedésen túl cél a találkozás is, hiszen tíz városból 25 versenyző érkezik. Ezt a jelleget erősíti, hogy az első forduló után ma este fél nyolckor a zsűritagok koncertet adnak, az eredményhirdetést holnap este hat órától pedig szintén hangverseny zárja.

A verseny kötelező műve kortárs magyar szerző alkotása, amely mindig az adott alkalomra készül. Kettős a cél: a magyar harsonairodalom is bővül, és a műveket a jelentkezők később is repertoáron tarthatják. Tavaly *Vukán György* darabját kellett a jelentkezőknek megtanulni. A Kossuth-díjas zongoraművész a zsűriben is részt vett, amelynek magját a Corpus Harsona Kvartett tagjai alkotják. Az idén *Hollós Máté* Erkel-díjas zeneszerző Trombondine című műve képezi többek között a verseny kötelező anyagát, az alkotó ismét segít a zsűrizésben. A zsűri elnöke *Fejér András* Liszt-díjas harsonaművész, a berlini DSO szólóharsonása lesz.

A díjak között szerepel egy Michael Rath kvartventiles tenorharsona is, amelynek készítőjével 2005 óra ápol szoros kapcsolatot az együttes. *Michael Rath* nemcsak Angliába hívta meg a tagokat muzsikálni, hanem azóta is rendszeresen támogatja őket mesterhangszereivel. A Corpus Harsona Kvartett a jövőben nemzetközi verseny meghirdetését is tervezi.

A ma kezdődő kétnapos verseny és a hozzá kapcsolódó két koncert nyilvános és ingyenes.

Zenei tanulmányaim és későbbi szakmai életem során számos alkalommal nyílt lehetőségem találkozni hazai és külföldi harsonásokkal. E meghatározó élmények közül az egyik az volt, amikor többször is hallottam élőben a kvartettet, és elképzeltem: egyszer majd talán én is eljuthatok egy olyan szintre, ahol ilyen remek koncerteken játszhatok a barátaimmal. A kamarazene nagyon fontos számomra, hiszen már egészen kicsi koromban „belém ültették” tanáraim ennek alapjait és szeretetét. Rengeteget kamaráztunk a balatonfüredi zeneiskolában, a veszprémi konzervatóriumban, majd a főiskolai évek alatt Szegeden, Budapesten, sőt még Katarban is, ahol végül hét és fél évet töltöttem. De ne szaladjunk ennyire előre, hiszen a „fiúkkal” már korábban is voltak közös pontok az életemben.

2013-ban, még a szegedi egyetemi tanulmányaim befejezése előtt, egy sikeres meghallgatást követően kezdtem el játszani a MÁV Szimfonikus Zenekarban. Itt ismertem meg személyesen Micit, aki akkor ott szólamvezető volt. Mindenben nagyon segítőkésznek bizonyult, így hamar otthon érezhettem magam a zenekarban és a fővárosban egyaránt. Miután sikerült beilleszkednem, néhány alkalommal meghívtak a Budafoki Dohnányi Zenekarba és a kvartettbe is kisegíteni, ami mind nagyszerű élmény volt számomra.

A 2015-ben megrendezett Corpus harsonaversenyre én is jelentkeztem, ekkor már szegedi tanulmányaimat befejeztem, két éve Budapesten dolgoztam, illetve a zeneakadémiai mesterképzésen tanultam, tehát teljesen ideális “versenyhelyzetben” voltam. A versenyen a kvartett tagjain (Mici, Pálesz, Akesz) kívül Kiss Zoltán volt még a zsűriben, akiknek végül sikerült jól “muzsikálnom”: szerencsére mindent el tudtam játszani, ahogyan szerettem volna, ezt végül első díjjal jutalmazták, és az ezzel járó hatalmas díjat, egy Rath harsonát nyertem!

Akkor még nem sejthettem, hogy egyszer majd ők fognak felkérni, hogy velük játsszak a kvartettben!

Pálfy András

2011-ben a Nashville-i ITF-en találkoztunk Jacques Mauger harsonás barátunkkal. Hiszen a nemzetközi harsonafesztiválokon az volt a rendszer, hogy a következő év fesztiváljának szervezője mindig ott van az előző évben. Egyrészt reklámozza a soron következőt, másrészt merít a neki tetsző művészek közül. Így történt, hogy Nashville-ben a koncertünk után meghívott a 2012-es Párizsban megrendezett harsona fesztiválra. Jaques Gusztinak is jó barátja volt, így az volt a kérés, hogy vele is muzsikáljunk. Színes műsorral készültünk, Gusztival játszottuk Czidra László összeállításából a Régi Magyar Táncokat, Guszti itt barokk harsonával fújt. És ugye a közös koncertjeink végéről elmaradhatatlan Déli Banya is felcsendült, ami Másik János szerzeménye. Itt Mici teljes átéléssel kiélhette majomhangok utánozásával gyermeki énjét... Mindig élt a lehetőséggel! Illetve ezen a koncerten mutattuk be négyen Balogh Sanyi Dávid koncertjének stílustanulmányait, melyet 8-10 különböző zeneszerző stílusában komponált.

Renèe Hangmannal és Mick Rathtal az ITF-en

Sikeres koncertünk után az ott kiállító Rath team meglepődve tapasztalta, hogy sorra mennek hozzájuk és rendelik az új harsonákat. Nagy örömmel tölt el, hogy nekünk is volt ehhez némi közünk... Még a Bostoni Egyetem harsonatanára, Don Lucas is ekkor rendelte meg Rath harsonáját.

Pálinkás Péter

Párizs, a szerelem városa! Emiatt jó nagy csapattal érkeztünk. Guszti hozta Nórát, Gaben Szilvit, Én Ágit... Kint volt még a Flaskay családból Bence és Béla is. Utóbbi nagyvonalúan felbérelt egy cuki idős bácsit, aki kint élt, hogy egész nap legyen az idegenvezetőnk.

Rengeteg mindent bejártunk... Louvre, Lafayette parfüm áruház, diadalív... Az volt az öreg nagy mondása, hogy “itt minden reggel parfümmel locsolják fel az utcákat, csak a német fiatalok napközben teleszemetelik!" Eltöltöttünk egy pazar ebédet Csider Karcsival, és találkoztunk Renée Hagmannal is! A koncertünk zajos sikert aratott! Ja, és sajnos kétszer kellett megvennünk a repjegyet, mivel a Malév ebben az évben húzta le a rolót..

Sütő András

2013 őszén az 5-6 éves felújítást követően megnyíltak a Zeneakadémia épületének kapui, nemcsak a növendékek, de az ott koncertezni vágyó zenekarok előtt is. Abban az időben Guszti a ZAK fúvós tanszak vezetője volt, és nyitókoncertnek természetesen egy harsona estet álmodott meg, melyet az akkori rektor, Batta András is támogatott.

Guszti - mint régi barátokat, zenész partnereket - minket is felkért. Ott akkor az egyik legszégyenteljesebb momentum az volt, amikor Balogh Sanyi: Dávid Koncert variációinak néhány tételét előadtuk, és Hegyi Gabi nem a Mozarttal kezdte, mint mi, hanem egy mindent elsöprő kontra B-vel indított. Akkor ott elsüllyedtünk szégyenünkben, azóta persze csak jót röhögünk, amikor ez a sztori előjön.

A másik érdekesség, hogy a Hőna Kvartett tagjai nem értek rá a koncertre, ezért a Corpus előadása után Guszti kérésére mi is fent maradtunk a színpadon, és Guszti és Balogh Sanyi csatlakozott hozzánk (Sanyi akkor már évek óta nem fújt). Egy jó kis “Déli Banyát” játszottunk, ahol Mici majomüvöltései ismét örömkönnyeket csaltak a közönség szemébe.

Pálinkás Péter

2014 tavaszán történt, hogy a már korábban megismert tengerentúli harsona professzorok segítségével turnéra indultunk az Egyesült Államokba. Meghívást kaptunk Boston, Massachusetts, Iowa city és Cedar Falls, Iowa, Lawrence, Kansas és Norman, Oklahoma egyetemeire tanítani és koncertezni. Természetesen ekkor is jött velünk Guszti. Ugyan mi megterveztük az utat, szállást foglaltunk, repülőjegyet intéztünk, Guszti kitalálta, hogy ha már Amerikába megyünk, játsszunk New Yorkban is Joe Alessinél. Joe nemcsak a New York Filharmonikusok szólóharsonása, hanem nemzetközi szólista, professzor és a Juilliard School of Music tanára is.

Megbeszéltük Gusztival, hogy szívesen játszunk mindenhol, csak kértük, szervezze le a szállásunkat, ellátásunkat ott is (ekkor már a többi helyen mindent elintéztünk).

Ő ígéretet tett, hogy New Yorkban mindent elintéz. Na, hát ez úgy sikerült -és utólag már nagyon jó sztori, de amikor épp átéltük, annyira nem örültünk neki-, hogy sikeresen leszálltunk a JFK reptéren, bőröndjeink is megérkeztek, és be is engedtek az országba. Ezután boldogan álltunk sorban taxit várva, hogy eljussunk manhattani szállásunkra. Amikor is megkérdeztük Gusztit, hogy hol fogunk mi lakni?! Erre azt az egyszerű választ kaptuk, hogy “nem tudom”. No, ha idáig elért a kedves olvasó, akkor elképzelheti, mit éltünk át azokban a pillanatokban, nagyon messze a hazánktól és még messzebb a hazautazás időpontjától.

Közben sorra kerültünk, beültünk egy taxiba, egész pontosan egy Toyota Prius+-ba, ami 5 személyes volt, és a kínai sofőr néni mellett már csak négy hely volt… Semmi sem probléma, bepréseltük magunkat öten, öt bőrönd és öt harsona kíséretében. Lányos zavarában a kis kínai sofőr annyit kérdezett, hogy hova szeretnénk menni? Erre a kérdésre abban a pillanatban egyikünk sem tudott válaszolni, hiszen Guszti, aki elvileg intézte, sem tudta. Annyit mondtunk, hogy induljon el Manhattan-be, majd útközben kiderítjük.

Elkezdtünk lázasan telefonálni, pontosabban Guszti kezébe nyomtunk egy telefont, intézze ezt ő, ha már megígérte. Szerencsére sikerült az akkori Balassi Intézet munkatársát elérni, és az intézet egyik alkalmazottjának apartmanjában tudtuk aznap este meghúzni magunkat. Igen ám, de péntek este lévén, Eszter jól megérdemelt szabadidejét töltötte, és éppen egy szórakozóhelyen érte a hidegzuhany, hogy be kell fogadnia magyarokat, ráadásul négyet.

Mindenesetre legalább a taxisnak tudtuk mondani a címet, itt már rég 100$ felett járt a taxióra, de végül megérkeztünk Manhattan Midtown East negyedébe egy társasház elé, ami az ENSZ székház és a Trump Tower között volt valahol félúton. Ja, és azért csak négyen mentünk ide, mert Guszti Joe-nál lakott. De jó neki, gondoltuk, amikor még nem tudtuk, mi hol fogjuk aznap álomra hajtani fejünket. Szóval megérkeztünk, de mivel Eszter elég messze bulizott a lakástól, még legalább egy órát vártunk rá. Amúgy le a kalappal, nagyon rendes volt, hogy befogadott minket másfél szobás apartmanja nappalijába. Kalandos utunk végül pozitívan zárult, volt hol aludnunk.

Másnap kivilágosodott, és igazi New York-i életkép fogadott minket, ahogy kinéztünk az ablakon. A Trump Toronnyal szemben találtunk egy szimpatikus reggeliző helyet, ahol sört is lehetett inni. És a pincér lány magyar volt! Egyből megértette, a kávé helyett miért sört kérünk a reggeli mellé. Ez a reggel a Juilliard béli koncertünk reggele is volt. Ekkor már kaptunk ígéretet, hogy a maradék két éjjel a Juilliard Egyetem kollégiumában lesz a szállásunk.

A koncert szerencsére jól sikerült, pedig nem sokat aludtunk és főleg, nem sokat fújtunk a koncert előtti napon. Joe elvitt minket sörözni, mondjuk fura volt a helyzet, mert fél óra gyaloglás után találtunk olyan helyet, ahol le tudtunk ülni, igaz, hogy csak az ételfutárok műbőr priccsére, de legalább a sör hideg volt. Amit műanyag pohárban kaptunk, Manhattan kellős közepén… Hát, a filmekben nem ezt láttuk, de mindegy is. Bíztunk benne, hogy a kollégiumban jobb helyünk lesz majd, nem kellett volna… Elég, ha röviden csak annyit írok, hogy mostoha körülmények uralkodtak ott. Szóval ott nem volt maradásunk, visszkérezkedtünk Eszterhez. Ekkor már csak hárman, mert Guszti a kollégium egyik tanári szobáját kapta meg, ahol volt mellette még egy hely, ezért Papát (Hegyi Gabi) beraktuk mellé.

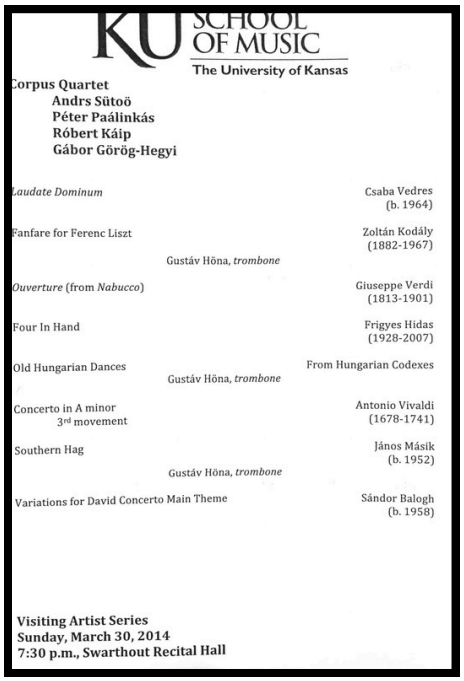
Harmadik éjszaka már egy motelben aludtunk hárman, közel a reptérhez, ahol negyedik nap a turné autónkat vettük fel. Innen, mondhatni sínen voltunk, minden flottul ment a turné hátralevő részében. Bostonban Don Lucas látott minket vendégül. Ott tanítottunk és koncerteztünk is, sőt, egy helyi zeneszerző kérésére blattoltunk is egy kortárs művet a közönség előtt… Az nagyon jól sikerült… vagy nem?! Mindenesetre egy jó sztori maradt. Ezután autóba ültünk, Clevelandben és Chicagoban megszálltunk, utóbbi helyen felfedeztük a város izgalmas részeit. Iowa City-ben Szabó Zsolti barátunk látott minket vendégül, a koncert mellett mesterkurzust is tartottunk. Northern Iowa egyetemen pedig Anthony Williams barátunk segített. Aztán Kansas, ott meglepődtünk amikor a főépületen a “fegyverrel belépni tilos” táblát láttuk. Természetesen ott is sikeres koncertet adtunk. És végül Norman, Oklahoma, ahol drága Irwin Wagner professzor barátunk látott minket

vendégül… Ezen segítők nélkül nem sikerült volna eljutnunk sehova, a mai napig hálásak vagyunk érte!

Talán az egyetlen malőr az autópályán ért minket, amikor Robi pár órás vezetése után átvette Papa (Hegyi Gabi) a kormányt, az egyetlen józan a kocsiban. Életében először vezetett Gaben az USA-ban, öt nyugodt percig, mert egyszer csak szirénázva megállított minket a sheriff. Szerencsénkre csak a kezünkben szorongatott whisky-s üveg volt illegális, végül is abban a “szabad országban” kevesebb dolog legális, mint nálunk Magyarországon.

A turnénk összes állomásán sikert arattunk, hasznos és jó dolog volt átutazni fél Amerikán kocsival.

Pálinkás Péter

KU SCHOOL OF MUSIC
The University of Kansas

Corpus Quartet
Andrs Sütoö
Péter Paálinkás
Róbert Káip
Gábor Görög-Hegyi

Laudate Dominum	Csaba Vedres (b. 1964)
Fanfare for Ferenc Liszt	Zoltán Kodály (1882-1967)
Gustáv Höna, *trombone*	
Ouverture (from *Nabucco*)	Giuseppe Verdi (1813-1901)
Four In Hand	Frigyes Hidas (1928-2007)
Old Hungarian Dances	From Hungarian Codexes
Gustáv Höna, *trombone*	
Concerto in A minor 3rd movement	Antonio Vivaldi (1678-1741)
Southern Hag	János Másik (b. 1952)
Gustáv Höna, *trombone*	
Variations for David Concerto Main Theme	Sándor Balogh (b. 1958)

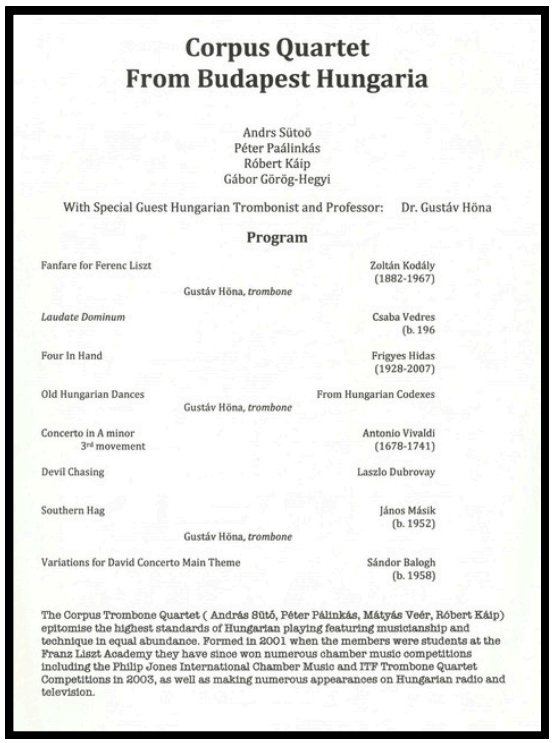
Visiting Artist Series
Sunday, March 30, 2014
7:30 p.m., Swarthout Recital Hall

Boston University College of Fine Arts
School of Music

The Corpus Trombone Quartet

András Sütő
Péter Pálinkás
Róbert Káip
Gábor Görög-Hegyi

with guests Gusztáv Hőna

Corpus Quartet
From Budapest Hungaria

Andrs Sütoö
Péter Paálinkás
Róbert Káip
Gábor Görög-Hegyi

With Special Guest Hungarian Trombonist and Professor: Dr. Gustáv Höna

Program

Fanfare for Ferenc Liszt	Zoltán Kodály (1882-1967)
Gustáv Höna, *trombone*	
Laudate Dominum	Csaba Vedres (b. 196
Four In Hand	Frigyes Hidas (1928-2007)
Old Hungarian Dances	From Hungarian Codexes
Gustáv Höna, *trombone*	
Concerto in A minor 3rd movement	Antonio Vivaldi (1678-1741)
Devil Chasing	Laszlo Dubrovay
Southern Hag	János Másik (b. 1952)
Gustáv Höna, *trombone*	
Variations for David Concerto Main Theme	Sándor Balogh (b. 1958)

The Corpus Trombone Quartet (András Sütő, Péter Pálinkás, Mátyás Veér, Róbert Káip) epitomise the highest standards of Hungarian playing featuring musicianship and technique in equal abundance. Formed in 2001 when the members were students at the Franz Liszt Academy they have since won numerous chamber music competitions including the Philip Jones International Chamber Music and ITF Trombone Quartet Competitions in 2003, as well as making numerous appearances on Hungarian radio and television.

A Békés-tarhosi zenei napok jelenleg Békés városában kerül megrendezésre. 2014 nyarán minket is meghívtak egy koncert erejéig. Mivel tudatában voltunk annak, hogy szeretett tanárunk egykor ennek az intézménynek növendéke volt, elhívtuk és elvittük magunkkal Gingit is. Szerettük volna, hogy annak a közönségnek, aki ott ránk kíváncsi, zenénken túl egy kis pluszt is adjunk.

Tivadar hitelesen mesélte el élményeit a koncert műsorszámai között, és annak ellenére, hogy mi már korábban is hallottuk beszámolóit örültünk, hogy személyes emlékezései összekapcsolják a múltat velünk is. Hiszen az ott tanultakat őrizte és később tanárként továbbadta növendékei számára azt.

Pálinkás Péter

Nicolas Moutier néhány évvel fiatalabb nálam, de már 2014-ben is a Strasbourg-i Konzervatórium tanára volt. Ők is rendszeresen rendeznek harsona fesztivált, és gyanítom, hogy egykori tanára, Jacques Mauger sugallatára, akivel akkor már jó barátságban voltunk, hívott meg bennünket. Szokásunkhoz híven - mint minden hasonló külföldi harsonafesztiválon - itt is a magyar harsona kvartett irodalom gyöngyszemeit játszottuk. Nagy sikert arató koncertünk mellett egyetlen szépséghibája volt franciaországi kiruccanásunknak... Autóval mentünk, odafelé egy németországi megalvással, hazafele viszont pihenő nélkül, ami akkor Káip Robi V50-es Volvójának hátsó ülésén nem volt olyan kellemes utazás...

Pálinkás Péter

Robika kocsijával mentünk és Pepi csináltatott Rathos és Corpusos öntapadó matricákat a kocsira. A felét úgy hagytuk el kifele úton, ahogy illik... Kint eljátszottuk Jacques Mouger-val is a neki és nekünk dedikált Trois Tableaux című Jean Fracios Michel darabot. Amit egyébként a Zak újranyitásán mutattunk be előző évben! Esténként sokat olvasgattunk a francia vörösborokról!

Sütő András

2014-ben Gabi betegség miatt időszakosan abbahagyni kényszerült a harsonázást.

Helyére Akeszt (Galla Ákos) hívtuk, aki először csak kisegítőként, aztán amikor kiderült, hogy Gabinak le is kell rakni a hangszert, teljes értékű tagként csatlakozott hozzánk. Ez a váltás Akesz aktivitásának köszönhetően is teljesen új lehetőségeket hozott…

Pálinkás Péter

2015-ben Valenciában rendezte meg a Nemzetközi Harsona Szövetség a szokásos évi fesztiválját (ITF). Mivel Vincenzo Paratore olasz harsonaművész barátunk is kapott felkérést egy szólókoncertre, adta magát a lehetőség, hogy meginvitáljuk a kvartett estjére. Itt játszottuk vele a fent említett Jean-Francois Michel darabját – amit egyébként Jacques Mauger francia harsonaművész barátunknak és nekünk írt a szerző a Zeneakadémia 2013-as újranyitásának koncertjére. Azonban mivel Vincenzo Jacques tanítványa volt, szívesen adta át neki az eljátszás lehetőségét.

Ez a koncert olyan jól sikerült, hogy elkértük a felvételt a szervezőktől és lemez formájában hagytuk az utókorra. Természetesen Hidas Frigyes és Balogh Sándor műveivel is öregbítettük a magyar harsonairodalom hírnevét! Vincenzoval pedig Szicíliától Máltán át Franciaországig, ezek mellett Budapesten is többször eljátszottuk eme remekművet.

Mick Rathtal az ITF-en

Ezen a fesztiválon fogalmazódott meg az ötlet és az igény egy harsona oktett életre hívására Kiss Zoli barátunk és köztünk. A szavakat tettek követték, és megalakult a HTC (Hungarian Trombone Connection). Az együttes tagjai a mindenkori Corpus tagság a régiekkel kiegészülve, illetve Szabó Zsolt erdélyi származású – ma már az USA-ban élő és tanító – barátunk, valamint természetesen Kiss Zoltán, aki a méltán világhírű Mnozil Brass oszlopos tagja, és egyben a HTC művészeti vezetője.

Sütő András

Hangzásuk minőségéről és stílusukról egyaránt összetéveszthetetlenek.

Több, mint egy évtizedes együttműködésünk a harsona és a zene iránti szenvedélyből és elhivatottságból született. Megható pillanat volt, amikor először zenéltünk együtt, mert olyan érzés volt, mintha mindig is együtt játszottunk volna. Azt hiszem, ez csak akkor történhet meg, ha a zene és a gondolkodás egy magasabb szintjén állsz.

2010-ben ismertük meg egymást egy budapesti mesterkurzusom alkalmával. 2012-ben Párizsban találkoztunk az ITF-en (Nemzetközi Harsona Fesztivál), 2014-ben pedig kezdetét vette művészeti együttműködésünk: zsűritagok voltunk a Budapesti Nemzetközi Harsonaversenyen, emellett szólóharsonára és harsonanégyesre/ötösre írt koncerteket adtunk. Ugyanebben az évben ismét együtt léptünk fel Szicíliában a NOMA Fesztiválon koncertekkel és mesterkurzusokkal, 2015-ben pedig meghívást kaptunk a valenciai ITF-re, ahol fellépésünket rögzítették, és kiadtunk egy közös CD-t. 2016-ban Máltára utaztunk mesterkurzusra és koncertre, majd ismét Budapest következett a Corpus Quartet 15. évfordulója alkalmából, ahol sok más nemzetközi vendéggel együtt zenéltünk közösen. 2020-ban, a lezárások idején az otthonunkba zárva, egy videóval csatlakoztam hozzájuk, hogy megünnepeljük a 20. évfordulójukat. 2025-ben meghívtak Budapestre, hogy tartsak egy mesterkurzust és lépjek fel a zárókoncerten, teret és láthatóságot biztosítva az új tehetségeknek is.

Szívből jövő köszönet részemről mindazért a sok csodálatos dologért, amit együtt vittünk véghez, és azokért is, amiket még ezután fogunk megtenni.

Vincenzo Paratore

VALENCIA
www.itfvalencia2015.com
INTERNATIONAL
TROMBONE FESTIVAL
JULY 8 - 11, 2015

CORPUS
TROMBONE
QUARTET

CORPUS TROMBONE QUARTET
&
VINCENZO PARATORE
LIVE
INTERNATIONAL TROMBONE FESTIVAL , VALENCIA
JULY 8 2015

Vincenzo Paratore szólóharsonás a cataniai Vincenzo Bellini színházban. Vele 2010 körül sodort össze az élet, amikor talán Veér Matyi meghívására Budapesten járt és adott egy koncertet. Megismerkedésünk elején már működött a kémia. Teljesen más ember szerintem, mint mi voltunk, sokkal fegyelmezettebben koncentrált a karrierjére, mint mi a rock'n'roll életérzésünkkel. Ennek ellenére, mivel szimpatikusak voltunk egymásnak, elkezdtünk közösen dolgozni.

Vincenzoval máltai turnénkon

Meghívtuk az egyik Corpus versenyre zsűri elnöknek, ő is meghívott minket Szicíliába mesterkurzust és koncertet tartani. És az oda-vissza hívások eredményeként kerültünk jó barátságba. Az elmúlt évek alatt játszottunk együtt Budapesten, Szicíliában, Máltán, Valenciában és még sok más helyszínen. Játszott velünk a kvartett 15. és jubileumi koncertjen is a BMC-ben. Legutóbb tavaly volt vendégünk egy mesterkurzus és koncert erejéig… Szóval jó kapcsolatban vagyunk.

Azt hiszem, Vincenzo már korábban kapcsolatba került Dennis Kurun Camillerivel, aki a K&G fúvóka gyár tulajdonosa. Még az is lehet, hogy '16-ban ő már K&G fúvókán játszott. Mindenestre közbenjárására eljutottunk Málta szigetére, ahol a K&G fúvóka manufaktúra vendégei voltunk. Emlékszem, abban az évben húsvét hétfőre esett indulásunk napja, és mivel a helyi légitársaság csődbe ment, kétszer kellett megvenni a repülőjegyeinket. Itt kitérnék Mick Rath hatalmas segítségére, hangszerei mellett sok nemzetközi fellépésünket finanszírozta támogatásával. Ebben az esetben kétszer kellett négy jegyet vennie, hogy a kvartett eljuthasson Máltára… Hálásan köszönjük neki ezeket a nagylelkű támogatásokat!

Szerencsés megérkezésünk után az újdonságtól fellángolva adtuk át magunkat Málta nevezetességeinek. Négy napot töltöttünk el ott, ahol Vincenzoval egy közös próbát követően adtunk telt házas koncertet a Casino Maltese épületében, Valletta negyedben. Természetesen a szórakozásra is volt időnk, ha már ott voltunk, megnéztük az ország nevezetességeit is. A kikötő és a különböző városrészek, illetve kulináris élvezetek mellett hajós kiránduláson is részt vettünk. Ellátogattunk a Blue Lagoon partszakaszhoz. Itt megmártóztunk (márciusban) a 17 fokos tengerben... Nem volt őszinte a mosolyunk, de italaink felmelegítettek a visszaúton. Egy szó, mint száz: kitűnő vendéglátásban volt részünk!

Amúgy általában bárhol járunk a világban, egytől egyig sztárokként fogadnak, ami nagyon jól eső érzés. És akként is bánnak velünk, ami az itthoni utolsó zenekari zenész titulusunkhoz képest rendkívül felemelő... Van is egy megállapításom ezzel kapcsolatban: általában mű-vész megszólítás illeti a zenészeket, de a zen-ész szó sokkal pozitívabb tartalommal bír. Sajnos a zenekarban mi is csak muzsi(k)-kus(s)ok vagyunk...

A Rath gyár támogatása mellett köszönjük Dennisnek és a K&G fúvóka gyárnak a meghívást! Azóta velük is jó barátságot kötöttünk, többször jártak már ők is Budapesten!

Pálinkás Péter

2016, Mamers Brass Fesztivál.
Bal szélén Nicolas Lapierre, jobb szélén Jacques Mauger.

20 éves a Rath Factory.
Dennis Rollins-sal és Jonesy barátunkkal Angliában

2016-ban, 10 év aktív részvétel után Káip Robi is elhagyta a Corpus hajó fedélzetét, helyére Stürzi (Stürzenbaum Robi) érkezett.

Agyaltunk, gondolkodtunk, hogyan tudnánk valami újat, érdekesebbet adni a közönségnek, és mivel jó borokat szerető emberek lévén több borászattal is megismerkedtünk az évek során, így a bort hoztuk be a zene mellett plusz élményként.

2015-2016 környékén ismerkedtünk meg Bai Istvánnal Sárospatakon, amikor egy finom ebéd végeztével az étterem tulajdonosa marasztalt minket, mondván: egy új borász jön bemutatni borait.

Mivel Micivel ketten akkoriban sem vetettük meg a minőségi nedűt, és már akkor egy évtizedes Zempléni Fesztiválos tartózkodásaink alatt tapasztalhattuk a térség borainak elképesztő fejlődését, nem kellett kétszer marasztalni minket. A számunkra új borok kóstolása után elképedve állapítottuk meg, hogy ilyen jó minőséget Tokaj Hegyalján korábban még nem tapasztaltunk. István a Gyertyános dűlőben kezdte borász tevékenységét, így lett a bodrogkeresztúri borászatnak Carpinus pincészet a neve.

Adódott is a lehetőség, amikor a borkóstolóval egybekötött koncerteken gondolkodtunk, hogy a Carpinus-t hívjuk minden koncertre partnerül. Sajnos ők csak az utolsó koncertre értek rá, de olyan segítőkészek voltak, hogy a másik két hangversenyre is ők ajánlották a tokaji borászatokat.

És a poén talán pont az utolsó koncert előtt volt... Utólag poén, akkor persze nagyon kínos volt...

Stürzi ugyanis nem találta hangszerét a koncertkezdés előtt fél órával.

Pálinkás Péter

Bement a Müpába és haza is ment. Sehol nem volt… Persze, mert a koncertterem ajtaja mögött várta kis gazdáját!

Sütő András

A szokás az volt, hogy a koncertek után invitáltuk a közönséget borkóstolóra, de az utolsó koncerten eme kis közjáték miatt az első napirendi pont a borkóstoló lett… Mindenesetre a közönség sokkal vidámabban, mi sokkal mérgesebben, de túléltük a koncertsorozat utolsó alkalmát is.

Pálinkás Péter

A Corpus Harsona Quartet vezetőjével, Pálinkás Péterrel 2017-ben egy közös rádióinterjú alkalmával találkoztam. A Muzsikál az erdő fesztivál szervezője, Szabó Lajos hívott minket, hogy beszéljünk a fesztiválról. Az interjú után egy kávé mellett tovább beszélgettünk. Péter egyszer csak azt mondta: „De jó lenne a kvartettnek egy magyaros műsor! Ezekkel a rezekkel még nem állt össze ilyen program.” Erre rávágtam, hogy én meg tudom csinálni, van is fúvósokra írott népdalfeldolgozásom szép számmal. Mindjárt elővettem a számítógépet, és mutattam kottáimat. A két, a klasszikus zene és népzene egybezengetésének lehetőségeiről kezdtünk beszélgetni. Az első kísérleti művek már év végére megszülettek. A saját kompozíciók mellett néhány Bartók- és Kodály-művet áthangszereltem négy harsonára.

Rézfúvós hangszereken magyar népzenei feldolgozásokat ilyen formában ritkán hallhatunk, különleges hangzás. Ma, amikor az autentikus népzenei előadásmód már nagyon részletesen feldolgozásra került, más feladat lett népzenét feldolgozni, és klasszikus zenei környezetbe helyezni. Kodályék még nem álmodhattak arról, hogy népi hangszerekkel hangszereljenek. De hitem szerint őket követjük, mikor népzenészként bemerészkedünk akár a szimfonikus zenekarba, akár a harsonák közé. A négy harsona eleve megidéz egy rusztikus középkori hangzást. Ehhez kitűnően párosul a duda, furulya és tárogató egzotikuma. A harsona és a duda találkozása nem új keletű. Számos középkori kódex-ábrázoláson látjuk együtt e két hangszert és elődjeit. A népzenetanulás során természetszerűleg eljutunk a régi történeti zeneleírásokig, sokszáz éves melódiákig. Így a népdalok mellett legújabb programunkban régi kódexek dallamai is szerepelnek. Hálás vagyok a sorsnak, hogy így egymásra találtunk!

Szokolay Dongó Balázs

Az ötödik kvartett lemez 2018 júniusában készült a BMC (Budapest Music Center) nagyszerű akusztikájú nagytermében, Gőz László barátunk segítségével. Címe Contemporary lett, amiből következtetni lehet, hogy szintén velünk élő szerzők művei, illetve nekünk dedikált darabok lettek rögzítve.

Hangmérnöke Szabó Viktor, zenei rendezői Balogh Sándor, Szentpáli Roland és Szokolay Dongó Balázs voltak. Már az előző lemezen is Galla Ákos fújta gyönyörű basszus hangjait, ám ezen a felvételen Stürzenbaum Róbert barátunk is csatlakozott a csapathoz. Szerintem egy rendkívül izgalmas és sokszínű műsort sikerült összeállítanunk. Vedres Csaba fanfárja nyitja a sort – amit koncertjeink 90%-ában nyitószámnak használunk. Ezt a művet Csaba Makovecz Pali esküvőjére komponálta bevonuló zenének. Az ebből készült kvartett átiratot játsszuk mi.

Ezt követi 4 Dongó szerzemény – erről bővebben majd a „Dongós” lemezek kapcsán. Ezután Szentpáli Roli remekművét rögzítettük, amely a négysoros magyar népdalok és a 7/8-os balkáni népzene ötvözésével ér el fantasztikus hatást. Az előbbi nemzetközi felsorolásból kimaradtak következnek. Corrado Maria Sagletti Kiss Zolira és a Corpusra gondolt, mikor megalkotta zseniális Tangóját. Ezután Marshall Gilkes amerikai jazzharsonás barátunk felesége ihlette darabja következik. Orsi magyar lány – büszkeség! Végül a sorzáró mű Balogh Sanyi felejthetetlen variációi a Dávid harsonaverseny témájára.

Az intelligens humor és sziporkázó ötletek széles tárháza ez a darab! A ráadás Wolf Péter Happy című könnyed nótája.

Sütő András

Nekem a sok szép emlék mellett az az élményem maradt meg nagyon a Corpus-szal kapcsolatban, mikor a bohémság az abszolút profizmussal párosul: kortárs darabokat próbálva sírtunk a nevetéstől, de mindenki időben ott volt és felkészült. Mikor az Egyesült Államokba érkeztünk, közvetlen a reptér elhagyása után tönkrement a GPS, Mici megkérdezte: most akkor jobbra, vagy balra?

De akkor is megtaláltuk az irányt és életem egyik legjobb koncertjét játszottam velük az iowai ITF-en.

Teherautó platóján zögykölődve érkeztünk az erdei koncertre, ahol úgy nevettünk, mintha vidámparkban lennénk, aztán olyan koncertet adtuk Dongóval a fák között, hogy a közönség szó szerint elvarázsolódott, könnyes arcú emberek jöttek gratulálni. Mikor a templomi koncertre kottát otthonhagyva érkeztünk, majd profin megoldva részben fejből, részben nem próbált műsorváltoztatással oldottuk meg úgy, hogy a közönség semmit nem vett észre az egészből.

Sajnos nem sok időt töltöttem a kvartett tagjaként, de ezalatt a rövid idő alatt csak pozitív, néha életreszóló emlékeim vannak. Nagyon kár, hogy a munkám és családom mellett már túl nagy lemondással jár a kvartettezés, mert borzasztóan hiányzik, ahogy a fiúk is.

Stürzenbaum Róbert

És elérkeztünk pályafutásunk szerintem legnagyobb talányához! Mit keres négy harsonás a magyar népzene csodálatos dallamai és hagyományai közt?

Ugye minden zenész palánta – nagyon helyesen – részesül népzene oktatásban. Mi sem voltunk kivételek ez alól. Ám ez a műfaj a génjeinkbe van kódolva. Zsigeri igényünk van rá. És ebben 100%-ban egyetértettünk Pálesz barátommal, amikor Szabó Lajos erdőmérnök, a Muzsikál az erdő fesztivál megálmodója és igazgatója feltette a kérdést nekünk: Miért nem csináltok együtt valami izgalmas dolgot Dongóval? Mi vele addig csak a Havasi koncertshowkon zenéltünk együtt. Viszont egy rádió interjút követő beszélgetésen 2017-ben Pálesz és Dongesz között elindult egy a mai napig tartó közös munka és barátság. Ennek kézzelfogható eredménye a Madárka (2019) és a Magyar Mozaik (2021) című lemezeink.

Dongó művészetében az a zseniális, hogy ösztönös! Ő nem tanulta ezt soha iskolai keretek között. Az alapvető különbség köztünk az, hogy mi „kottisták” vagyunk, belőle pedig árad a muzsika. Együttműködésünk elején meg kellett tanulnunk egymás zenei rezdüléseit. Nekünk a népzene parlando lélegzését, neki a harsonák lehetőségeit és a hangszerre való hangszerelést. Elég hamar összecsiszolódtunk. És ez legnagyobb részben Dongó érdeme! Az a szerénység és alázat, ahogyan a zenéhez hozzááll példátlan és tanítani való. A közönség azt látja, hogy négy harsonás kísér egy népzenészt, aki furulya, tárogató, szaxofon, duda és doromb hangszereken játszik. A valóság pedig az, hogy Ő kísér minket. És ez a legnagyobbak ismérve! Azt, hogy ez a formáció ilyen sikeres lesz, csak remélni tudtuk. Ám az őszinteség mindig utat talál a közönség szívéhez. Mi soha semmit nem gondolunk túl, csak csináljuk amit szeretünk.

Sütő András

Egy újabb kettős, na jó: csak másfeles tagcsere után folytattuk munkásságunkat.

2020-ban még kisegítőként tért vissza Gaben (Hegyi Gábor) és Oli (Gáspár Olivér). 2020 januárjában velük utaztunk Székelyudvarhelyre, ahol egy nagyszerű farsangi koncertet adtunk a Székely Filharmónia Zenekarának kíséretében, Werner Gábor vezényletével. Ő hangszerelt nekünk egy Queen Medley-t a filharmónia kérésére. Az élvezetes székelyföldi tartózkodásunk után még nem sejtettük, hogy másfél hónappal később leáll a világ.

Pálinkás Péter

A külföldi turnék közül számomra Erdély örök favorit. Ott valahogy minden koncert mellé automatikusan járt a „buli, móka, kacagás” csomag. Az egyik legemlékezetesebb kalandunk a Hargita tetején kezdődött, télen, mínuszokban, óriási hóban. Platós kocsival vittek fel bennünket, mi hárman a tréleren élveztük a sarkvidéki szelet, míg Gabi kényelmesen az utastérben utazott. Az esti próbán jött a meglepetés: befújás... és alig szól a hangszer. Hármunknak. A mínusz fok és a szél olyan „védőréteget” képzett az ajkunkon, hogy blokkolta a hangképzést. Gabi természetesen hibátlan formában volt. Ő csak mosolygott rajtunk. Idővel felolvadtunk – szó szerint –, a koncert megmenekült, a történet pedig legendává vált.

Egy másik turnén egész éjszakai utazás után végre elaludtunk. A legmélyebb álmunkból egyszerre riasztott fel minden telefon: „Azonnal húzódjon menedékbe! 1 km-es körzetben medvét észleltek.” Miközben próbáltam feldolgozni, hogy a telefonom ilyeneket tud, Gabi már hupikék pizsamában az ablaknál állt, majd nyugodtan közölte: – Nincs medve.
A szakmai helyzetértékelés megnyugtató volt.

Rézfúvósok vagyunk. Olykor az erdélyi pálinka és a csíki sör is inspirál. Egy emlékezetes este után az új szálláson kissé elmosódott a szobabeosztás. Mire beértem, Mici már az én ágyamon aludt. Rövid mérlegelés után befeküdtem az övébe. Reggel hangszóróból szólt Dopeman lágy muzsikája, és jött a kérdés: – Te miért alszol az én helyemen?!
A pálinka nemcsak a memóriát, a térérzékelést is kreatívan formálja.

Gáspár Olivér

Sajnos közben tagcserék következtek, Akesz és Stürzi elfoglaltságaik miatt nem tudtak tovább köztünk maradni. Így kapóra jött, hogy Hegyi Gabi visszatért a harsonázáshoz és a zenekari munkához, ezért mi is visszahívtuk a csapatba, Gáspár Oli pedig kellemes benyomást tett ránk az erdélyi kiruccanáson, ezért Stürzi után őt hívtuk magunk közé.

Még 2020 márciusban megvettük jegyeinket Oszakába, ahol az az évi ITF fesztivált rendezték, de sajnos a repülőjegyeinkkel együtt mindent elmosott a Covid vírusnak hívott valami. Jó pár hónapot biztos nem dolgoztunk. Arra emlékszem, hogy nyaranta elment a vírus is szabadságra, így a fesztiválokon részt vettünk, de az igazi munka 2021 őszén indult el újra.

Rögtön a parciumi Szatmárnémeti Filharmónia hívott meg minket egy önálló koncertre. Csodálatos épületben dolgoznak ottani kollégáink. Remek koncertünket hatalmas felkészülés előzte meg, kicsit akkor elszoktunk a munkától... Koncert után a filharmónia zenekarának művészei vendégeltek meg minket, szívesen adtuk át magunkat a baráti italozásnak...

Pálinkás Péter

A 2021-es Artisjus díjunk a sorban a harmadik. Ezt is a kortárs zene elkötelezett tolmácsolásáért és az új magyar zeneművek előadásáért kaptuk. Az egyetlen nagy különbség a díjátadó ceremóniában volt.

Ugyanis a pandémia hosszan lecsengő hatásai miatt ezt a díjat Gaben kanapéján “vettük át” online formában! Az üveg pezsgő ugyanúgy ott volt, mint az élő alkalmakkor is, de azért szomorú volt, hogy a többi díjazott kollégánkat csak kis ablakocskákban láthattuk a képernyőn! Az ilyenkor szokásos kézfogások és hátba veregetések is elmaradtak sajnos. De az öröm és a megtiszteltetés így is nagy volt, hogy ismét gondoltak a Corpusra!

Sütő András

A világjárvány a zenész társadalom életét is megnehezítette, hiszen a koncerttermek bezártak, sokak megélhetése is veszélybe került. Ezekben a nehéz időkben öröm volt, hogy az évek óta a kvartett életének meghatározó részeként számon tartott Muzsikál az erdőn lehetőség volt a természetben kapcsolódni közönségünkkel.

Tisztán emlékszem, hogy már 2004-ben részt vettünk az első alkalmon, valahol egy régi templom előtt adtunk koncertet. Egy fura hakninak indult akkor, ami még nekik is új volt, és nyilván még gyerekcipőben járt. Viszont minden évben meghívtak más-más gyönyörű erdei helyszínre, és hamarosan ismerősként, később már barátokként tekintettünk egymásra. Lajos meghívott minden jelesebb születésnapjára is minket, legutóbb idén október elején ünnepeltük kerek évfordulóját.

Hasonlóan kvartettünkhöz, ez a fesztivál is nőtt és nőtt, egyre rangosabb művészek érezték feladatuknak a zene és a természet harmóniáinak összekapcsolódását. Lajos barátomnak köszönhetjük Dongót is, nélküle és a Muzsikál az erdő nélkül ez a találkozás és összefonódás nem jött volna létre! A Muzsikál az erdő sok éves fáradhatatlan munkájának eredményeként ma már több helyszínen is ott vannak, és természetesen mi is velük tartunk.

Így történt, hogy 2022-ben augusztus végén eljutott a rendezvény Székelyföldre is. Két koncertet is adtunk a három nap alatt. Először a Sepsiszentgyörgy melletti sepsibodoki erdőben muzsikáltunk, és másnap a Csíki-medence feletti Büdösfürdőn is bemutatkoztunk a fesztivál további résztvevői között. Ekkor már Dongóval két lemezünkön túl voltunk, ezeknek a lemezeknek az anyagából állítottuk össze mindkét koncertünk műsorát, természetesen Dongóval együtt játszva.

Csodálatos élmény volt a szeretett Székelyországban lenni és eme csodálatos fesztivál keretében muzsikálni. Természetesen - mint utazásaink során általában - mindig fordítunk figyelmet és időt egy kis kikapcsolódásra is. Szerencsére volt időnk, így ellátogattunk a Csíki sörgyárba, és még egy éjszaka erejéig megaludtunk székely barátainknál Székelypálfalván is. Hazafelé pedig a Hunyadi család várának felfedezése tette teljessé utunkat.

Pálinkás Péter

2024 év elején villámcsapásként ért minket a hír, hogy jelöltek minket Liszt Ferenc-díjra.

Az első örömmámor után kijózanodva konstatáltuk, hogy milyen jó lenne, de mivel korábban volt már ilyen felterjesztésben részünk, amiből semmi nem lett, sok jóban most sem reménykedtünk. Február elején jött egy újabb levél, hogy amennyiben minket választanak, elfogadjuk-e a díjat. Természetesen igent mondtunk, és mivel a korábbi jelöléseink során ilyen levél sosem jött, újra elkezdtünk bizakodni… Hatalmas öröm és megtiszteltetés volt, amikor hetekkel később a harmadik levél is megérkezett, hogy mi lettünk az egyik díjazottak. A március 14-i díjátadást követően természetesen megünnepeltük a kitüntetést. Azután első utunk Gingihez vezetett, aki akkor már kórházi ellátásra szorult. Hatalmas öröm volt ez számára is, hisszük, hogy meghosszabbítottuk ezzel az életét.

Pálinkás Péter

Szakmai életem egyértelmű csúcspontja! Amikor megkaptam e-mailben a meghívót, elsírtam magam.. Meg Ági is.. Aztán a szüleim is.. Na, de ott várakozni a Vigadó dísztermében, hogy szólítsanak minket, az olyan felemelő, örömteli izgatottsággal vegyes élmény, hogy.... Megtiszteltetés és egyben óriási felelősség is a további karrierünkre nézve!

Sütő András

Liszt-díjat kapott a Corpus Harsona Kvartett

„Nagy megtiszteltetés rézfúvósként belépni ebbe az elit klubba"

Interjú Pálinkás Péterrel és Sütő Andrással, a Corpus Harsona Kvartett alapító tagjaival. A Corpus Harsona Kvartett tagjai mindannyian a Budafoki Dohnányi Zenekar muzsikusai, a közeljövőben vegyeskarral közös produkciókkal terveznek, a kortárs művek bemutatását folytatják, és szeretnék újrainditani korábban nagyon sikeres harsonaversenyüket is.

– Az együttes minden tagja a Budafoki Dohnányi Zenekarban játszik, ami technikailag is biztosan nagyban könnyíti a közös munkát, a próbák, koncertek egyeztetését. Úgyanakkor az, hogy egy műhelyben dolgoztok a zenekari munka során is, zenei szempontból is sok előnyt jelenthet. Ez nem volt mindig így, voltak tagcserék is, bár nem olyan sok két évtized távlatából. Mit jelent ez az adottság a közös munka során?

– **Pálinkás Péter**: Valóban óriási előny, hogy egy műhelyben dolgozunk az utóbbi négy évben, hogy négyen egy szólam vagyunk, ez a zenekari munkát is megkönnyíti, de technikailag is egyszerűbbé teszi az életünket, hiszen zenekari próba után csak elvonulunk egy kisebb terembe és rögtön tudunk a kvartettel próbálni, nem kell utazni, összejönni máshol. Ez nem kis előny.

– **Sütő András**: Számunkra a tagcserék sora azért soknak tünik. Fontosnak tartom kihangsúlyozni, hogy mi nem küldtünk el senkit, mindig az adott tagok élethelyzete eredményezte, hogy ki kellett válniuk az együttesből. Nekünk kettőnknek kezdettől az a meggyőződésünk, hogy emiatt nem adjuk fel az együtt zenélést, hanem ilyen esetben keresünk olyan új tagot, akivel folytatni tudjuk a közös munkát. A tudat, hogy nekünk ezt folytatni kell, a legnagyobb összetartó erő volt az évek során.

– Egészen különleges a magyar zenei életben, hogy egy együttesnek ilyen sok kortárs szerző komponál művet, amit folyamatosan műsoron is tartotok. Mi a tapasztalat, hogy fogadja a közönség ezeket a műveket?

– **P.P.**: Először is nagy szerencsénk van azzal, hogy a kortárs zeneszerzők nagyon jó darabokat komponálnak harsona kvartettre, és talán ezzel meg is válaszoltam a kérdést, hiszen emiatt a közönség is szereti, és nekünk sem okoz problémát ezeket rendszeresen játszani.

– **S.A.**: Hol vicces műveket, hol szép dallamokat írtak nekünk, a legkülönfélébb módon, és valóban, egy-két darab kivételével lényegében az összeset műsoron tartjuk, nemcsak megíratjuk. Ez egy hagyomány, és szerencsére nekünk is volt kitől tanulnunk, hogy az adott kor szerzőivel együttműködjünk. Vannak kifejezetten kortárs zenei koncertjeink, de egy klasszikus műsorba is előszeretettel csempészünk be egy-egy nekünk írt művet. Ez nem teher, hanem ajándék.

– **P.P.**: Egyébként a kvartettünk fennállása is ezen múlik, hogy szívesen zenélünk együtt, és ezért nincs olyan, hogy nyűg lenne bármit játszani.

– Általában ti kértek művet a szerzőktől, vagy volt olyan is, amikor ők kerestek meg titeket egy harsona-kvartett bemutatásával?

– **P.P.**: Mindkettő jellemző. Volt, amikor kimondottan mi kerestük meg a zeneszerzőket, de például tavaly Bánkövi Gyula és Malek Miklós is úgy hívtak fel, hogy itt van egy darab négy harsonára, ránk gondoltak.

– Nagyon érdekesek a Szokolay Dongó Balázzsal közös darabok. Elsőre azt gondolná az ember, hogy a magyar népzenét nem lehet összereszteni a rézfúvós hangszerekkel, mégis úgy szól, mintha egymásnak teremtették volna a harsonákat és a népi fúvós hangszereket. Ki volt a kezdeményező fél ebben a nem mindennapi hangszerpárosításban?

– **P.P.**: Több mint húsz éve a Muzsikál az erdő fesztivál oszlopos vendégművészei vagyunk, mint ahogy Szokolay Dongó Balázs is, és 2016-ban ezzel kapcsolatosan a fesztivál főszervezőjét, Szabó Lajos erdőmérnök barátunkat megkérték, hogy nyilatkozzon a fesztiválról, ő pedig két művészt vitt magával, Dongót és engem a Corpus Harsona Kvartett révén. Annyira egy húron pendültünk az interjú alatt és után, hogy felmerült, miért nem csinálunk valamit közösen? Ebből született az együttműködés, ami alapvetően Dongó alkotása, szerzeménye, amit a leírt hangok alapján mi eljátszunk. Őszinte csodálattal figyeljük a művészetét, hiszen kis túlzással, amit az ember a kezébe ad, azt meg tudja szólaltatni, és bámulatos az az ösztönösség, amivel ő a népzenét kezeli, hiszen mi kottisták révén keretek közé szorulunk, ő pedig brillírozik az egész tetején. Ha nekem tíz éve valaki azt mondja, hogy a rézfúvósok és egy népzenész tud ilyen kémiával együttműködni és dolgozni, akkor valószínűleg elkerekedik a szemem. A visszajelzések alapján a közös munka nagyon működik. Dongó szavaival élve, amiről mi elég keveset tudunk, a középkorban is rézfúvós hangszereken szólaltatták meg a népzenét.

– Hosszú ideig futott az általatok szervezett és nagyon népszerű harsonaverseny, amiről egy ideje semmi hír. Mi lesz a jövőben a sorsa?

– **P.P.**: Sajnos a Covid kettévágta, és azóta még nem indult újra, de tervben van a folytatás. 2012-től 2019-ig minden évben megrendeztük, minden évben született egy mű, és minden alkalommal egy-egy általunk és a szponzorunk által adományozott hangszer volt a verseny fődíja. Tavaly kezdett újjáéledni bennünk a folytatás gondolata, vannak dolgok, amiket már máshogy szeretnénk, modernebb köntösben, hogy vonzó legyen akár egy zeneiskolásnak, akár egy diploma előtt álló főiskolásnak is, de még nem körvonalazódott, hogy pontosan hogyan is legyen. A visszajelzések azt mutatják, hogy van rá igény. Amikor ezt a versenyt megörököltük, főiskolásoknak szólt, de pár éven belül kiterjesztettük a konzisok felé. A Covid felé közeledve azt tapasztaltuk, hogy csökkent a jelentkezők száma, talán a zeneoktatásban is kevesebben lettek a harsonát tanulók. Próbáltunk erről beszélgetni a harsonatanárokkal, és ők is azt mondták, hogy már nincs annyi gyerek, akit ki tudnának állítani. Akkor nagyon elszomorodtunk. A Covid ebből a szempontból jót tett ennek a kezdeményezésnek, most újult erővel fogunk majd újra a szervezésnek. Reméljük, hogy ebből a gödörből kijön a magyar zeneoktatás, hiszen talán nemcsak a rézfúvósokra igaz, hogy egyre kevesebben jelentkeznek az adott hangszerre.

– Az tény, hogy nem egységes a hangszerek eloszlása és népszerűsége. Egyre többször merül fel a hiányhangszerek ügye a zeneoktatásban is, a rezesek korábban a német zenei hagyományok miatt Magyarországon nem számítottak hiányhangszernek, szemben Angliával, mostanában viszont nálunk is visszaesés tapasztalható.

– **P.P.**: Valóban, a mi időnkben harmincketten felvételiztünk, és két harsonatanár volt a Zeneakadémián, most pedig összesen van öt-hat növendék. Én közel húsz évig tanítottam az alapfokú oktatásban, a zuglói Szent István zeneiskolában, és a saját észrevételem az volt, hogy ugyan az utánpótlásban nem volt hiány, de a növendékek kitartásában, ahogy telt az idő, annál inkább. A pályám kezdetén még az a gyerek, aki 7-8 évesen kezdte a hangszert, 12-13 évesen még rajongott a harsonáért, és sokan hosszú éveken át folytatták, manapság pedig néhány év alatt feladják a hangszertanulást. Reménykedünk, hogy ez a folyamat periodikusan változik, és ha most leszálló ágban van, akkor hamarosan újra felszálló ágba kerülünk.

– Most készül éppen új mű számotokra? Mik a tervek a közeljövőre nézve?

– **P.P.**: Nagyon jó barátságot ápolunk Kiss Zoltán harsonással, aki az osztrák Mnozil Brass tagja, vele is szoktunk közös zenei projektekben részt venni, és ő is mondta, hogy vannak olyan zeneszerző ismerősei, akik látnak fantáziát a harsona kvartettben, de konkrétum még ezzel kapcsolatosan nincs.

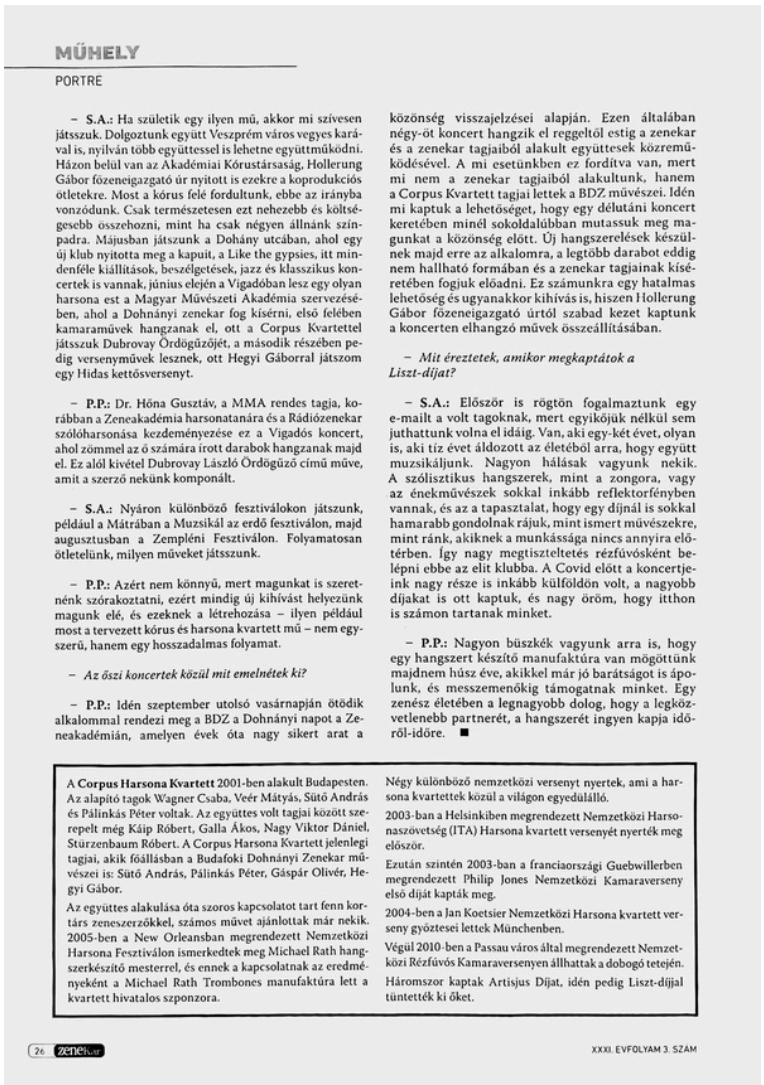
– **S.A.**: Egy projekt-típus viszont már körvonalazódik. A harsona kvartett vagy akár egy harsona szólam felépítése nagyon hasonlít a kórushoz, és rengeteg zeneszerző is a kórus erősítésére használ minket a műveiben. Nagyon jól működik együtt egy vegyeskar egy harsona kvartettel, és ezt a típusú munkát mi is nagyon megszerettük. Ilyen irányú terveink vannak. Szeretnénk professzionális vegyeskarokkal dolgozni, és ilyen összetételű darabot rendelni. Vannak a tarsolyban vegyeskarok és zeneszerzők nevei is, de még nem eldöntött semmi, ezért konkrétumokat egyelőre nem szeretnénk mondani, tárgyalás alatt van az ügy. Mindenképpen egy nagyobb lélegzetű műről van szó, akár mise-formában vagy hasonló több tételes ciklusban gondolkozunk.

– **P.P.**: Egyébként van olyan mű, amit összel bemutatunk, de mivel ez egy NKA-s pályázat része volt, és a kért összeg tizedét nyertük el, végül egy amatőr kórussal, a budaörsi Pro Musica kórussal fogjuk előadni, és nem stúdiófelvételt készítünk, hanem az élő koncert hanganyagát rögzítjük. Ez Balázs Attila Missa Jubileo című miséje, amit négy harsonára és vegyeskarra komponált tizenöt éve. Mi ezt szívesen játsszuk, és ilyen irányban is mozgolódunk.

A sok nevetés és kaland mellett volt egy pillanat, amely mindent felülírt: amikor a kvartett átvehette a Liszt-díjat. Végtelenül hálás vagyok, hogy ennek már én is részese lehettem. Ez az elismerés számomra nemcsak szakmai siker, hanem közös munka, barátság, kitartás és számtalan élmény visszaigazolása. Vannak pillanatok, amelyeket nehéz szavakba önteni. Ez ilyen volt.

Hálásan köszönöm, hogy részese lehetek ennek a 25 éves történetnek!

Gáspár Olivér

MŰHELY

PORTRÉ

– **S.A.:** Ha születik egy ilyen mű, akkor mi szívesen játsszuk. Dolgoztunk együtt Veszprém város vegyes karával is, nyilván több együttessel is lehetne együttműködni. Házon belül van az Akadémiai Kórustársaság, Hollerung Gábor főzeneigazgató úr nyitott is ezekre a koprodukciós ötletekre. Most a kórus felé fordultunk, ebbe az irányba vonzódunk. Csak természetesen ezt nehezebb és költségesebb összehozni, mint ha csak négyen állnánk színpadra. Májusban játszunk a Dohány utcában, ahol egy új klub nyitotta meg a kapuit, a Like the gypsies, itt mindenféle kiállítások, beszélgetések, jazz és klasszikus koncertek is vannak, június elején a Vigadóban lesz egy olyan harsona est a Magyar Művészeti Akadémia szervezésében, ahol a Dohnányi zenekar fog kísérni, első felében kamaraművek hangzanak el, ott a Corpus Kvartettel játsszuk Dubrovay Ördögűzőjét, a második részében pedig versenyművek lesznek, ott Hegyi Gáborral játszom egy Hidas kettősversenyt.

– **P.P.:** Dr. Hőna Gusztáv, a MMA rendes tagja, korábban a Zeneakadémia harsonatanára és a Rádiózenekar szólóharsonása kezdeményezése ez a Vigadós koncert, ahol zömmel az ő számára írott darabok hangzanak majd el. Ez alól kivétel Dubrovay László Ördögűző című műve, amit a szerző nekünk komponált.

– **S.A.:** Nyáron különböző fesztiválokon játszunk, például a Mátrában a Muzsikál az erdő fesztiválon, majd augusztusban a Zempléni Fesztiválon. Folyamatosan ötletelünk, milyen műveket játsszunk.

– **P.P.:** Azért nem könnyű, mert magunkat is szeretnénk szórakoztatni, ezért mindig új kihívást helyezünk magunk elé, és ezeknek a létrehozása – ilyen például most a tervezett kórus és harsona kvartett mű – nem egyszerű, hanem egy hosszadalmas folyamat.

– *Az őszi koncertek közül mit emelnétek ki?*

– **P.P.:** Idén szeptember utolsó vasárnapján ötödik alkalommal rendezi meg a BDZ a Dohnányi napot a Zeneakadémián, amelyen évek óta nagy sikert arat a közönség visszajelzései alapján. Ezen általában négy-öt koncert hangzik el reggeltől estig a zenekar és a zenekar tagjaiból alakult együttesek közreműködésével. A mi esetünkben ez fordítva van, mert mi nem a zenekar tagjaiból alakultunk, hanem a Corpus Kvartett tagjai lettek a BDZ művészei. Idén mi kaptuk a lehetőséget, hogy egy délutáni koncert keretében minél sokoldalúbban mutassuk meg magunkat a közönség előtt. Új hangszerelések készülnek majd erre az alkalomra, a legtöbb darabot eddig nem hallható formában és a zenekar tagjainak kíséretében fogjuk előadni. Ez számunkra egy hatalmas lehetőség és ugyanakkor kihívás is, hiszen Hollerung Gábor főzeneigazgató úrtól szabad kezet kaptunk a koncerten elhangzó művek összeállításában.

– *Mit éreztetek, amikor megkaptátok a Liszt-díjat?*

– **S.A.:** Először is rögtön fogalmaztunk egy e-mailt a volt tagoknak, mert egyikőjük nélkül sem juthattunk volna el idáig. Van, aki egy-két évet, olyan is, aki tíz évet áldozott az életéből arra, hogy együtt muzsikáljunk. Nagyon hálásak vagyunk nekik. A szólisztikus hangszerek, mint a zongora, vagy az énekművészek sokkal inkább reflektorfényben vannak, és az a tapasztalat, hogy egy díjnál is sokkal hamarabb gondolnak rájuk, mint ismert művészekre, mint ránk, akiknek a munkássága nincs annyira előtérben. Így nagy megtiszteltetés rézfúvósként belépni ebbe az elit klubba. A Covid előtt a koncertjeink nagy része is inkább külföldön volt, a nagyobb díjakat is ott kaptuk, és nagy öröm, hogy itthon is számon tartanak minket.

– **P.P.:** Nagyon büszkék vagyunk arra is, hogy egy hangszert készítő manufaktúra van mögöttünk majdnem húsz éve, akikkel már jó barátságot is ápolunk, és messzemenőkig támogatnak minket. Egy zenész életében a legnagyobb dolog, hogy a legközvetlenebb partnerét, a hangszerét ingyen kapja időről-időre. ■

A **Corpus Harsona Kvartett** 2001-ben alakult Budapesten. Az alapító tagok Wagner Csaba, Veér Mátyás, Sütő András és Pálinkás Péter voltak. Az együttes volt tagjai között szerepelt még Káip Róbert, Galla Ákos, Nagy Viktor Dániel, Stürzenbaum Róbert. A Corpus Harsona Kvartett jelenlegi tagjai, akik főállásban a Budafoki Dohnányi Zenekar művészei is: Sütő András, Pálinkás Péter, Gáspár Olivér, Hegyi Gábor.

Az együttes alakulása óta szoros kapcsolatot tart fenn kortárs zeneszerzőkkel, számos művet ajánlottak már nekik. 2005-ben a New Orleansban megrendezett Nemzetközi Harsona Fesztiválon ismerkedtek meg Michael Rath hangszerkészítő mesterrel, és ennek a kapcsolatnak az eredményeként a Michael Rath Trombones manufaktúra lett a kvartett hivatalos szponzora.

Négy különböző nemzetközi versenyt nyertek, ami a harsona kvartettek közül a világon egyedülálló.

2003-ban a Helsinkiben megrendezett Nemzetközi Harsonaszövetség (ITA) Harsona kvartett versenyét nyerték meg először.

Ezután szintén 2003-ban a franciaországi Guebwillerben megrendezett Philip Jones Nemzetközi Kamaraverseny első díját kapták meg.

2004-ben a Jan Koetsier Nemzetközi Harsona kvartett verseny győztesei lettek Münchenben.

Végül 2010-ben a Passau város által megrendezett Nemzetközi Rézfúvós Kamaraversenyen állhattak a dobogó tetején.

Háromszor kaptak Artisjus Díjat, idén pedig Liszt-díjjal tüntették ki őket.

Pár héttel ezután jött a hír, hogy Budafok is kitüntet minket. Szerintem azért, mert mind a négyen a Budafoki Dohnányi Zenekar művészei vagyunk, és a városrész vezetése a Budafokért Díjjal kívánta elismerni állami díjazásunkat.

Pálinkás Péter

Nyilván ez a Liszt-díj hozománya volt, de szép gesztusnak éreztem a budafoki önkormányzat részéről! Az volt a különlegessége a díjátadónak, hogy a Városháza dísztermében történt, ahol Ágival kimondtuk a boldogító igent!

Sütő András

CORPUS Harsona Kvartett

műsor

„A Corpus Harsona Kvartett egy fenomenális együttes, nagyszerű dolgot tesznek a zenéért."

– Christian Lindberg svéd származású harsonaművész, zeneszerző és karmester

A 2001-ben alakult Corpus Harsona Kvartett fennállása óta négy nagy nemzetközi verseny első helyezését gyűjtötte be, mely ebben a kategóriában világszinten is egyedülálló. Több turnét és koncertet játszottak a világ számos különböző pontján, így az Amerikai Egyesült Államokban, Japánban és Franciaországban.

Rendszeres meghívott vendégei a nemzetközi rézfúvós harsona fesztiváloknak. Több kortárs magyar zeneszerző, többek között Malek Miklós, Fekete Gyula, Dubrovay László és Wolf Péter ajánlotta műveit az együttesnek. Ezidáig három alkalommal ítélték nekik oda az Artisjus-díjat, melyet a számukra komponált és az általuk bemutatott művek előadásáért kaptak. A Corpus Kvartettet 2024-ben a Kulturális és Innovációs Minisztérium Liszt Ferenc-díjjal tüntette ki.

A kvartett főszponzora az angliai Michael Rath hangszerkészítő manufaktúra.

A Corpus Harsona Kvartett az Auer Fesztivál keretein belül egy teljesen új műsorral készül, melyet a veszprémi Szent Mihály Székesegyházban hallhat majd először a fesztiválközönség. Az együttes a reneszánsz zenéjétől kezdve a barokkon át egészen az új magyar zenéig kalauzolja hallgatóságát ezen az estén.

VEDRES CSABA: Laudate Dominum
W. A. MOZART: Varázsfuvola - nyitány
A. CORELLI: Szonáta
F. SPONGA: Aria Francese Seconda
J. S. BACH: Air
J. G. ALBRECHTSBERGER: Doppelfuge
BEETHOVEN: Drei Equale
A. VIVALDI: a-moll kettősverseny - 1. tétel
J. HAYDN: A Teremtés - részlet
G. VERDI: Otello - Ave Maria
GÁRDONYI ZSOLT: Fantázia négy harsonára és orgonára
R. WAGNER: Tannhäuser – Zarándokok kara, Vendégek bevonulása
G. MANCUSI: HarsoNuts – Choral, Fuge
FEKETE GYULA: Karácsonyi kvartett - 2., 4. tétel
BARTÓK BÉLA: Román népi táncok

Orgonán közreműködik **DANKOS ATTILA**

4 000 Ft | jegy

07.29.
HÉTFŐ 17:30
SZENT MIHÁLY-SZÉKESEGYHÁZ

Az Auer Fesztivál a névadó, világhírű magyar hegedűművésznek, Auer Lipótnak állít emléket, és minden évben a veszprémi működésű Mendelssohn Kamarazenekar ad otthont eme fesztiválnak. Meg is lepődtünk a felkérésnek, hiszen korábban zömmel ismert hegedűs szólisták, esetleg vonósnégyesek lehettek vendégművészei a fesztiválnak. Elképzelhető, hogy 2024-ben megkapott Liszt Ferenc-díjunk lehetett az oka, amiért meghívtak minket is oda.

Az igazság az, hogy harsona négyes a 20. század előtti zenékből leginkább átiratok formájában tudja megmutatni magát.

‘24-ben forró nyár volt, különösen akkor, amikor a Veszprémi Székesegyházban egy laza másfél órás koncertet kellett adnunk. Mondanom sem kell, hogy az első szám után már patakokban csurgott rólunk az izzadság…

Még az sem segített, hogy olykor Dankos Attila orgonaművész, a székesegyház akkori kántorának játéka törte meg rézfúvós hangzásunkat. Mindenesetre, ahogy korábban és azóta sem riadunk vissza egy ilyen embert próbáló teljesítménytől, ott is szívesen izzadtuk végig azt a 90 percet.

Ennek apropóján egy kis rövid betekintést szeretnék adni a laikusoknak is a munkánkról. Hasonlóan az élsporthoz, a rézfúvós hangszereken való játék is kemény fizikai teljesítmény. Amíg a közönség csak annyit lát, hogy a játékosok egy helyben állva, könnyedén szép hangokat fújnak, addig mi hasonló munkát végzünk, mint egy verseny sportoló. Mindig van egy pillanat, amikor úgy érezzük, nem bírjuk tovább, ám ha átevickélünk a holtponton, megerősödve akár még órákig tudjuk fújni a rezet. Másfél-két órás koncertnél ezek az érzések mindenkiből előtörnek.

Pálinkás Péter

Veszprémiként mindig különleges esemény otthon játszanom! Az Auer pedig nagyon rangos helyet foglal el a fesztiválok sorában!

Szüleim, volt tanáraim és barátaim is meghallgattak minket, és ez külön öröm volt számomra!

Meghallhatták, hogy Andriska hova jutott

el az elmúlt 30 év alatt...

Sütő András

2024 év végén érkezett egy megtisztelő felkérés a kvartettől, hogy lenne-e kedvem velük játszani.

Ennek nagyon megörültem, igent mondtam, és 2025 elején csatlakoztam hozzájuk. A fiúkkal remek érzés együtt muzsikálni, és jólesik visszagondolni arra a koncertre, amikor először hallottam őket – most pedig már én is köztük lehetek. A kamarazene nekem többet jelent az örömzenélésnél: remekül kiegészíti a zenekari munkát, hiszen a kettő teljesen másfajta figyelmet igényel, így egyiket sem lehet „megunni”. Valójában minden műfajt szívesen játszom; legutóbb például az opera világát kezdtem elmélyülten elsajátítani, amely szerintem az összes közül a legösszetettebb.

Az együtt töltött idő ugyan még nincs két év, de máris rengeteg mindenen vagyunk túl: próbáltunk, turnéztunk itthon és külföldön, lemezt készítettünk, meglátogattuk angliai barátainkat a hangszergyárban, és folyamatosan tervezünk.

Pálfy András

2025 év elején újabb tagcserénk volt, Gáspár Olit Pálfy Bandi váltotta. Sok időnk nem volt az összehangolódásra, Dongóval felléptünk februárban a Magyar Szépprózа Napján, Balatonfüreden. Mivel felkészülés nélkül sehol nem állunk színpadra, így a januári zenekari kötelességek mellett extra mennyiségű munkát raktunk bele. Meg is lett az eredménye, ebből a koncertből is újabb lehetőségek születtek…

Pálinkás Péter

Azért közös felkészülésünk február és március hónapokban is tartott. A Dohnányi zenekarnál ismertük meg Vakhtang Kakhidze (a továbbiakban Vato) karmester urat. Mivel ő zongoraművész és zeneszerző is egyben, odamentünk hozzá Pepivel, hogy lenne-e ötlete egy harsona kvartett darabra? Ez jelen pillanatban egy már meglévő ráadás darabjának harsonákra való áthangszerelésénél tart, de a következő budapesti látogatásánál odajött hozzánk, és meginvitált Tbiliszibe a zenekarához. Ügyes üzletember is Vato, mert a gázsink megállapodásánál még csak a Meza darabról volt szó, és a további beszélgetések folyamán lett belőle egy 90 perces koncertanyag! Nem baj, szeretjük a kihívásokat!

Sütő András

Március 19-23. között tettünk eleget Vato barátunk felkérésének. Az utazás éjszaka történt, odaérkezésünkkor már egy ágyban töltött éjjel kimaradt. De szeretem ezt… Ja, nem! Az első nap Vato (Valhtang Kakhidze zeneszerző, karmester, zongoraművész) le akart minket

nyűgözni, 1000 éves, ma is működő templomokat néztünk meg, megtapasztaltuk a zseniális georgiai konyha kulináris élvezeteit és megismerkedtünk egy népszerű italukkal a Cha Cha-val.

A kezdés nagyszerű, csak sajnos másnap el kellett kezdeni keményen dolgozni, hogy bírjuk a közel 100 perces koncertet. Nagyon aranyos zenészekkel ismerkedtünk meg, volt szerencsénk egy rövid mesterkurzus keretében tanítani is a helybéli harsonásokat.

A koncert frenetikus élmény volt. Cikáztak az energiák, mi mindent beleadtunk, aminek az lett az eredménye, hogy már az első szám után álló vastapssal ünnepeltek minket. Jó volt kicsit rocksztárnak lenni Georgia fővárosában.

Tisztességesen végignyomtuk a koncertet, többször is átestünk azon a bizonyos holtponton, amiről az Auer Fesztiválnál már írtam. De megérte. Aki nem színpadi ember az nem tudja, hiszen még sosem érezte, hogy az energiák, amiket kiadunk magunkból, többszörösen

jönnek vissza hozzánk a közönségtől. Így néhány deci vízzel könnyebben, de fáradság híján éltük át a több, mint másfél órás koncertünket. A házigazda zenekar megbecsülése, Vato szakmai alázata és szeretete magával ragadott bennünket!

Pálinkás Péter

Vato lazaságát dícséri, hogy csak a darabok voltak meg, a sorrendet Ő alakította koncert közben, ahogyan “érezte” a közönségen!! Na, ilyet sem pipáltam még! De 100%-ban működött! A Queen Medley után már felrobbant a koncertterem.

Sütő András

Székelyudvarhelyen jó kapcsolatot ápolunk Arammal (Bodurian Aram, a Székelyföldi Filharmónia igazgatója), így nem csak a zenekar élére szólistaként, hanem az Udvarhely Napok fesztivál keretében is többször látott már minket vendégül. Ezúttal az NKA segítségét is kértük (mint sokszor), hogy eljuttassuk zenénket a határon túli magyarságnak is. Székelyföld mindannyiunk szívében különösen nagy részt foglaló vidék, hangszer nélkül is szívesen látogatunk oda helybéli barátainkhoz. Ezúttal a számunkra komponált művekből játszottunk egy csokrot az udvarhelyi közönségnek.

Pálinkás Péter

Határon túli testvéreinkhez ellátogatni mindig nagy öröm! Szerencsére majd minden évben eljutunk Erdélybe. Játszottunk már több ízben a Székely Filharmónia kíséretében és az Udvarhely Napokon is. 25-ben is ekkor játszottunk a Városháza udvarán, ráadásul a szülinapomon!

A közönség egy része már régi ismerősként üdvözöl minket, és sok kinti kolléga is ellátogat koncertjeinkre. Mivel nyaralni-telelni is rendszeresen járunk, így “civil” barátunk is akad szép számmal. Szeretek Erdélybe járni és ez 25-ben sem volt másként! És még macit is láttunk a odafelé úton!

Sütő András

2003-as első találkozásunk után Mick Rath 2005-ben hívott meg újra hozzájuk, hogy támogatásával segítse kvartettünket. Ezután számunkra is fontos volt, hogy évről évre tartsuk velük a kapcsolatot, hol Magyarországon, hol Angliában. Tavaly sok év után mind a négyen meglátogattuk őket. Augusztus utolsó négy napját választottuk ki erre az útra, és mivel kapcsolatunk 20 éve kezdődött, egy különleges ajándékot is vittünk nekik.

Pálinkás Péter

Erre az alkalomra készíttettünk egy szép grafikát Stefivel, Gabi feleségével, amit nagyon meghatottan vettek át tőlünk. A szokásos gyárlátogatás alkalmával Gabi és én összeállítottunk egy-egy új hangszert, amit legyártanak nekünk. Nem maradhatott el a szokásos pub látogatás sem, ahol szuper brit sörök mellett rengeteget nevettünk billiárdozás közben.

Pálfy András

Mi már visszatérő vendégként utazunk ki, de nagyon örülök, hogy végre Bandi is megismerhette Mickéket és a gyárban dolgozó srácokat. Egy zenésznek egy hangszergyár szerintem olyan, mint a gyerekeknek az édességbolt!

Mellékes történet, hogy mikor Pepi belázasodott az utolsó napra, akkor egy húshőmérővel mért lázat! Azt nem tudom mondjuk, hogy hova dugta...

Sütő András

2025 szeptemberében a Zeneakadémia Solti-termében került megrendezésre Dongó 60. születésnapi koncertje. Mivel mi is már 10 éve aktív közreműködői vagyunk életének, szívesen vettünk részt azon az esten. Viszonylag az elején lejátszottuk közös műsorunkat, így volt szerencsém végighallgatni a koncert további közreműködőit. Izgalmasabbnál izgalmasabb előadók, olykor érdekes stílusban szerepeltek, de jó volt hallani, hogy mindenki a zene iránti alázattal közelíti meg műfaját.

És az est ünnepeltje, Dongó elképesztően ösztönös zsenialitással illesztette be magát az adott műfaj, adott zenei formáció előadói közé.

Örülök, hogy mind a színpadon, mind a nézőtéren részese lehettem az évfordulós estének. Kár lett volna kihagyni…

Pálinkás Péter

2025 novemberében a legendás és gyönyörűen felújított Pannónia Stúdió épületében rögzítettünk újabb két lemezt Dongó barátunkkal. Mindkét lemez a maga nemében egyedülálló! A Dudaszó Harsonaszó esetében azért, mert Dongó kizárólag dudán játszik rajta (régebbi lemezeinken variálta a furulyát, tárogatót, dorombot, dudát), mégpedig különböző hangolású hangszereken, amik Balázsnak is újak voltak még. A Régi magyar dallamok esetében pedig a mi kezünkben voltak a szokásostól eltérő instrumentumok. Persze, ezek is harsonák voltak, csak úgynevezett barokk hangszerek. Ezek sokkal kisebb építésűek modern társaikhoz képest, és a fújás technikája is merőben eltér a megszokottól. Viszont, hála a hangszerész mesterek kitartó és állhatatos munkájának, technikailag közel azt tudják nyújtani, mint mai kortársaik! (Gondolok itt például a tolóka használhatóságára.)

Ettől függetlenül nagy kihívás és élmény is volt egyben ezt a négy napot végigmuzsikálni! A végeredményről meggyőződhetnek a megújult Spotify, Apple music és Youtube oldalainkon is! Jó zenehallgatást!

Sütő András

YouTube

Minden lemezünk fontos számunkra, nyilván az együttes hangzását legjobban lenyomataink mutatják be. Viszont a legutolsó egy unikum. És nem csak azért, mert egyedül ezen az albumon játszottunk barokk harsonákon, de nem is azért, mert a hangzást Dongó sokszor csak dallamtöredékekből építette fel.

Számomra, számunkra már a felvételkor érződött valami különleges bizsergés, ami szinte megmagyarázhatatlan. Dongó tudta, hogy ez a hangzás egykor már létezett, és népi hangszerek rézfúvókkal már régen is együtt játszottak. Mi szerintem a zene rezgésén át csak azt éreztük, hogy unikális anyag készül. Korábban ilyet senki nem csinált, hogy az ősi, kódexekben talált dallamtöredékeket feleleveníti közel autentikus hangzásban.

Dongó hangszereléseinek és egymásra találásunk csúcsa ez az album. Mindenkinek ajánlom figyelmébe, hogy hallgassa meg!

Pálinkás Péter

2025 decemberét egy karácsonyi jótékonysági koncerttel zártuk, amelynek a Tihanyi Apátság adott helyet. A Jónak lenni jó kezdeményezéshez csatlakozva a KEGYES Alapítványnak és a kárpátaljai árva gyermekeknek gyűjtöttünk. Külön öröm volt számunkra, hogy Simon Áron zenész kollégánk számos, általa hangszerelt karácsonyi kompozíciót bocsátott kvartettünk részére, amelyekből ezen az alkalmon néhányat eljátszottunk. Igazi ünnepi koncertélmény volt ez nekünk, reméljük, hogy az összegyűlt adományok sok gyermeket segítettek!

Pálfy András

Jónak lenni jó!

És tényleg! Mindig szerettünk segíteni, ha tudtunk. Elővenni a hangszereinket és muzsikálni egyet nem nagy fáradság! Inkább megtalálni az üres, mindenkinek stimmelő időpontot az! De ez is összejött Dongóval! Tihanyban, egy ilyen történelmi helyen játszani varázslatos. Egyedül az időjárás nem volt velünk, mert december lévén nagyon hideg és ködös idő fogadott minket. Ez egy picit meglátszott a nézőszámon is, de ez számomra nem változtatott a koncert ihletettségén.

Sütő András

A koncertünkön ott volt Richárd atya (Korzenszky Richárd nyugalmazott perjel) is. Konzis koromban volt szerencsém minden nyáron Tihanyban muzsikálni az István Zenekarban. Természetesen minden nyáron többször találkoztunk Richárd Atyával is. 2025-ben, miután legalább 25 éve nem találkoztam vele, a koncert után odajött, gratulált és csak annyit mondott, hogy “még mindig zsiványkodsz?” Röviden ezzel elmeséltem a gyerekkoromat is…

Pálinkás Péter

Nagyon nagy megtiszteltetésben volt részünk 2026 kezdetén, ugyanis meghívást kaptunk Dél-Amerika legnagyobb harsona-, eufónium- és tubafesztiváljára Santa Fe-be, Argentínába. A város ilyenkor hivatalosan is a „Harsona Fővárosává” (La Capital del Trombón) alakul. Bár a résztvevők, a tanárok és a fellépők a világ minden tájáról érkeznek, maga az esemény, a helyszín és az a hamisítatlan, forró hangulat tetőtől talpig argentin. A 2000 óta minden év augusztusában létrejövő eseményen egyszerre akár 200 résztvevő is lehet, akik azért jönnek, mert szeretnének elsajátítani némi tudást mind a klasszikus és a jazz világából, szóló és kamarazenei műfajokból, és nem mellesleg hazavinni egy kis darab jó hangulatot erről a fantasztikus eseményről.

Mi is így tettünk, de ezt megelőzően sokat készültünk az ottani fellépésekre, és a tanításra. Az utazás rendkívül hosszú, átszállásos járatokkal teli volt, amely után jól esett volna egy kis pihenés a Buenos Aires-i érkezésünk után. Sajnos erre nem sok idő jutott, mivel a fővárosban tartózkodásunk rövidségét igyekeztünk kihasználni egy kis városnézéssel. Csodálatos volt a Teatro Colón, a belváros egy-egy részlete, az Obelisco, és a Boca negyed is, akinek Maradonát és Messit köszönhetjük. Argentínában lényegesen szerényebb körülmények vannak, mint Európában, ezt tapasztaltuk sok helyen. Amiben viszont nincs kérdés, az az, hogy az emberek mentalitása is merőben más, jókedvűek, szinte ismeretlenül is nagyon barátságosak.

A Buenos Aires-i tartózkodásunkat egy koncerttel zártuk: az ottani népes magyar közösség nagy szeretettel fogadott minket a helyi magyar házban, ahol a zömmel magyar műsorunk eljátszása után magyar ételekkel vendégeltek meg bennünket.

Ezt követően még aznap este buszra szálltunk, hogy másnap hajnalra odaérjünk, ugyanis nekiugrottunk a rengeteg próbának, ami már a nyitókoncertre készült. Itt remek kollégákkal játszhattunk együtt, akik Brazíliából, Chiléből, az USA-ból, Spanyolországból, Svájcból, Puerto Rico-ból, Moldovából, Kolumbiából, és persze Argentínából érkeztek.

Pálfy András

Már megint éjszaka utaztunk... De jó! Szerencsére sokkal kényelmesebb fotelokban, ami a buszjárat első osztálya lehetett... Így kicsit tudtunk aludni is a hajnali érkezés előtt. Reggel becsekkolás a szállodánkba, zuhany, reggeli és frissen, üdén (ja, nem) indulás a próba helyszínére. A fesztivál ugyan két nappal később kezdődött csak, de a nyitó, tanári koncertre két teljes napot kellett próbálnunk. Gondoltuk: ezek megőrültek, hiszen itthon egy hasonló fesztiválon egyszer elpróbálunk valamit és az már jó, koncertkész. Itt nem, napi 6-7 órás próbák, őrület...

Akkor még nem sejtettük, hogy ezek voltak

a könnyebb napjaink...

A fesztivál kezdetének előestéjén mindenki kezébe kapott egy személyre szóló papírt, amire le volt írva, melyik nap, hány órakor, milyen helyszínen kell lennie a tanárnak. Konkrétan hétfőtől péntekig reggel 9:30-tól a befújással kezdtük, majd más helyszínen tanítás, megint máshol próba, majd ebéd. Délután általában három óra tanítás, majd hotelba visszatérve gyors zuhany, átöltözés és indulás az adott koncerthelyszínre egy gyors beálló próbára, majd koncert. Minden nap így zajlott, és a koncert végeztével (kb. este 11 óra) a tanárok elindultak közösen vacsorázni. Micsoda? 11 után vacsorázni? Igen, 1-kor fekvés, másnap fél 8-8-kor ébresztő, és minden indul elölről…

Hát, mit mondjak, nem ehhez a mennyiségű munkavégzéshez vagyunk szokva. A legszebb, hogy a nap végén este 10-kor még jól is kellett fújni, ami ilyen leterheltség mellett elképesztő teljesítmény. A hét végére le is eresztett mindenünk, én 40 fokos lázzal értem haza, de a többiek is lefáradtak minden szinten. Na mindegy, lényeg az, hogy az extrém munkavégzés ellenére csodálatos embereket, kollégákat és növendékeket ismerhettünk meg. Európából és Észak-Amerikából csak néhányan, Dél-Amerikából minden országból jött tanár (és a növendékek is Dél-Amerika több országából csatlakoztak). Csupaszív, nyitott emberek, jókedvvel harsonáztak egész nap… Nyilván tanulni jöttek, de nem stresszes munkával, hanem jókedvvel tették mindezt. Milyen jó volt megtapasztalni ezt, és megismerkedni velük.

Pálinkás Péter

Utószó

Ha a kedves olvasó eljutott idáig, az nem azt jelenti, hogy vége a történetünknek. Nem akartunk minden lépcsőfokról, koncertről beszámolni, de a legfontosabbakat, úgy gondolom, megemlítettük. Próbáltunk egy átfogó képet átadni, kik is voltak, akik továbbgördítették, segítették kvartettünk szekerét az indulástól kezdve a versenyeken át a nemzetközi megjelenésünkig.

Mivel a kezdetek óta eltelt 25 év, emlékeink megkoptak, de a legjobb történeteinket, úgy érzem, sikerült beemelnünk eme kiadványba. Egy kerek, emberes évfordulót ünneplünk ezzel a könyvvel, és hiszem, hogy még közel ugyanannyi van előttünk, mint mögöttünk. Egy biztos, egy intézményt sikerült felépítenünk, sok áldozatos munkával, amihez számos korábbi tagunk is hozzájárult.

Mindenkinek köszönjük a munkáját és segítségét, aki hozzátett ehhez a 25 évhez!

A jövő harsonás nemzedékének azt tanácsolom, ha hosszú távon szeretnének kamarázni mint mi, akkor sose felejtsék el, hogy ez csak egy játék... Gyermeki énünk mindig velünk kell legyen, és minden előttünk álló próbatétel sokkal könnyebben leküzdhető játékosan. Arról nem is beszélve, hogy a hangszerünkön is játszunk, játszva fejlődünk.

The show must go on....

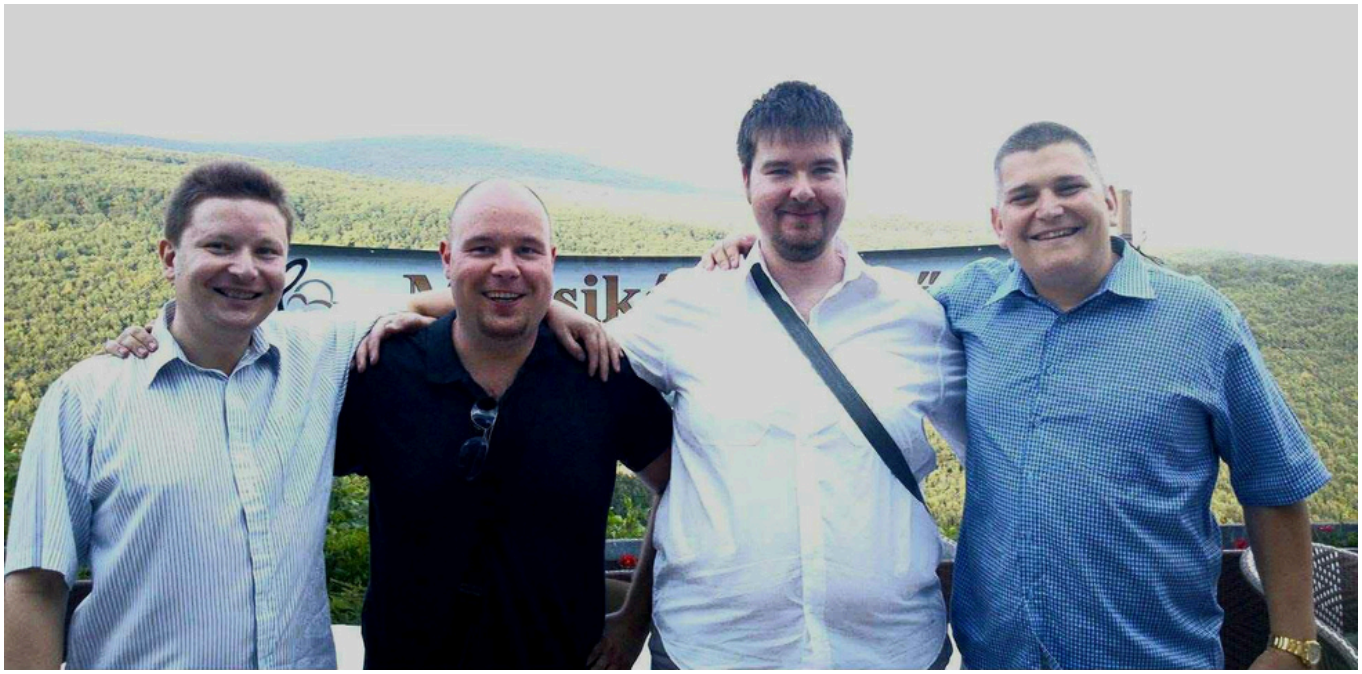
Pálinkás Péter

Sütő András, Wagner Csaba
Pálinkás Péter, Veér Mátyás,

Nagy Viktor Dániel, Pálinkás Péter,
Sütő András, Káip Róbert

Káip Róbert, Sütő András, Hegyi Gábor, Pálinkás Péter

Pálinkás Péter, Galla Ákos, Sütő András, Káip Róbert

Stürzenbaum Róbert, Galla Ákos,
Pálinkás Péter, Sütő András

Pálfy András, Pálinkás Péter,
Hegyi Gábor, Sütő András

Gáspár Olivér, Hegyi Gábor,
Pálinkás Péter, Sütő András

“Nemcsak nagyszerű harsonások vagytok, hanem csodálatos emberek is, ami számomra hatalmas érték.”

Irving L. Wagner (harsona professzor, University of Oklahoma)

“Kitüntetés számomra, hogy ismerhetlek titeket, korunk egyik legjobb harsona kvartettje vagytok.”

Dennis Kurun Camilleri (K&G mouthpieces)

“Mindig öröm titeket hallani. Látom az elkötelezettségeteket, ahogy a magyar harsonaiskolát és a magyar zenét eljuttatjátok a világ minden országába.”

Brandt Attema (harsona professzor, University of Karlsruhe)

“Nagy öröm volt egykor velük játszanom, ők a világ egyik legjobb harsona kvartettje”

Jacques Mauger (nemzetközi szólista,
harsona professzor, Haute Écolé de Musique Fribourg)

“Büszke vagyok rájuk, hogy sok nemzetközi versenyt nyertek, és különösen büszkeséggel tölt el, hogyan tudnak összetartani és fejlődni. Büszke vagyok arra, hogy ilyen növendékekkel dolgozhattam és a tudásomat átadhattam nekik, és ez a tudás kamatozik, ők viszik tovább.”

Sztán Tivadar (harsona professzor,
Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem Budapesti Tanárképző Intézete,
Állami Hangversenyzenekar- első harsona)

“Évekkel ezelőtt hallottam őket, mindenki a kvartettből elképesztően jó. A Corpus Harsona Kvartett tökéletes példája annak a magas színvonalú játékmódnak, ami Magyarországon jellemző.”

Joseph Alessi (a New Yorki Filharmonikusok szólistája,
harsona professzor, Juilliard School of Music)